

Hazreti İbrahim ve NEMRUD

ABDURRAHMAN ŞEREF LÂÇ

FAZİLET NESRİYAT

SUNAN VE İZLENİMLERİ	
1954	

HAZRET-İ İBRAHİM'İN DOĞUŞU

Hazreti Nuh tufanından 1200 sene geçmiştir. Bâbil, tam bir zulmet ve dalâlet içindedir. İnsanlar, hayvandan da beter. Küfür, alabildiğine revaçta. Halk Allah'sız. Yıldızlar, putlar, mâbud; en büyük put : Nemrud!

Evet, Bâbil hükümdarı Nemrud en büyük Allah'sız.

Bir taraftan puta tapıyor, diğer taraftan ilâhlık iddiasında. Halkı da, kendisine taptırıyor. Koca zâlim, büyük bir puthâne yaptırmıştır. İçinde halkı tapmağa mecbur ettiği renk renk, çeşit çeşit putlar; Gümüşten, pirinçten, bakırdan, tahtadan yapılmış süslü putlar. Ayrıca altından mâmul, yakutlarla, incilerle süslenmiş bir tahtın üzerine oturtulmuş en büyük put, en mûtena köşede : Nemrud!

Ve zavallı insanlar, fevç fevç puthâneye girerek ona tapmağa mahkûm!

Zâlim nefes aldırıyor.

— Hık, diyen;

— Gık! diye, gidiyor.

Zulmet, zulmet zulmet!

Zulüm, zulüm, zulüm! Haddin varsa nefes al.

Ve seneler geçiyor. Gönüller büsbütün karar-
mıştır. (Allah) sözü; mağmum kalplerin bir gizli ür-

perişi, kurumuş dudakların karanlıklarda belirsiz bir kıpırdanışı halinde.

Allahım, bir kurtarıcı?

Allahım, bir hidâyet müjdecisi?

Semavattan haber yok!

İrâde ve takdir Allahın!

Dilerse ve isterse!

Ne zaman?

O bilir!

Ve böylece daha birçok seneler geçiyor...

Her taraf zindan. Kalpler, ruhlar kapkara.

Pırıl, pırıl ışıldayan, yalnız Puthâne.

Fakat kâfi mi?

Kara kalpler, küfür zulmetinin dehşetile tir tir titriyor, korkuyorlar!

Bu hal, Allah'ın azameti ama, putperestler bunun farkında değiller.

Sadece korkuyorlar.

Ve Bâbil'in büyük kâfirleri, yıldızlara tapan müneccimler birleşiyor, koşarak Nemrud'a gidiyorlar :

— «Efendimiz, diyorlar, öyle görünüyor ki bu sene Bâbil'de bir oğlan dünyaya gelecek, sonra büyüyecek, dinimize (Bâtıl) diyecek, putlarımızı kırarak, elinizden hükümdarlığınızı, mülkünüzü alacak ve siz onun elinde helâk olacaksınız.»

En büyük Allah'sız Nemrud, titriyor ve emir veriyor :

— «Derhal kâtipler tayin edilsin, ev ev gezsinler. Gebe kadınların defterleri yapılsın; her doğuracak kadın kontrol edilsin, doğacak olan erkek çocuklar derhal öldürülsün.»

Harıl harıl, gebeler tesbit ediliyor.

Doğuran kadınlar sıkı bir kontrole alınıyor.

Doğan mâsum oğlancıklar, lohusa anaların gözleri önünde boğazlanıyor.

Küfür, zulüm, vahşet, ana merhamet ve şefkatini bile kurutmuştur.

Ne göz yaşı, ne feryad! Küfre mutlak itâat.

Yalnız bir kadın hariç : Âzer'in karısı. Bu da gebe ve defterde yazılı. Evet kocası Âzer, Nemrud'un veziri. Nemrud'un yakın dostu ve arkadaşı. Nemrud'un malı, mülkü, hazineleri, bu Âzer'in elinde. Fakat, Allah'ın hikmetine bakın ki, Âzer'in karısı bir gece yarısı doğuruyor. Evde kimse yok. Kocası da, Nemrud'un yanında, iyş u-nûş ile meşgul. Kadıncağız yapa yalnız. Nur topu gibi bir erkek çocuk dünyaya getirir getirmez, her tehlikeyi göze alıyor, çocuğunu sarıp sarmalıyor, bağına basıyor. Karanlıkta evinden çıkıyor, dağlara koşuyor, bir mağaraya giriyor, yavrusunu oraya bırakıyor. Mağaranın küçük ağzını da, büyücek bir kaya parçası ile kapadıktan sonra evine dönüyor.

Ve ertesi gün, büyük putperestın büyük veziri, ikinci büyük putperest Âzer'e ve kontrole gelen Nemrud'un memurlarına :

Gece yarısı doğurdum. Oğlandı, öldü. İstediginiz oldu. O saatte hanginizi bulacaktım. Sen kocam bile yanımda değildin, sokağa attım. Mesele kaldı mı?», diyor.

Üstelemiyorlar. Âzer'in ,putperest vezirin karısı da yalan söyleyecek değil ya!

Bırakıp gidiyorlar.

Aradan üç gün geçiyor. Âzer'in karısı kâfirlerin korkusundan üç gün evinden çıkamamıştır. Mağaraya bıraktığı çocuğu gidip görememiştir.

Dördüncü gün, ne olursa olsun diyor ve mağaranın yolunu tutuyor.

Üç gündən beri aç bî ilâç yavru, acaba öldü mü, kaldı mı? Ana, merak ve heyecan içindedir.

Mağaranın ağızındaki kaya parçasını iterek içeri giriyor.

Allahım!

Kudretine, azametine hayran olduğum Allahım!

Nûr topu yavru sapa sağlamdır. Elinin baş parmağını ağzına almış emiyor ve mışıl mışıl uyuyor.

Yaratan Allah, kudret hazinesinden ihsan ettiği rızka, o mini mini parmağı, vasıtâ yapmıştır.

Çocuğun altında nûr nümeyan olmaktadır.

Bu nûr, Nûr-u Hazret-i Muhammed'dir.

Oğlunu sağ bulan ana, mübarek nûrun da letâfetiyle muhabbet ve şefkatin son haddine ermıştır. Yavrusunu alıp bağrına bastıktan sonra kalbine Allah tarafından ilka edilen ilhamla oğluna (İbrahim) ismini veriyor. Ve mübarek yavruyu, emzirerek kendi sütile doyurduktan sonra tekrar oraya koyuyor.. Yine aynı itina ile mağaranın kapısını kaya parçası ile kapayarak ciğer pâresini Cenab-ı Hakkın emânetine bırakarak evine dönüyor. İşte bu çocuk, altında Allah'ın Habibi Hazret-i Muhammed'in Nûrunu taşıyan Allah'ın Resulü Hazret-i İbrahim'dir.

Bu hal tam onbeş ay böylece devam ediyor.

Hiç kimse mağaradaki nûrlu çocuktan ve anasının mağaraya gizlice gidip gelişinden haberdar değildir. Babası bile.

Cenab-ı Hak, murad edince olmayacak şey yoktur. Hazret-i İbrahim, alelâde insanların bir haftada büyümesine mukabil, bir günde; bir ayda büyümesine mukabil, bir haftada ve bir senede büyüme-

sine mukabil bir ayda büyüyor. Ve onbeş aylık olunca, onbeş yaşında bir delikanlı manzarasını iktisap ediyor.

Anası oğlundaki bu fevkalâde hali hayretle seyrediyor ve şefkati büsbütün artıyor.

Fakat harikülâdelikler artmağa başlamıştır. Kadıncağız ne yapacağını bilememektedir.

NEMRUD'UN KORKTUĞU ÇOCUK

Hazret-i İbrahim anasile konuşuyor :

— Anacığım, beni bu yerde besleyen kim?

— Ben, evlâdım.

— Seni kim besler?

— Baban Âzer, oğlum.

— Onu kim besler?

— Nemrud, evlâdım.

— Ya, Nemrud'un rızkını kim verir?

Kadıncağız korku ve dehşetle oğlunun ağzını elile kapamağa çalışarak :

— Aman sus! Böyle konuşma! O, en büyük ilâhtır. Her şeyi, hepimizi o yarattı, diyor.

Hazret-i İbrahim, anasının yüzüne acı acı baktıktan sonra suallerine devam ediyor :

— Anacığım, benim yüzüm mü güzel, senin yüzün mü?

— Senin yüzün, oğlum.

— Sen mi güzelsin, babam mı?

— Ben daha güzelim oğlum.

— Babam mı daha güzeldir, Nemrud mu?

— Baban daha güzeldir, oğlum.

— Peki anacığım, söyler misin bana; madem

ki Nemrûd ilâhtır, madem ki babamı, seni beni o yarattı, niçin babamı kendisinden güzel; seni babamdan güzel, beni senden güzel yaptı?

Kadıncağız cevaptan âcizdir. Fakat büyük bir hâdise ile de karşı karşıya bulunduğunu anlamıştır. Yerinden kalkıyor, mağaradan çıkıyor. Evine dönüyor. Kocasını Âzer'in karşısına dikiliyor; onbeş aydanberi sakladığı şeyi, büyük sırrını ona açıyor :

— Kocacığım, diyor; korkulan şey oldu.

Putperest vezir, şaşırıyor, heyecanla soruyor :

— Ne oldu?

— Oldu, oldu, Nemrûd'un tahtını yıkacak, saltanatını perişan edecek; dinini batıracak olan ve doğmasından korkulan çocuk yok mu?

— Evet?

— İşte o; senin oğlun!

Âzer büsbütün şaşırmıştır. Soruyor :

— Hangi oğlum?

— Onbeş ay evvel doğan oğlun.

— O ölmedi mi idi?

— Hayır ölmedi!

Ve artık ne yapacağını kestiremeyen ana, oğluna ait hâdiseyi başından sonuna kadar kocasına anlatıyor. Âzer, fena halde gazaba gelmiştir. Tek çıkar yolun; mağaraya koşup, oğlunu öldürmek olduğuna karar veriyor ve karısına :

— Dilş önüme, göster çocuğun bulunduğu yeri, diyor.

Ve mağaraya geliyorlar.

Ana önde, baba arkada; mağaraya giriyorlar.

Kadıncağız, oğluna Âzer'i göstererek :

— Baban, diyor.

Hazret-i İbrahim, bu nûrlu çocuk; nûra has bir edeple babasının elini öpüyor.

Onu öldürmek için oraya gelen putperest babasının kalbine Allah, Hâtilini korumak için ganî hazinesinden muhabbet akıtmıştır. Âzer, oğluna hayran hayran bakıyor ve onu öldürmekten vaz geçiyor. Karısına dönerek :

— Bu evlâda kıyılmaz, Nemrûd'a elbet bir şey uydururuz, diyor.

Sonra, meseleyi Nemrûd'a açabilmek için bir çare bulununcaya kadar Hazret-i İbrahim'in biraz daha mağarada kalmasını münasip görerek, karı-koca evlerine dönüyorlar.

Birkaç gün daha geçiyor. Bu arada ana, her gün mağaraya gelerek oğlunu beslemekte ve onunla meşgul olmaktadır.

İşte bugünlerin birinde Hazret-i İbrahim anasına soruyor :

— Anacığım, sen buradan çıkıp gidiyorsun, sonra yine geliyorsun; ben ise hep burada, hep buradayım. Şen nereye gidiyorsun? Benim bulunduğum bu yerden başka yer neresidir? Dışarıda neler var?

Ana :

— Oğlum, diyor; var var. Hem neler; ne yerler var. Ben korkudan seni buraya, bu karanlık yere sakladım. Dışarıda; ovalar, dağlar, gökler var; güneş, ay, yıldızlar, insanlar, hayvanlar var.

— O yerleri bana göstermez misin anacığım?

— Peki göstereyim. Bekle akşam olsun, karanlık bassın, seni dışarıya çıkarırım.

HAYIR, BÖYLE İLAH OLMAZ!

Ve akşam oluyor, güneş batıyor etrafı alaca karanlık bürümeğe başlamıştır. Anası, Hazret-i İbrahim'i elinden tutuyor, mağaranın kapısından çıkarıyor ve :

— İşte, diyor bak.

Hazret-i İbrahim, sağına soluna baktıktan sonra gözlerini alaca karanlıkta, parıl parıl yanan lâci-vertleşmiş gök kubbeye diyor. Bakıyor, bakıyor, bakıyor.

Sonra; gözlerini göklerden ayırarak etrafına çeviriyor. Etrafta, develer atlar; koyunlar, çobanlar var.

Düşünüyor :

— Elbette bunları bir yaratan vardır, diyor.

Tekrar gözlerini semâya çeviriyor. Yıldızların içinde, hepsinden daha büyük, daha parlak olan bir yıldız gözüne ilişiyor : Zühre yıldızı.

— Acaba benim ilâhım bu mu? diyor.

Biraz sonra ay doğunca, Zühre yıldızı âdeti söyüyor. Hazret-i İbrahim :

— Hayır, diyor. Ben batanı, kaybolanı sevmem. Bütün azametile doğan ay'a bakıyor ve :

— Acaba, Rabbim bu mu? diye soruyor.

Fakat hayır, biraz sonra ay da üfûl etmiştir. Hazret-i İbrahim yine üfûl edenin ilâh olamayacağını söylüyor ve şöyle diyor :

— Eğer Rabbim bana hidayet etmezse korkarım ki dalâlettteki kavmden olurum.

Mağaraya giriyorlar, anası da o gece orada kalıyor.

Sabah. İşte güneş. Bütün haşmetile ortalığı ay-

dınlatıyor. Göklerden başveren bu heybet, ötekilerden daha büyük, daha ziyadâr.

Anasile beraber mağaranın kapısında duran Hazret-i İbrahim :

— Acaba, diyor, benim Rabbim bu mu ola?

Ve nihayet akşam oluyor, Güneş de batmıştır.

A, a, a... hayır olmadı. Bu da kayboldu.

Hazret-i İbrahim anasına dönüyor :

— Bunların hiç biri, ilâh olamaz, diyor. Benim Rabbim olamaz. Benim Rabbim o Allah'tır ki, bunların hepsini, her şey'i; hepimizi, Nemrûd'u ve bütün kâinatı yaratmıştır. Ben yerleri, gökleri yaratana teveccüh ettim. Ben putlara tapan müşriklerden değilim. Anacığım, beni bu mağaradan çıkar, ben Allah'ımı istiyorum.

İlâhî tecelliler serisi başlamıştır. Karşı gelmek kimin haddine?

Anası; Hazret-i İbrahimi önüne katıyor, şehre evlerine geliyorlar.

Âzer de memnundur. Çünkü o da, o gün; Nemrûd'a; gurbette bulunan onbeş yaşındaki oğlunun eve döndüğünü söylemiş ve şüpheleri ortadan kaldırdığına sevinmiştir.

Seneler geçiyor. Âzer, boş zamanlarını evinde put yapmakla geçirmektedir. O, bunu kendi bâtil itikadınca kıymetli bir meslek addetmektedir. Yaptığı putlar da, bu sanatın diğer mensuplarının eserlerine nazaran daha süslü, daha kıymetlidir. Putpe-rest vezir kendi elile yaptığı bu mûtena putları, Hazret-i İbrahim'den başka mevcut olan diğer iki oğlu-

nun eline verir, satmaları için. Çarşı pazara gönderir; o zavallılar da putları methederek; bin türlü hüürmet, ta'zim ve ikram nağmelerile ahaliye yuttururlar.

Hal bu minval üzeredir. İşte babası, Hazret-i İbrahim'i çağırıyor, ona da

— Al, diyor. Yeni yaptığım şu en güzel; en kıymetli putu, çıkar pazara ve sat.

Hazret-i İbrahim, hiç itiraz etmiyor. Putu alıyor, sokağa fırlıyor; fakat babasının gözünden kaybolur kaybolmaz, süslü putun boynuna bir ip takıyor, onu yerde sürüyerek şehrin pazar yerine giriyor ve halka sesleniyor :

— Alan var mı? Haydi satıyorum, put satıyorum. Bir şeye yaramaz; bir put ki ne faydası dokunur, ne zararı, on para etmez; satıyorum.

Putperestler, dişlerini gıcırdatıyorlar, Hazret-i İbrahim'e, hain hain bakıyorlar. Ellerinden gelse; onu hemen oracıkta dişleriyle parça parça edecekler. Fakat, baş vezirin oğlu! Ağızlarını bile açamıyorlar. Hazret-i İbrahim, putu yerlerde sürüklüyor, bir çeşmenin yanına geliyor. Putun başını akan suya sokuyor :

— İç, diyor, içsene!

Putperestlerden biri dayanamıyor :

— Alay mı ediyorsun, diyor. O su içebilir mi? Hazret-i İbrahim tebessüm ediyor :

— İçemiyeceğini biliyorsunuz da niçin buna tapıyorsunuz? Böyle âciz ilâh olur mu? diyor.

Cevap yok. Nasıl olur? Ne cevap verebilir.

Ama küfrün inadı; kör inattır. Görür de; gördüğünü bilmez. Duyar da; duyduğunu anlamaz. Al-

lah gözüne kara perde çekmiştir. Kalbini mühürlemiştir. İmandan nasibi yoktur. Aka kara; karaya ak der. Gündüze, gece der; geceye gündüz. Vara, yok der; yoka var. Her şeyi inkâr eder, ama her şeyi inkâr, inkâr, inkâr. Kâfirin bütün maksadı; idlâldir. Hakkı inkârdır; iyiyi, fena göstermek, fenayı, iyi göstermektir. Doğru yolda olanları eğri yola saptırmak için, çabalar durur. Fakat Allah, her şeyi bilir, görür sabreder; sabreder; sabreder ve bir gün gelir, Kahhar sıfatile... tecelli eder; koca münâfiği tepetakla getirir. O, bunun farkında değildir. Anlıyan anlar ve Allah'a hamd eder.

Ve akşam olur. Hazret-i İbrahim yine putu; sürükleye sürükleye evine döner. Babası, onun putla eve döndüğünü görünce; hiddetle soruyor :

— Niçin satmadın?

— Kimse almadı!

— Neden?

— Neden olacak, hem kör, hem sağır, hem âciz.

Putperest baba hiddetinden çatlıyacak. Ne diyeceğini düşünürken, Hazret-i İbrahim gayet mülayim bir sesle :

— Ey benim babacığım, niçin puta tapıyorsun? Görmiyen, işitmiyen; sana faydası olmıyan şey'e, niçin tapıyorsun? diyor.

Âzer, küplere binmiştir. Hiddetle haykırıyor :

— Sen; beni Tanrılarımın men mi ediyorsun?

Bu küstahlıktan vaz geç, yoksa senin kafanı taşla ezerim, git karşımdan.

Hazret-i İbrahim, bir kuzu kadar sâkindir. Yine aynı mülayim ve tatlı sesile devam ediyor :

— Benim babacığım, düşün bir kere; hangi akıl tecviz eder ki; senin elinle yonttuğun bu put, bu tah-

ta parçası; ilâh olsun? Gel babacığım, şeytana uyma, puta tapma; gel, öyle birine ibadet et ki; seni de Nemrûd'u da, bu putları da, gökleri de, yerleri de, O yaratmıştır. Eğri yoldan dön, doğru yola gel; gel de, ben senin için Allah'a yalvarayım, istiğfar edeyim.

Fakat, kâfire bin nasihat; bir para. Kördür; gözü görmez. Sağırdır; kulağı işitmez. Kalbi hürleşmiştir; his etmez. Âzer, işte böyle bir bahasızdır.

Halbuki, Allah; insanı Ahsen-i Takvîm üzere yaratmıştır; göz vermiştir, kulak vermiştir, dimağ vermiştir, kalp vermiştir.

Göz, eşyaya açılan bir kapıdır. Kulak, ses mekânıdır. Dimağ, kelimelerin içtima mahallidir. Fakat, bütün bu güzellikleri ALLAH, nûr ile cilâlamış ise, ne mutlu, yoksa insanın vay haline! Ne gözü görür, ne kulağı işitir, ne dimağı terkip yapar. Hayvandan farksızdır, hattâ hayvandan da beter.

Gözün, kulağın ve dimağın nûr ile cilâlanabilmesi için, evvelâ kalbin, Allah'ın nurile nurlanması şarttır. Çünkü kalp; mânâ sultanının tahtıdır. Evvelâ bu taht nûrlu olmalıdır ki, imân oraya yaslan-sın. Ondan sonradır ki, göz; kulak ve dimağ insanca iş görürler.

Peki, Allah; kimlerin kalbini nûr ile cilâlar?

Mü'minlerin, Allah'a imân edenlerin. Efendimiz: «Mü'min, Allah'ın nûrile bakar» buyurmuştur.

Nûrle cilâlı kalpte, Allah'a açılmış bir pencere vardır. İşte şimdi Hazret-i İbrahim'in kalbinde bu pencere vardır. Oradan Allah'a bakıyor ve görüyor, sonra babasına acıyarak yalvarıyor :

— Ey benim babacığım. Sana faydası olmıyan puta niçin tapıyorsun? Put ilâh olur mu?

Fakat; Âzer'in gözünde, kalbinde, dimağında nûr yok; kalbinde âlemlerin Rabbine açılmış pencere yok. Göremiyor; duyamıyor, kavriyamıyor, his edemiyor : «Putum da putum, vay benim putum» diyor. Ve oğluna müstehzi, müstehzi bakarak soruyor :

— Peki, sen Allah mı diyorsun, bu putlardan başka Allah mı? Öyle ise yalvar Allah'ına da şu benim yaptığım putları dile getirsin göreyim. O zaman senin dediğin Allah'a îman ederim.

Hazret-i İbrahim mübarek ellerini göklere açıyor ve yalvarıyor :

— Ey bütün cihannın Rabbi ve benim de Rabbim olan Allah'ım, kudretine, azametine sığındım!

Ve ilâhî mûcize tecelli ediyor : Âzer'in elile yonttuğu ve yaptığı putlar dile gelmiştir. Gayet açık bir lisanla ses veriyorlar :

— Lâilâhe İllallâh, İbrahim Halilullah.

Bu ses, bu azamet; taşları çatlatır, kayaları parçalar; dağları devirir. Fakat, heyhat! Gelin görün ki; Âzer'in kılı bile kıpırdamıyor.

Hani îman edecekti?

Ne gezer! Nûrdan nasibi yok. Kapkara, zulmet içindedir. Gerçi nûr deryasının menbaındadır, fakat bir katresini içemiyor. Marifet suyuna hasret, dudakları kupkuru, kalbi nûrsuzluktan yanıyor.

Niçin Allahım? Neden Allahım?

Neden olduğunu îman edenler bilir. Çünkü, Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerîm'de şöyle buyurmuştur :

«Allah, bir kimseye Nûr ihsan etmezse; o kimse asla Nûr iktisap edemez.»

İşte Âzer, nûrdan nasibi olmıyan bu bahtsız insan da Allah'ın mucizesi karşısında, bula bula söyleyecek şu sözleri buluyor :

— Oğlum, diyor. Benim putçuluk san'atıma bütün Bâbil hayrandır. Bu yüzden büyük küçük herkes, benim elimi öper. Ben de senin şu sihirbazlığına hayran oldum. Ver ayağımı öpeyim.

Gördünüz mü bahtsızın inadını?

Allah'ın mucizesine, sihir diyor.

Hazret-i İbrahim, babasından ümidini kesmiştir.

Fakat vazife büyüktür ve Allah'tandır.

SOKAK SOKAK DİNE DAVET

Cenab-ı Hak emrediyor :

— Sen Nemrûd'u ve Bâbil halkını doğru yola dâvet et, tevhîd dinini izhar et!

Risâlet, Peygamberlik başlamıştır.

Hazret-i İbrahim, sokak sokak, meydan meydan gezmekte ve halkı Allah'a davet etmektedir :

— Allah'ın dinine gelin, putları bırakın, benim size gösterdiğim yol; hak yolu, Allah yoludur. Benden hüccet isteyin ve hidayet bulun!

Putperestler, bu halden memnun değildirlere.

Hazret-i İbrahim'i, babası Âzer'e şikâyet ediyorlar :

— Ne yapacaksan yap, bir çaresine bak; onun putlarımıza tecavüzlerine artık tahammülümüz kalmadı, diyorlar.

Âzer'in elinden bir şey gelmez. Soluğu Nemrûd'un yanında alıyor :

— Ey ulu sultanım, diyor. Halim sana malûm;

benim elimden bir şey gelmiyor. İbrahim'i yolundan çeviremiyorum. Aklıma şöyle bir çare geldi. Efendimiz emir buyursunlar. İbrahim, birkaç gün puthane-de kalsın. Putlarımıza, halkın nasıl hürmet ve hizmet ettiklerini görsün, ümid ederim ki böylece kalbi yumuşar ve putlarımızı sever.

Nemrûd, Âzer'in bu buluşunu pek beğenmiştir :

— Muvafık, diyor.

Sonra, puthanenin en büyük memurlarını çağırıyor ve şu emri veriyor :

— İbrahim'i alın puthaneye götürün; benim ulu putuma secde ettirin. Sonra bırakmayın. Puthanede birkaç gün sizinle beraber kalsın, kendisine putlara karşı edep ve hizmet yolunu gösterin. Orada sizinle beraber kulluk etsin.

Memurlar, Hazret-i İbrahim'i alıyorlar. Puthaneye götürüyorlar. Küfürhaneye girecekleri zaman O'na :

— Yâ İbrahim, diyorlar, içeriye girer girmez en büyük putumuza, Nemrûd'un putuna secde edeceksin.

Hazret-i İbrahim hiç cevap vermiyor, puthaneye giriyor. Allah'sızların bu küfür yatağına ayak basar basmaz, yüzünü, o en büyük puttan başka tarafa döndürüyor. Cenab-ı Hakka teveccüh ediyor :

— Ey büyük Allahım, bütün mahlûkatı yaratan sensin. Ben, puta değil, sana secde ederim, diyor ve Cenab-ı Hakka karşı secdeye kapanıyor.

Sonra, secdeden kalkıyor, bir kenara çekiliyor, susuyor, sessiz; sessiz oturuyor.

PUTLARIN BAŞINA GELECEK VAR!

Putperestler :

— Deli, diyorlar. Bu adam deli! Ve aldırış etmiyorlar. Onu kendi haline bırakıyorlar.

Aradan birkaç gün geçmiştir.

Bu sırada, putperestlerin en büyük Bayram günü de gelip çatmıştır.

Yarın, bütün Bâbil halkı; Nemrûd dahil, bir teki dahi kalmamacasına — hastalar hariç— şehrin dışına çıkacaklar. Bayram yerinde toplanacaklar; orada eğlenecekler, yiyecekler, içecekler, putlarını yâd edecekler; Nemrûd'a secde edecekler, sonra akşam üzeri şehre dönecekler. Bütün Bâbil halkı yarın için hazırlık yapıyor, envai çeşit yemekler pişiriliyor, içkiler hazırlanıyor, bayram yerine götürecekler. Bu yemek ve içkilerin birer parçasını da, ikram, hürmet ve ibâdet maksadile puthaneye getirip putların önüne diziyorlar.

Sabah olmuştur.

Bütün şehir şafakla ayakta ve hareket halindedir.

Bayram yerine hareket var!

Puthane bekçileri de gidiyorlar.

Hazret-i İbrahim'e :

— Haydi kalk, diyorlar. Gidiyoruz.

Hazret-i İbrahim :

— Ben yıldızlara baktım, hasta olduğumu anladım. Ben gelemediğim, diyor.

— Pekâlâ! diyorlar.

Madem ki hastadır, hastalar da gitmeğe mecbur değildir, kalabilir. Hem de yıldızlara bakmış, doğru-

dur. Yıldızlar her şeyi haber verirler. Hastalığı da, sağlığı da; olmuşu da, olacağı da.

İşte putperestler böyle acayıp bir dalâlet içindedirler. Bir taraftan putlara taparlar, diğer taraftan Nemrûd'a (ilâh) derler. Bir taraftan da, yıldızlardan medet umarlar. Halbuki, Hazret-i İbrahim ne hastadır, ne de yıldızlara bakmıştır. Maksudı, putperestlere ders vermek için, şehirde ve puthanede yalnız kalmaktır. Bunun için de onları inandıkları yıldızlarla kandırmak ve bu suretle şehirde kalmak mümkündür.

Ve kalıyor, şehirde. Ondan başka tek sağlam ferd bulunmıyacak.

Fakat Puthanenin memurları, giderlerken; Hazret-i İbrahim'e :

— Öyle ise, puthaneden dışarıya çık, kapıyı kilitleyeceğiz, diyorlar.

Hazret-i İbrahim, puthaneyi terk ediyor. Memurlar da kapıları sımsıkı kilitliyorlar ve gidiyorlar. Onlar giderken; Hazret-i İbrahim yavaşça, kendi kendine konuşuyor :

— Siz istediğiniz kadar kilitleyin. Vallahi; siz gidince ben, putlarınızı parçalıyacağım.

Onun bu sözlerini duyan puthane memurlarından biri kendi aklıma göre :

— Saçma, diyor ve ehemmiyet vermiyor. Yürüyüp gidiyor.

Onlar gözden kaybolunca Hazret-i İbrahim; puthanenin kapısına şöyle bir dokunuveriyor, kapı açılmıştır.

Tamam.

Sonra koşuyor, evinden bir balta alıyor, geliyor; puthanenin içine giriyor. Koca puthanenin içinde çeşit çeşit, renk renk tam yetmişüç put var. En büyük put Nemrüd'un putu, altından mamûl, puthanenin en mütena yerinde, hâlis altından yapılmış cevâhirlere süslenmiş bir taht üzerine oturtulmuş vaziyette. Başında pırlantalarla süslü bir taç var. Gözleri yâkuttandır. Kâfirler, öyle bir ışık tertibatı yapmışlardır ki, bu koca put, gece olunca, gözlerinden ışık neşreder ve zavallı putperestler bundan huşû duyarlar, karşısına geçip ona tapınırlar. Büyük putun sağında otuzaltı, solunda otuzaltı olmak üzere daha küçük putlar. Bunlar da ehemmiyetlerine göre, gümüşten, pirinçten bakırdan ve tahtadan yapılmıştır.

Hazret-i İbrahim, sağ elinde tuttuğu balta ile ilerliyor, önlerinde yemekler, şaraplar duran putlara :

— Niçin yemiyorsunuz bu yemekleri, içmiyorsunuz bu şarapları? diyor.

Sonra tekrar hitap ediyor :

— Niçin konuşmuyorsunuz, size ne oldu? Madem ki konuşmuyorsunuz, bu halde nasıl ilâhlık yapıyorsunuz?

Ve elindeki baltayı gelışı güzel sallamağa başlıyor. Altından mamûl en büyük puttan başka, bütün putları kırıyor, deviriyor, tahrip ediyor. Baltayı da o en büyük putun boynuna astıktan sonra puthaneden dışarıya çıkıyor, kapıyı çekiyor. Puthanenin kapısı, Allah tarafından yine memurların kilitleyip bıraktıkları gibi kilitlemiştir.

Hazret-i İbrahim, harabeye çevirdiği küfür ma-bedinden uzaklaşıyor.

Nihayet akşam olmuş, putperestlerin şenlikleri bitmiş, şehre avdet başlamıştır.

Puthanenin bekçileri de puthaneye dönüyorlar. Kapıyı açıyorlar. İçeriye girer girmez feryadı basıyorlar :

— Eyvah, mahvolduk. Putlarımız! putlarımız! Kim etti bu işi bizim İlahlarımıza?

Sonra hemen Nemrûd'a koşarak haber veriyorlar.

Nemrûd, o koca Allah'sız, pürgazap yerinden fırlıyor, puthaneye geliyor putların halini görünce, kudurmuş mandaya dönüyor :

— Kim yaptı bu işi putlarımıza? Bunu kim yaptı ise o zalimdir. Derhal bunu yapanı bulup benim huzuruma getireceksiniz. Bulamazsanız hepinizi mahvederim.

Puthane bekçileri :

— Efendimiz, Ulu Tanrımız, diyorlar bu işi yapan; İbrahim'dir. Çünkü hastayım diyerek şehirden çıkmadı ve biz puthaneden ayrılırken onun böyle bir iş yapacağını söylediğini öğrendik.

Nemrûd bunu da duyunca daha büyük bir hışım ve şiddetle emir veriyor :

— İbrahim'i bulup getirin, söylediği sözleri duyanları da beraber. Ben, ona yapacağımı bilirim.

Nemrûd'un adamları, şehire dağılıyorlar, arıyorlar, tarıyorlar Hazret-i İbrahim'i yakalayıp Nemrûd'un huzuruna getirecekler. Putlarının uğradığı büyük felâketi öğrenen halk da, hâdise yerinde toplanmıştır; puthane, bir ana - baba gününü andırıyor.

Nürsuz, İmansız, Allah'sız kâfirler, deli divâne-ye dönmüşlerdir :

— Mahvolduk, putlarımız mahvoldu. Bunu yapanı biz de mahvetmeliyiz. Susmamalıyız. Ona had-dini bildirmeliyiz. Bu ne cesaret, bu ne küstahlıktır.

Zavallı kâfirler, bahtsız Allah'sızlar. Size doğ-ru yolu gösteren insanın ikazına, tahammül edemi-yorsunuz. Size acımak lâzım ama, acınacak haliniz de kalmadı, çok şımartınız.

— İstemiyoruz böyle adamı, istemiyoruz. Atala-rımızın dinine karşı geleni artık istemiyoruz. Kim oluyormuş bu İbrahim! Biz ona göstereceğiz, mahve-deceğiz onu! diyerek, bangır bangır bağırıyolar.

İşte Hazret-i İbrahim'i, Nemrûd'un adamları ge-tiriyorlar. Getirdiler ve Nemrûd'un önünde durdular.

Muhafızlar Allah Resulüne :

— Secdeye kapan, efendimize secde et! diyor-lar.

Fakat, Hazret-i İbrahim, Allah Resulü, kula sec-de eder mi? Muhafızlara aldırış etmiyor.

Nemrûd hiddetle soruyor :

— Niçin bana secde etmiyorsun?

ALLAH'DAN BAŞKASINA SECDE EDİLMEZ!

Hazret-i İbrahim, kılı kıpırdamadan cevap veri-yor :

— Ben Hâlikımdan başkasına secde etmem.

Nemrûd dişlerini gıcırdatarak :

— Senin Halikın kimdir? diyor.

Allah'ın Peygamberi cevap veriyor :

— Benim Hâlikim, O Allah'tır ki; diriltir ve öldürür.

Nemrûd ağzından salyalar saçarak haykırıyor :

— Ben de öldürür ve diriltirim.

Sonra, akli sıra bu kudretini ispat etmek için adamlarına emrediyor :

— Bana derhal zindandan iki mahkûm getirsinler.

Nemrûd'un emri derhal yerine getirilmiştir.

KOCA KÂFİR ATEŞ PÜSKÜRÜYOR

Nemrûd, huzuruna sunulan iki masum mahkûmdan birini göstererek, emir veriyor :

— Bunu âzâd ettim. Bu adam yaşayacaktır.

Mahkûmu serbest bırakıyorlar.

Nemrûd Hazret-i İbrahim'e dönüyor :

— İşte diyor, dirilttim, gördün mü?

Sonra, diğer mahkûmu işaret ederek, adamlarına emir veriyor :

— Bunu öldürün!

Nemrûd'un bu emri de hemen oracıkta cellâd tarafından infaz edilmiştir. Nemrûd yine Hazret-i İbrahim'e dönüyor :

— Gördün mü öldürdüm, diyor.

Zavallı Nemrûd, cahil kâfir bilmiyor ki, diriltmek; hayatı icat etmektir. Mevcut hayatı ipka etmek değildir. Öldürmek de; ecel ile ruhun alınmasıdır. Katl demek değildir.

Hazret-i İbrahim, bu inceliklerden haberi olmayan Nemrûd'u başka bir yoldan yakahyor ve kıvrandırıyor :

— Benim Rabbim, güneşi Maşrıktan doğdurur. Sen kaadir isen, Mağripten doğdur, diyor.

Nemrüd apışıp kalmıştır.

Haydi koca Allahsız cevap versene?

Veremiyor, susuyor. Daha fazla susmak da işine gelmiyor. Her münâfık gibi, sözü değiştiriyor. Kırılmış, parçalanmış putları göstererek soruyor :

— Yâ İbrahim, ilâhlarımıza bu işi kim yaptı?

Hazret-i İbrahim cevap veriyor :

— En büyük put yapmış olabilir. Baksanıza, baltası da omuzunda! Eğer cevap vermeğe muktedir iseler, putlara sorunuz, onları kim bu hale getirdi?

Nemrüd tekrar hiddetlenmiştir :

— Bu ne biçim cevap? Sen de bilirsin ki, putlar söze ve harekete kadir değildirler.

Hazret-i İbrahim tebessüm ediyor ve Nemrüd'a diyor ki :

— Peki madem ki böyledir, size zararı ve faydası dokunmayan şeye nasıl tapınırsınız. Sizin aklınız yok mu?

Nemrüd dahil bütün putperestler susuyorlar ve başlarını aşağı eğiyorlar.

Hazret-i İbrahim, başta Nemrüd olmak üzere, etrafını sarmış bulunan kalabalığa, kâfirlere, küfre, küfrün kendi özevinde, onun bütün zulmet, dehşet ve vahşetine rağmen büyük bir cesaretle hitap ediyor :

— Ey Nemrüd, ey putperestler, size söylüyorum, siz bâtil, fena bir yoldasınız. Cenab-i Hak, size acıdı, sizi bu eğri yoldan doğru yola döndürmek için Peygamber olarak beni gönderdi. Ben vazifemi yapıyorum. Size diyorum ki; gelin size faydası ve zararı olmıyan bâtil putlarınızı terkedin, Allah'a gelin.

Allah'ın dinine gelin; âlemlerin Rabbini tanıyın; her şeyi o yaratmıştır. Allah birdir. Allah'tan başka ilâh yoktur. Size acıyorum, çok fena bir yoldasınız. Beni dinleyin, hakikî ilâhı tanıyın. Dünyada ve ahirette selâmet bulun.

Nemrûd, şaşkın şaşkın etrafına bakmakta, ne diyeceğini bilememektedir. Fakat büyük Allah'sızların yanında öyle küçükleri öyle hamam tellâkları vardır ki, bunlar (Kraldan fazla kral taraftarı) dırlar. Bunların dalkavuklukları, küstah, îmansızlıkları meşhurdur. Müthiş kalabalığın içinden Hazret-i İbrahim'e sesleniyorlar :

— Bu ne cesâret, bu ne küstahlık, anamızın, atamızın dininden bizi men mi ediyorsun?

Dalkavukların bu müdahalesi, kâfirler arasında büyük bir heyecan doğurmuştur; müthiş bir yaygara ayyuka çıkıyor. Hazret-i İbrahim gayet sâkindir. Tekrar sesleniyor :

— Sizin atalarınız da hatâ içinde, küfür içinde idi. Onlar da Allah'ı tanımaz, onlar da faydası ve zararı olmayan şeye taparlardı.

Vay, sen misin bunu söyleyen?

Dalkavuklar kudurmuştur. Feryad-u - figân, salyalı ağızların küfür yaygarası, ortalığı kasıp kavuruyor. Bu hal, Nemrûd'un zulmünü ve cesaretini arttırmıştır. Esasen bu en büyük Allah'sız, en büyük zâlimdir. Zâlimlerin değişmez adeti ve huyu da : (Allah) diyen mü'mini yakalayıp zindana atmaktır.

Ve Nemrûd adamlarına emrediyor :

— İbrahim'i zindana atın!

Derhal, eli ayağı zincire vurulan Allah Resulü, Hazret-i İbrahim zindana atılmıştır.

Kâfirler, putperestler, münafıklar sevinç fer-yadları koparıyorlar :

— Yaşasın Nemrûd, kahrolsun putlarımızın düşmanı! Ve Babilin Allah'sızları, günlerce bayram yapıyor.

Bayram yapıyor, Allah'sızlar. Allah'ın Peygam-berini, doğru yolu göstereni, Allah'ın nûrunu hapset-tikleri için pek mes'utturlar, bayram ediyorlar.

Bayram ediyorlar : Çünkü iyiyi fenadan ayıra-mıyorlar.

Ayıramıyorlar, çünkü : Allah'ın nûrile bakmı-yorlar. Nâr ile bakıyorlar. Ruhları ateş, kalpleri ateş, dört bir yanlarını zulüm ve inkâr ateşi kapla-mış, iman nûrundan bir damla bile nasipleri yok. Gö-nülleri zindan, kapkara.

Allah, göklerin ve yerlerin nûrudur. Gönüllere Allah'tan nûr aksederse göz görür, çünkü gözün nûru gönül nûrile eşyanın hakikatını görür.

Fakat putperestler, Allah'ın nûrundan mahrum oldukları için, hakikati görememekte ve bu yüzden putlara ve Nemrûd'a (ilâh) demektedirler. Ve bu gafiller, Nemrûd'a taptıkça; küfürleri köpürüyor, kabarıyor, taşıyor. Koca Allah'sızın zulmü de arttık-ça artıyor.

Fakat Allah dilediğine nûr ihsan eder, gafletin, inkârın küfrün bu korkunç diyarında gönülleri, Al-lah'ın hidayeti ile nûrlanan ve Allah Resulü Hazret-i İbrahim'i tasdik eden, Allah ve hidayet yoluna ko-şanlar görünmeğe başlamıştır. Allah'sızlar, Allah Resulünü zindana atıyorlar ama, zindandan yolu, hi-dayet yolunu açıyor. Allah yolunun dostları, yavaş yavaş, baş gösteriyor.

Hazret-i İbrahim, yedi seneden beri, küfrün zindanındadır.

Putperestler, ondan kurtulmadıklarına, kurtulamayacaklarına, Allah'ın nûrunu söndüremeyeceklerine inanmağa başlamışlardır. Ve telâş içindedirler.

Evet, Hazret-i İbrahim, 'küfrün zindanında, fakat daima Allah'a en yakın mesafede... Sabrediyor. O sabrettikçe dışardaki mü'minlerin imanı, kâfirlerin de hüsrânı artmaktadır.

KORKUNÇ İTİRAF

Merak ve acâip bir endişenin sevkile bizzat putperestler, Allah Resulünü sık sık zindanda ziyaret ediyorlar. Hazret-i İbrahim, bu ziyaretleri de, Peygamberlik vazifesini yapmak için kaçırılmaz fırsat biliyor ve onları dine davet ediyor :

— Beni ziyaret edenler, size söylüyorum. Beni dinleyin, sizden hiç bir şey istemiyorum. İstedğim tek şey şudur : Allah'a îman edin, putlarınızı bırakın.

Ah o koca put... Ah o Nemrûd.

O koca Allah'sız, o hamam tellâğı dalkavuklar sağ iken putları terketmek kolay mı?

Hazret-i İbrahim, zindana gelen babasına da yalvarıyor :

— Babacığım, görmiyen, işitmeyen, konuşmayan puta nasıl tapıyorsun? Nasıl tapıyorsun o puta ki; sana ne faydası olur, ne de zararı? Gel, âlemlerin Rabbı olan Allah'ı tanı.

Äzer'in kalbinde zaman zaman bir hareket olur

gibi bir hâl var. Hazret-i İbrahim'in kulağına fısıldıyor :

— Oğlum, şimdi olmaz. Nemrûd sağ oldukça ve burada hükümdar buldukça, ben bu işi yapamam. Belki bu diyardan gidersek o zaman.

Görüyorsunuz, küfrün korkunç saltanatını? Gönülleri nasıl karartmış, nasıl yıldırıştır!

Hazret-i İbrahim babasının bu cevabını hayırlı bir vaad telâkki ediyor, seviniyor ve Allah'a babası için dua ve istiğfarda bulunuyor. Kâfir için Allah'a dua olur mu?

Olmaz. Bir kâfir bir mü'minin, ne kadar yakını, anası veyahut babası bile olsa, mü'min, onun için Allah'tan af istiyemez. Çünkü kâfir Cehennem ehliendir. Ebedî azaptadır. Onun için edilecek duanın faydası da yoktur.

Bunu Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'inde mü'minlere bildirmiştir. Peki Hazret-i İbrahim kâfir olan babası için nasıl oluyor da Allah'a dua ediyor?

Hazret-i Ömer, bunu Efendimizden sordu; bunun üzerine Cenab-ı Haktan şu mealdeki Âyet-i Kerime nazil oldu :

«Babasının, Müslüman olacağını vaad etmesi üzerine İbrahim babası için Allah'tan istiğfar etti. Fakat onun artık tamamen Allah'ın düşmanı olduğu, imana gelmeyeceği, mutlak küfürde kaldığı tebeyyün ettikten sonra, artık onun için Allah'tan af dilemedi.»

İlâhî tecelli : Küfrün korkunç zulmüne rağmen, halk arasında hidâyet pırıltıları arttığı halde Âzer'de en ufak bir yumuşama yok. Ve Hazret-i İbrahim, babasından artık ümidini tamamen kesmiştir. Fakat halk arasında hidâyet ışıkları artıyor. Bu defa

Nemrûd'dan ziyâde münâfıklar telâşta. Bu münâfıklar, Nemrûd'un, koca kâfirin dostu değİller, ne Allah'ın dostu, ne de Allah'sızların. Bunlar nevileri şahıslarına mahsus Allah'ın belâları. Bunlar, bu münâfıklar, sadece doğru yolun, hidâyet yolunun, Allah'ın nûrunun düşmandırlar. İcabında, müminlere dost görünürler, icap eder; İmansıza dalkavukluk ederler, secde ederler. Fakat ne yapar yapar, Allah yolunu kapamak için, mü'minlerin arasını açar; kâfirin, zalimin zulmünü teşvik ve tahrik eder, bir hidayet müjdecisi çıktı mı, doğru yolda yürüdü mü, hemen kırk yıllık zalimle bir olurlar. Ve doğru yolun yolcusunun ayağının altına karpuz kabuğu koymağa, onu düşürmeğe, devirmeğe çalışırlar.

İnsanlık tarihi bu mel'un münâfıkların hikâyeleri, mel'ânetleri, fesatlarıyla doludur. Münâfık; nifak ehli demektir. Nifak demek, bir kimsenin kalben inanmadığı şeyi, zahiren lisanı ile İkrar etmesi, yani inandığım (yalandan söylemesi) demektir. Münafıklar, kâfirlerin en fenası, Allah'ın en sevmediği mahluklarıdır.

Bu münafık kâfirler, İslâmiyetin, ilk zamanlarında en korkunç habasetlerini, İcraya başladılar. Bilhassa Medinede, İbn-i Selül namındaki münâfığın etrafında toplanan münâfıklar korkunçtu. Efendimizin huzuruna geliyorlar, Allah'ı ve Resulünü zahiren tasdik ediyorlar, fakat arkadan itiraz ediyorlar, kâfirleri teşvik ve tahrikte bulunuyorlardı. Bütün gayeleri; İslâmiyeti neşredeni ortadan kaldırmaktı. Bu (İbn-i Selül) kâfiri, öyle korkunç bir münafıktır ki, suret-i haktan görünerek güya, İslâmın hakkın, adaletin, hürriyetin, müsavâtın birinci müdafii kesilmiştir. Efendimizle birlikte 3.000 adamile,

Uhûd muharebesine iştirak etmişti. Fakat hainin maksadı; nifâktı. Nitekim tam maksadına göre münâfıklığını icra etti. Muharebenin en kızgın anında yanındaki seçme 3000 münâfıkla beraber, muharebeyi bıraktı, kaçtı ve İslâm ordusunu müşkül duruma soktu.

Resulullah Efendimiz kâfirin ne korkunç bir münâfık olduğunu biliyordu. Fakat ilâhî hikmete bakınız, bu azılı münâfıkın oğlu (Abdullah), o kadar hâlis bir Müslüman idi ki, başka bir muharebe dönüşü, babası koca münafığın hezeyanlarına dayanamadı önüne geçti, devesinin ipini tuttu. Deveyi yere çöktürdü. Devenin üstünde bulunan babası İbn-i Selül'ün yakasına yapıştı ve :

— Münâfık! diye bağırdı. Çabuk söyle, itiraf et; Allah Resülü nedir, sen nesen? İtiraf et yoksa kelleni uçururum!

Ve koca münâfık gazilerin ve Allah Resulünün huzurunda itiraf etti :

— Ben âdî, zelil bir insanım. Muhammed, Allah Resulüdür, aziz ve muhteremdir.

Efendimiz, tebessüm buyurdular. Hâs Müslüman Abdullah'a babasının yakasını bırakmasını söylediler.

Fakat mel'unun itirafı korkusundan; fırsat bulursa yine melânetini icra edecek.

Bunu Allah, Resülü ve dört büyük arkadaşı, Hazret-i Ebu Bekir, Hazret-i Ömer, Hazret-i Osman, Hazret-i Ali biliyorlar ve bir gün münâfıkla sokakta karşılaşıyorlar :

Hazret-i Ali koca kâfire :

— Bana bak, Allah'tan kork, münâfıklık etme, deyince, münâfık Selül yaltaklanıyor :

— Aman efendim ne münasebet, ben hâlis, muhlis Müslümanım, soyum sopum Müslüman'dır, diyor.

Halbuki yalan. Hem de kuyruklu yalan!

Ve artık koca münâfığın tam bir alçak ve rezil olduğunun anlaşılmasını, milletçe tam olarak bilinmesini, Cenab-ı Hak murad ediyor. Ve Efendimize, Bakara sûresinin, şu mealdeki âyetlerini gönderiyor :

«Ey Habibim Muhammed, insanlar arasında bir kısımları vardır ki, Allaha ve kıyâmet gününe iman ettik derler, halbuki onlar iman etmiş değildirler. Onlar, böyle demekle, akılları sıra Allahı ve mü'minleri aldatmak isterler. Halbuki, onlar ancak kendilerini aldatıyorlar. Başkalarını değil; fakat, bunun farkında değildirler, onların kalplerinde nifâk hastalığı vardır. Allah da, onların hastalığını arttırdı. Yalancı olduklarından, münâfıklık ettiklerinden dolayı, onlar için azab-ı elîm vardır. Onlara : (Yer yüzünde müslümanlar arasında nifâk çıkarmayın, müfsidlik etmeyin) denildiği vakit, onlar : (Hayır, ne münasebet, biz ifsad etmiyoruz. İslâha çalışıyoruz. Biz muslîh kimseleriz.) derler. Halbuki, biliniz ki onlar tam müfsid ve münâfıktırlar. Fakat, onlar bu hallerini bilmezler. Onlara : (Siz de Allah ve Resulüne herkes gibi iman ediniz.) denilince : (Amma yaptınız ha, basit, sefîh kimselerin iman ettiği gibi mi iman edelim?) derler. Halbuki basit, sefîh, akılsız kendileridir. Fakat bunu da bilmezler. Bu münâfıklar, Müslümanlarla, hakikî iman sahipleriyle karşılaştıkları zaman : (Biz de mü'miniz Müslümanız,

sizdeniz.) derler. Fakat, kendi cinslerinden arkadaşları, şeytanlarla yalnız kaldıkları zaman, bu melânet ortaklarına : (Yok canım derler, siz bakmayın, biz Müslümanlara öyle diyoruz, ama; biz sizdeniz. Maksudumuz Müslümanlarla alay etmektir. Biz de Müslümanız diyerek Müslümanlarla eğleniyoruz, istihza ediyoruz.) derler. Halbuki, Allah onlarla istihza eder ve onların cezasını elbette verir, azgınlık içinde şaşkınlıklarını arttırır. O münâfıklar, hidâyeti bırakıp dalâleti satın alan ziyankârlardır. Bu ticaretleri kâr etmedi. Hidayete erişemediler.»

Cenab-ı Hakkın bu şekilde tebliği ile, münâfığın mahiyeti belli olmuştur. Yine Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'de, münâfığın, mü'minin amansız düşmanı olduğunu ve ondan korunmak için ettiğini mü'minlere bildirmiştir.

NEMRÜD'UN ATEŞİ!

Fakat korunmak, münâfığın şerrinden korunmak kolay değildir. İşte, zindana koşarak Hazret-i İbrahim'i, ziyaret edenlerin ve ona iman etmiş görünenlerin arasında da böyle mel'un münâfıklar da var. Bunlar, gizli gizli Nemrûd'u kışkırtıyorlar. Çünkü, maksatları nûru imhadır :

— Aman efendimiz, diyorlar. İbrahim'e bu ceza azdır. Onu sağ bırakmak doğru değildir. O sağ kaldıkça tehlike devam eder. Onu yok etmelisiniz. Yok olsun. Sönsün, gitsin, bitsin bu dâvâ.

Nemrûd, münâfıkların bu tahriki ile yeniden galeyana geliyor ve emrediyor :

— Bir hey'et kurulsun. İbrahim'e verilecek cezayı yeniden düşüneceğiz.

Hey'et kurulmuştur. Baş münâfık Hizyan niha-yet Nemrûd'a kurdurduğu bu mahkeme hey'etine, kendisini de âzâ olarak seçtirmeğe muvaffak olmuş-tur. Münâfığın eski sistemi bu : Hem dâvâcı, hem de hâkim olacak! Sırasını getirip de bunu temin etti mi, tamam! Değme keyfine! Artık ne dilerse yapar, yaptırır, asar, astırır, keser, kestirir. Dediği dedik-tir!

İşte şimdi münâfık Hizyan, büyük gayret sar-fediyor. Eline büyük fırsat geçmiştir. Melânetini tam mânâsile icra edecek :

— İbrahim'in ateşte yakılmasına karar veriniz. Bu suretle ilâhlarımıza yardım ediniz, diyor.

Bu teklif putperestler için parlak görünüyor. Hele Nemrûd, bu plânı pek beğenmiştir. Hazret-i İbrahim'i ateşe atıp yakacaklar, bu suretle ondan kurtulacaklar.

Acaba mümkün mü?

Bu iş olur mu?

Kolay mı olur?

Mahkeme hey'eti içinde, tereddüde düşenler var.

Bazıları :

— Bu işte, kolay kolay muvaffak olamayız, diyorlar. İbrahim, ne yapar yapar, yine bize galip gelir. Çünkü onu sevenler çoğalmağa başladı. Kendisini halka sevdirdi.

Münâfık Hizyan, telâş içindedir. Fırsatı kaçırmaktan korkuyor, bütün habâsetini kullanarak ısrar ediyor :

— Ne münasebet! İbrahim bize galip gelemesin. Onu mutlaka mağlup ederiz. O bize karşı zafer ka-

zanamaz. Ona kimse yardım etmez. Yakalım, onu ateşe atalım.

İşte, münâfığın, Mü'mine, Allah'ı tanıyana, (Allah) diyene, Allahın adını söyleyene ve söyletene karşı, küfrü tahrik edişi : (Mü'min yardım görmez, muzaffer olmaz.) diyerek, kalplerde mü'mine karşı suizan tevlid edişi.

Halbuki münâfık ve kâfirler bilmezler ki, bütün bu gayretleri boşunadır. Bütün uğraşmaları, didinmeleri, çırpınmaları kendi aleyhlerine olur. Çünkü Allah, mutlaka (Allah) diyenle beraberdir. Nitekim, Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'de Feth sûresinin altıncı âyetinde şöyle buyurmuştur : «Erkek ve kadın bütün nifâk ve şirk ehlini Allah tâzip eder (Allah Resulü ve Mü'minler, yardım görmez ve muzaffer olmazlar) diyerek Cenab-ı Hakka karşı suizanda bulunan o münâfıkların ve müşriklerin üzerini, Allah, kahr ve mağlubiyetten ibaret fena bir çenber ile çevirmiştir. Allah, onların üzerine gazap ve lânet yağmıştır. Allah onlara Cehennemini hazırlamıştır. Cehennem, ne fena masîr, ne fena mercidir.»

Fakat kâfirler bu hakikatten habersizdirler ve âkibetlerini düşünmezler, münâfığın sözlerine kanarlar.

İşte münâfık Hizyan da şimdi onların bu halinden istifade ediyor :

— Düşünmeyin, korkmayın derhal karar verin; ateşe atalım, ateşe! diyerek, ısrarla kâfirler üzerinde müessir oluyor. Ve mahkeme hey'eti ittifakla karar veriyor :

— İbrahim ateşe atılarak yakılacaktır!

Bu karar, Nemrûd'u pek bahtiyar etmiştir. Derhal emir veriyor :

— Ovada, şehre epeyce uzak bir mesafede büyük bir ateş yakılacak. İbrahim bu ateşe atılarak kül edilecektir.

YAKACAĞIZ, KÜL EDECEĞİZ DİYORLAR

Haber, Nemrûd'un hüküm sürdüğü bütün şehirlere, kasabalara, köylere bildirilmiş, büyük küçük, genç, ihtiyar, sağlam, hasta, herkes o büyük meydana; ateşin tutuşturulacağı yere, odun taşımağa mecbur edilmiştir. Bu mecburiyete, kim olursa olsun riayet etmezse, o da aynı ateşe atılıp yakılacaktır!

Bütün Nemrûd ülkesinin halkı, seferber olmuştur. Büyük meydana odun taşıyorlar. Bu seferberliğe istemiyerek, korkudan iştirak edenler de var. Fakat, Allah Resulünü yakmak için Nemrûd'un tutuşturacağı bu ateşe odun hamallığı yapanlar arasında öyle canla başla çalışanlar, öyle fedâî îmansızlar da var ki, medet! Hastalıktan, mecalsiz, ihtiyarhktan beli bükülmüş, iki büküm olmuş erkek ve kadın nûrsuzlar, sürüne sürüne, hiç olmazsa iki odun olsun, putlarını memnun etmek için, Allah'ın nûrunu, akılları sıra, söndürmek için, sırtlayıp getiriyorlar.

Böylece tam bir sene, çalışılmış, mahûd meydana yığılan odunlar bir uludağ halini almıştır.

Şimdi bu odun dağı tutuşturulacak.

Evet işte, dört taraftan da odunlara ateş verildi. Odun dağı yanıyor. İçin için, yanıyor. Tıpkı kâfirlerin, putperestlerin içleri gibi.

Nihayet, alev, bir ayda yağının tepesinden baş-
vermiş ve bir müddet sonra yalın yalın bir Cehen-
nem halini almıştır.

Artık Hazret-i İbrahim'in yakılmak üzere bu
ateşe atılacağı an putperestler için gelmiştir.

Seviniyorlar, sevinçlerinden deliye dönmüşlerdir.
Birbirlerini tebrik ediyorlar :

— Yakacağız, diyorlar. Kül edeceğiz, putlarımızı
sevmeven adamı mahvedeceğiz. Ocağına incir diki-
ceğiz. Mum gibi eriteceğiz, nefesini söndüreceğiz.

Neşelerinden yerlerinde duramıyorlar. Deliler
gibi zıp zıp zıphyorlar. Bayram ediyorlar.

Evet, yakmak, kül etmek, yok etmek, söndür-
mek istiyorlar. Allah'ın nûrunu söndürmek istiyor-
lar! Bilmiyorlar ki; Allah, nûrunu daha fazla parla-
tacaktır. Kâfirier, çatlasalar, patiasalar da.

Nemrûd, put düşmanının ateşe nasıl atılacağı-
nı ve nasıl yanacağını seyredabilmek için, odunların
yığıldığı yere nazır bir tepeciğe, altmış arşın yük-
seklğinde bir kule yaptırmıştır. Oraya çıkıp baka-
cak. Fakat, alevden ve kordan bir dağ halini alan
ateşin yanına, yüzlerce metre mesafeden bile yana-
şılmıyor. Kuleye çıkmak bile pek kolay olmayacak.

Hararet, etrafı kasıp kavuruyor.

Hazret-i İbrahim'i ateşe nasıl atacaklar?

Şimdi bu bir meseledir. Buna bir çare bulmak
lâzım?

NEMRÜD'UN KULLARI

İşte bunu hiç düşünmemislerdi.

Şimdi ne yapacaklar?

İşin içinden bir türlü çıkamıyorlar.

Vazife şimdi Şeytanın!

İblis bir azametli kişi kıyafetine bürünerek, ortaya çıkıyor. Ve Nemrûd'un karşısına dikiliyor.

Nemrûd, bu azametli mel'una bakıyor. Bir yerden tanır gibidir, ama bir türlü bulamıyor.

Esfeli sâfilindeki kapı yoldaşını bu kıyâfette görmediği için tamyamıyor, soruyor :

— Sen kimsin, nesin, nerelisin?

Şeytan cevap veriyor :

— Ben ihtiyar bir kişiyim. Uzaklarda oturur, iki yüz yıldan beri sana tapar ve dua ederim.

Tamam.. tapıyor. Mesele yok. Madem ki tapıyor, Nemrûd'un ağzı kulaklarına varmıştır. Sırtarak soruyor :

— Hâcetin nedir?

Şeytan :

— Bir dileğim yok, diyor. Ömrünüze bereket. Sadece size, kulluk vazifemi ifaya geldim. İştittim ki, düşmanımız İbrahim'i ateşe atabilmenin yolunu arıyormuşsunuz. Ben de, bunun usûlünü size arzetmeğe geldim.

— Çabuk söyle öyle ise!

— Mancınık yapmak lâzım.

— Nasıl şeydir bu?

— Emredin uzun, uzun kalas getirsinler.

Nemrûd, İblis'in istediği malzemeyi derhal getirtmiştir. Şeytan, uzun kalasları birbirine ekleyerek bir manivelâ yapıyor. Bu âlet, o kadar mükemmel hazırlanmıştır ki, bir ucuna Hazret-i İbrahim oturulacak, öbür ucuna basılıp bırakıldıktan sonra, Allah Resulü, yüzlerce metre uzaktan tam hedefe, muazzam nar-ı beyzanın tam ortasına uçurularak, düşürülecektir. Evvelâ, yüz kiloluk bir taşla tecrü-

be yapıyor. Tamam! Şimdi oldu. Herşey mükemmel! Nemrûd emrediyor :

— Yarın sabah, erkenden kullarım toplansın. Ölüm meydanı askerlerimle dolsun, benim tahtım da meydana konsun. İbrahim'i ateşe atacağız.

Muazzam ateşe yüzlerce metre uzaktaki büyük meydandayız. Nemrûd'un beklediği sabah olmuştur. O incili mercanlı tahtına kurulmuştur. Başındaki tâcın pırlantaları, şakır şakır yanıyor. Sağında ve solunda miğferli beş bin asker, resmî ta'zim halinde, kılıçları kınlarından sıyrılmış ve omuzları hizasında yukarıya dikilmiş vaziyette. Meydanın etrafı saflar halinde, yetmiş bin atlı askerle sarılı. Halktan yüz binleri aşan putperestler de meydanda!

Nemrûd'un kulları putlarını sevmiyen, kendilerini Allah'a ve doğru yola da'vet eden insanın, ateşe atılışını zevkle heyecanla seyredecekler.

EY NEMRÛD, İMANA GEL!

Küfrün ve zulmetin kapladığı bu korkunç diyarın pek cüz'i olan Müslümanları; evlerinde, karanlık bodrumlarda gizli gizli ağlıyorlar. Ve Allah'a yalvıyorlar :

— Yâ Râb, sen bilirsin. Bildiğin gibi yap, kâfirleri kahret.

Allah, sabûrdur, sabreder.

Nemrûd emrediyor :

— İbrahim'i zindandan alın buraya getirin.

İşte Hazret-i İbrahim'i getiriyorlar.

Allah Resulünün boynunda zincir, ellerinde kelepçe, ayaklarında bukağı var.

Fakat o, küfrün bu müthiş zulmüne, üzerindeki demirlerin ağırlığına rağmen, Allah'ın ihsan ettiği kuvvetle, bir arslan gibi salma salına geliyor. Nemrûd.. putlar, ateş, putperestler, hiç birşey umurunda değil.

Geliyor ve Nemrûd'un tahtı önünde duruyor.

Nemrûd, büyük azamet içindedir. Hazret-i İbrahim'e :

— Bak, diyor, etrafına bak... Ateşe bak. Ve benim kudretime bak! Görüyorsun ki, seni bu âki-betten kimse kurtaramaz. Ancak ben kurtarabilirim. Sana tekrar bir fırsat bahşediyorum : Ancak iki üç dakikahk vaktin var. Gel, bu fırsattan istifade et. Dininden dön. Bana tap ve helâk olmaktan kurtul!

Hazret-i İbrahim tebessüm ediyor ve :

— Yâ Nemrûd, diyor madem ki daha iki üç dakikalık ömrüm kaldı, ondan sonra beni bulamıyacaksın. Gel, sen bu fırsatı kaçırma, istifâde et. Beni dinle, putları ve Allah'lık dâvâsını terket. Âlemlerin Rabbına iman et ve ebedî azaptan kurtul.

Nemrûd perişandır. Söyliyecek söz bulamıyor. Putperestler, hayret ve dehşet içindedirler.

Bu ne cesaret?. Bu ne pervasızlık!

— Ateşe, ateşe!

Müthiş bir vaveylâ kopuyor :

— Onu ateşe atalım, ateşe!

Nemrûd yine böbürlenmiştir :

— Duyuyor musun, diyor. Ateşe atılacaksın.

Hazreti İbrahim yine tebessümle cevap veriyor :

— Allah yolunda dünya ateşi, iş mi sanki? Eğer ben, Allah aşkının tutuşturduğu sinemdeki ateşten

bir kıvılcım size sıçratırsam ne siz kalırsınız, ne de ateşiniz. Fakat ben Allah'ımın takdirine razıyım. Dilediğinizi yapmakta serbestsiniz.

Kâfirlerin feryadı tekrar ortalığı çınlatıyor :

— Ateşe, ateşe, ateşe atın!

Ve Nemrüd emrediyor :

— Ateşe atınız!

Ortalığı müthiş bir uğultu kaplıyor :

— Yaşasın, var olsun, büyük ilâhımız Nemrüd!

Allah'sızlar, Hazret-i İbrahim'i, Nemrüd'un önünden çekiyorlar, ateşe atmak üzere, manivelâya doğru götürüyorlar.

Hazret-i İbrahim ilâhi aşkın en büyük zevki içindedir.

Bu sırada göklerdeki bütün melekler Cenab-ı Hakka ağlıyarak, yalvarıyorlar :

— Yâ Rab, kulun ve Peygamberin Hazret-i İbrahim'e, seni zikrettiği ve (Allah birdir) dediği için, kâfirler zulmediyorlar. Sana yalvarırız : Onu kurtar. Bize ruhsat ver; Onu, senin emrinle, kurtaralım.

Cenab-ı Haktan Meleklerle nidâ geliyor :

— O, sizin yardımınıza iltifat etmiyor. İsterse-
niz, içinizden üç melek, şu anda gitsin, ona sorsun.

Üç melek, semâdan yere inmiş; Hazret-i İbrahim'e manivelâ yolunda yetişmişlerdir.

Birinci Melek :

— Yâ İbrahim, diyor. Rüzgâr benim emrimdedir. Sen iste, Cenab-ı Hakkın iznile bir estireyim, ateşi dağıtıp söndüreyim.

İkinci Melek :

— Yâ İbrahim, diyor. Sular benim emrimdedir.

Sen iste, Allah'ın iznile, bu ateşi şu anda, su ile boğayım.

Üçüncü Melek de :

— Yâ İbrahim, diyor. Yer benim emrimdedir. İste, Allah'ın iznile, şu anda bu ateşi yere geçireyim. Toprağa yutturayım.

Hazret-i İbrahim, tebessüm ederek Meleklerle cevap veriyor :

— Dost ile dost arasına girmeyin. Rabbim hakımda ne murâd eyledi ise o olur. Eğer halâs ederse lütfundandır; şükrederim. Eğer Nemrûd'un ateşile yakarsa, benim hizmetimdeki kusurumundandır, sabrederim.

Melekler dönüyorlar. Cenab-ı Hakka karşı secdeye kapanıyorlar :

— Yâ Rab, diyorlar. Kusurumuzu affeyle, böyle bir kulun ve Peygamberin için sana yalvarmak bize düşmezmiş.

Kâfirler, Hazret-i İbrahim'i, manivelânın bir ucuna oturtuktan sonra İblis'in tarifi ve tecrübesi üzere diğer ucuna bastılar, sonra bırakverdiler.

İşte, Allah Resulü, havada uçarak, Nemrûd'un yanar dağının ortasına doğru gidiyor.

Şu anda Cenab-ı Hak, Cebrâil Aleyhisselâm'a emir veriyor :

— Derhal koş, İbrahime, ateş yolunda yetiş, onu havada tut ve de ki : «Ben Cebrail'im, benden bir dileğin var mı?»

Hazret-i Cebrail yetişiyor, Allah Resulünü ateşe yaklaştığı bir sırada havada tutuyor ve soruyor :

— Yâ İbrahim, ben Cibrilî Eminim. Cenab-ı Hakkın emrile sana geldim. Bir arzun varsa benden iste.

Hazret-i İbrahim'in yine tebessüm ederek cevabı :

— Benim hacetim Allah'tan olur. Sana hacetim yoktur, Yâ Cibril.

Derhal Cenab-ı Haktan Cebrail Aleyhisselâm'a hitap erişiyor :

— Yâ Cebrâil, İbrahim, benim Halilim'dir. Bunu İbrahim'e bildir.

Cebrâil Aleyhisselâm, Hazret-i İbrahim'e :

— Yâ İbrahim, diyor. Rabbin seni Halil itti haz etti. Hacetini niçin Rabbinden istemiyorsun?

Halilullah cevap veriyor :

— Rabbim halimi biliyor. İstemeğe ne lüzum var. Dost, yakmak isterse, sağ kalmak reva mıdır? Rabbinden ne isteyeyim?

— Nefsini iste.

— Nefsim ayıplıdır, ayıpsız Sultandan nefsimi istemek, ayıptır.

— Ruhunu iste.

— Ruhum emânettir. Emânet sahibinden istemez.

— Kalbini iste.

— Kalbim, Rabbinin hakkıdır. Nasıl isterim?

İY ATEŞ! YAKMA

— Ateşe karşı Allah'tan yardım iste?

— Ateşi kim yaktı?

— Nemrüd.

— Kimin emrile yaktı?

— Huyunun emrile.

— O huy, Celil olan Rabbimin emri. Halil, Celil emrine razıdır.

Halilullahın bu son sözü üzerine Cebrail Aley-hisselâm titreyerek Hazret-i İbrahim'den elini çekiyor. Ve Allah Resulü «Süphanallah, Süphanallah» diye diye Nemrûd'un muazzam ateşinin tam ortasına düşmüştür. Fakat, o anda da Cenab-ı Haktan, o korkunç ateşe şu hitap erişmiştir :

— Ey ateş soğu ve Halilim İbrahim'e selâmet ol!.

Ve olan olmuştur.

İlâhî emir o anda, ateşi yok etmiştir.

Şimdi, Nemrûd'un korkunç ateş dağının tam ortası, Hazret-i İbrahim'in düştüğü kısım, soğumuş, tahminen on bin metre karelik yerdeki ateşte bir kıvılcım bile kalmamıştır. Burası şimdi güllük gülistanlıktır. Tıpkı bir cennet bahçesi gibi... Tam ortada bir de ırmak husule gelmiştir. Irmağın etrafı enva-ı çeşit ağaçlarla, güllerle, çiçeklerle süslüdür. Halilullah da bu bahçenin ortasında, âlemlerin Rabbine karşı, secde-i şükrana kapanmış ağlıyor.

Hatiften bir ses :

— Rabbin sana, ateşi gülistan yaptı. Niçin ağlarsın, yâ İbrahim?

Hazret-i İbrahim cevap veriyor :

— Eziyyeti, belâyı ben çektim. Allah'ın hitâbının lezzetini; ateş tattı. Bunun için ağhyorum. Halbuki, ben Rabbimin hitabının lezzeti uğruna, bütün azaplarına katlanır, bütün nimetlerini feda ederim.

İşte (Halil)'in, (Celil)'e iştियakı.

Ve Cenab-ı Rabb-ı İzzetten Haliline hitap :

— Yâ İbrahim, senin dostluğun olmasa, ateş

benim hitabına nâil ve nidâm ile müşerref olamazdı. Vesîle sensin.

ATEŞİN ATEŞİ!

Hazret-i İbrahim, bu hitabı Rabbi İzzetle mest olunca bu defa ateş dile gelmiştir. Soruyor :

— Yâ Rabbi. Sen, düşmanlarına, senin emirlerini dinlemeyenlere benim ile azâb edersin, ya ben, senin emrini dinlemezsem, bana ne ile azâb edersin?

Âlemlerin Rabbi ateşe buyuruyor :

— Bana âşık kullarımın gönüllerindeki ateş ile.

Dost, anladın mı. Allah aşkı ne demektir? Allah dostlarının, Allah âşıklarının gönüllerindeki ateş; Cehennem ateşini bile söndürecek, hatta o ateşe bile azap çecktirecek kudrette. Dünya ateşi ne kelime?

Şu anda olanı; emir ve irade sahibi Allah, Halili Hazret-i İbrahim, bir de ateş biliyor. Gökte melekler, yerde Mü'minler, Allah Resulünün ateşe atılışına sessiz, sessiz ağlıyorlar. Cebrâil Aleyhisselâm her türlü muavenet teklifini reddeden ve (Sübhallah) diye diye, Nemrûd'un ateşine doğru uçan Hazret-i İbrahim'den elini çekip derhal semâvata dönünce, bütün melekler Allah Resulünün yanmağa rıza gösterdiğini öğrenmişlerdir. Ağlıyorlar.

Cenâb-ı Hak Meleklerle hitap ediyor :

— Ben, insanı yarattığım, zaman siz; telâşa düşmüştünüz. İnsan bana, ibâdetle, ihlâsta, rızada kusur eder, diye ve : (Yâ Rabbi biz seni tesbih ediyoruz. Sana hamdediyoruz. Seni takdis ediyoruz. Yetmez mi?) demiştiniz. Ben de size : (Sizin bilmediğinizi ben bilirim.) demiştim. Şimdi gördünüz mü,

yarattığım insan, beni nâr içinde tesbih ediyor, siz ise nûr içinde tesbih edersiniz?

Bütün Melâike secdeye kapanıyor :

— Yâ Rabbelâlemin, bizi af buyur. Hikmetinden sual olunmaz.

Cenâb-ı Hak tekrar Meleklerle hitap ediyor :

— Gidiniz, Halilim İbrahim'in halini şimdi görünüz.

Melekler Allah'ın emri ve müsaadesiyle, büyük tecelliye vakıf olmuşlardır. Başlarını Secde-i Rahmandan kaldırmıyorlar.

Hazret-i İbrahim'in, Nemrûd tarafından ateşe atıldığını, ehli ve vahşi hayvanlar dahi, Allah'ın insan ettiği bir his ile idrak etmiş oldukları için, onlar da ağlamakta, feryad etmektedirler.

İŞTE BÜLBÜL AĞLIYOR!

İşte Bülbül ağlıyor.

Ve ortasının Gülistan oluşundan bihaber, etrafı hâlâ kor ve alev halindeki büyük ateşe doğru koşuyor.

Cenâb-ı Hak Cebrâil Aleyhisselâma emrediyor:

— Yâ Cebrâil koş, Nemrûd'un ateşine doğru uçan bülbülü tut, ne istiyor, sor.

Hazret-i Cibril yetişiyor, ateşe varmak üzere olan bülbülü tutuyor ve soruyor :

— Küçük kuş, burada işin ne?

Bülbül ağlayarak cevap veriyor :

— Allah'ın Halilini ateşe attılar, mademki, ben onu kurtarmağa kaadir değilim, bari ben de onunla beraber yanayım, diyorum.

Cebrâil Aleyhisselâm, bülbüle :

— Gel, diyor ve İlâhî tecelliyi ona gösteriyor.

Bülbül şimdi ne yapsın?. Feryadı dinmiştir. Sevincinden mesttir. Dili tutulmuştur. Kiyâmete kadar böyle kalabilir.

Cenâb-ı Hak' Hazret-i Cibril'e yine emir veriyor :

— Bülbüle söyle, benden ne dilerse, şimdi dilesin.

— İşte bülbül, Rabbinden, ne isteyeceksen iste!

Bülbül dile geliyor :

— Ben, diyor, kendimi bildim bileli, Rabbimin zikrile meşgulüm. İşittim ki, Rabbimin binbir güzel ismi varmış, ama, ben yalnız yüzbirini biliyorum, diğer dokuz yüzünü de öğrenmek isterim?

Bülbülün dileği, derhal kabul edilmiş, bilmediği Esmâ-i Hüsnâ'yı da hemen öğrenivermiştir.

Ve şimdi Bülbülün vazifesi var :

Hazret-i Cibril, bülbülü alıyor, nârın, nûr olduğu yere, Hazret-i İbrahim'in bulunduğu gülistanına koyuyor, ona ırmağın kenarındaki gül ağacını göstererek :

— Bülbül, senin yerin burası, diyor.

Bülbül, güle konmuştur. Ötüyor... ötüyor... ötüyor...

İşte Bülbülün güle muhabbeti de böyle başlar.

Şimdi, o her seher vakti konacak bir gül dalı bulur, öter, öter... öter... Baygın düşünceye kadar... Bülbülün seher vaktindeki bu hâli, gafiller uyurken, uyanık aşıklerle beraber, binbir Esmâ-i Hüsnâyı tesbih edisidir.

Eğer siz; seher vakti, Bülbül ile beraber uyan-

mış da secdede iseniz, onun sizi zikirde geçmeğe çalıştığını duyarsınız. Yok, eğer o sizden daha evvel uyanmış, pencerenizin önündeki güle konmuş ötüyor da; siz onun nağmelerile uyandı iseniz, biliniz ki o, sizin kalbinizdeki gaflet külünü eşelemekte, oraya kendisinin küçücük kalbindeki büyük aşk ateşinden bir kıvılcım sıçratarak, ruhunuzu tutuşturmak istemektedir.

Ve öter.. öter. Öter. Öter.

Derhal pencerenizi açınız, ya balkonunuza, ve yahut bahçenize çıkınız ve bakınız : Gül dalındaki bülbülün, size baka baka nasıl kanat çırparak feryad ettiğini, penbe şafak tülleri arasında mutlaka görürsünüz.

Ve siz, sabah namazına durup, Âlemlerin Rabına karşı secdelere kapandıkça, onun şakraması; arttıkça artar.. öter.. öter.. öter. Bu figanlar, bülbülün, sizinle beraber secdede Cenab-ı Rabbi İzzeti tesbihidir. Sonra o, sönmesinden korktuğu için, külünü nağmelerile savurduğu Mü'min kalbindeki ateşin tutuştuğunu görünce, size uzun ve son bir nağme hediye ederek kanat çırpır ve uçar gider.

Bir de, uyandırdığı, pencereyi açtırdığı balkona veya bahçeye çıkartıp da kendisine baktırdığı insan, umduğu değil de; bulduğu bir gafil veya Allahsız ise derhal tanır, yanlış kapı çaldığına esef ederek sert bir :

— «Ciyak» bırakarak öyle bir kaçış kaçır ki.

Uyandırdığı kara bahıtlı insan da dert yanar :

— Bu sabah, der, şafakta bülbül sesile uyanıdım. Aman ne ses, ne ses, tam penceremin önünde

sakıyordu. Daha yakından doya doya dinleyeyim diye, yavaşça balkona çıktım. Hay çıkmaz olaydım. Nasıl gördü bilmem. Ben çıkar çıkmaz, o sustu, sonra (Cıyak) diye bir ses çıkardı ve pırr etti kaçtı.

Bülbülün bir de geceleri ötüşü vardır. Bu nağmeler onun öttüğü yerdeki diri veya ölülerin kara bahtlarına ve sefaletlerine ağlamasından başka bir şey değildir.

YEDİNCİ GÜN

Hazret-i İbrahim, yedi gündür, Nemrüd'un ateş dağının ortasındaki Cennet misâli bahçede, Mikâil Aleyhisselâm'm Cennetten taşıdığı yemeklerle ikram görmekte, Allah tarafından tahsis edilen başka bir Melek de kendisine hizmet etmektedir.

İlâhî mûcizeden gafil kâfirler ise, artık Allah Resulünden kurtulduklarına kani oldukları için hem büyük sevinç içindedirler, hem de mü'minlere karşı husûmet izharında daha şiddetli davranmaktadırlar. Nerede bir îmanlı görseler, ondan yılandan kaçır gibi kaçıyorlar.

İstemiyorlar.

Hoşlanmıyorlar.

Allah mı, diyor, uzak dur.

Mü'min mi, yüz verme.

Putu tapıyor mu, gelsin bu tarafa.

Ya... İşte böyle, Allah'sız, Allah'sızdan hoşlanıyor.

(Küllü hizbin bimâ ledeyhim ferihûn).

Bu, Allah'ın beyanı; her hizib kendi cinsinden hoşlanır.

Sen istediğin kadar ona acı, merhamet et. Doğ-

ru yolu göster.. boş. boş!. Hiç zahmet etme.. Zehirden kaçarcasına, daima senden kaçacak.. çünkü, sen onun cinsinden değilsin. O, kendi cinsinden olandan hoşlanır, senden değil! Zavallı, bilmiyor ki mü'minden nefret edenden, Allah nefret eder.

Ve Allah, bir insandan nefret etti mi, vay o insanın haline! Ne hale gelir bu Allah'ın menfuru!

Ne hale gelir, kendisi bir bilse!

Bilmez. Bülse, aynaya baktığı zaman, suratının neye benzediğini görebilse, çıldırır! Derdinden çatlar!.

Ama, mü'minler, imanlı gözle gördükleri için, Allah'ın tebdil ettiği hâinin sıfatını derhal görürler ve artık o anda hidayet ümidi kalmadığını, anlarlar ve ondan el çekerler.

İşte, şimdi Allah, Nemrûd'un sıfatını büsbütün tebdil etmiş onu korkunç bir köpeğe benzetmiştir. Onun bu iğrenç halini gören imanlı gözler, Allah, Allah, diyerek, sessiz sessiz birbirlerine bakıyorlar.

Ve ilâhî hikmet; mü'min bakışların karşılaşması, Allah'ın nûrunu yayıyor; mü'minlerin her tarafı pırıl pırıl, gölgeleri de kâfirlerin kalbini büsbütün karartıyor.

Nemrûd'u müthiş bir iç sıkıntısı kaplamıştır.

Ne yiyor, ne içiyor, ne uyuyor...

Bu gece, yani Allah Resulünün ateşe atıldığı'nın yedinci günün akşamı, biraz uyur gibidir. Fakat birdenbire yatağından sıçırıyor ve acı acı haykırıyor :

— Haraaaaan!, Haraaaaan!

Haran, sıkıntısından gözüne uyku girmiyen Nemrûd'u sabahlara kadar yanında bekliyen, bir

başka vezirdir. Nemrûd'un acı acı feryatlarına derhal cevap veriyor :

— Efendimiz, efendimiz! Emredin, buradayım. Ne var ne oldu, ne istiyorsunuz?

Nemrûd pek büyük bir telâş içindedir. Bağırıyor :

— Haran, Haran; İbrahim sağ!

— Olamaz efendimiz?

— Haran, sağ, rüyamda gördüm.

— Olamaz, efendimiz olamaz. Değil yedi gün, yedi saniye bile o ateşe dayanılmaz. İçine dağı koy-salar, dağı eritir, nerede kaldı İbrahim'i!

— Hayır, İbrahim sağ.

— Olamaz Sultanım?

— Sağ diyoruuuuuum!

Nemrûd'un feryadı, Vezirin kulağının zarını patlattı mı ne?.

Vezir susmuştur.

Nemrûd yatağından fırlıyor :

— Gidip bakalım.

Haddin varsa (Hayır) de. Koca kâfirin dediği dedik. Bir kere tutturdu, gidip bakacak. Ama nasıl ve nereden? Tepenin üstüne yaptırdığı kuleden.

— Kuleye çıkalım, bakalım.

— Efendimiz, ateşin sıcakından kuleye yanaşmaz.

— Yanaşılır!

Tabii yanaşılır, ama Nemrûd'un demesile değil, Allah'ın inayetiyle, İbrahim'e ateşi soğutan, gülistan yapan Allah, Nemrûd'a da kuleyi soğutur.. görsün, ağzı açık kalsın, sonra yine küfrü artsın diye.

ATEŞ DEĞİL GÜLİSTAN

Ve Nemrûd önde, Haran arkada, gece yarısı büyük ateşin içine bakmağa gidiyorlar.

— Babacığım, nereye?

Nemrûd, başını çeviriyor, saray kapısından çıkacakları sırada arkalarından gelen bu sesin sahibi; Nemrûd'un genç ve güzel kızı Udda'dır. Nemrûd, çok sevdiği kızına cevap vermek için evvelâ tereddüt ediyor :

— Bu saatte sen niçin ayaktasın, burada işin ne? diyor.

Genç kız :

— Babacığım, içimde bir merak var, uyuyamıyorum. Bana öyle geliyor ki, İbrahim sağ. Ateş onu yakmadı.

Nemrûd, bir kızına bir de Veziri Haran'a acele acele birkaç defa bakıyor.. gözleri çukurlarından fırlıyacak :

— Bana da öyle geliyor, diyor.. biz bunu anlamağa gidiyoruz.

— Ben de geliyorum, babacığım.

— Gel.

Şimdi üçleştiler, gidiyorlar.

Kule, Nemrûd'un, şu ânı aklına getirmeden, evvelden yaptırdığı kule... O güyâ, ateşe atılışı, buradan seyredecekti. Yedi gün sonraki hâli değil.

Eeeee.. kulun, hele Nemrûd'un istediği değil, Allah'ın istediği olur :

— Gördün mü Haran, iş hiç te dediğin gibi değil. İşte kuleye pekâlâ çıkıyoruz, ateş buraya tesir etmiyor.

Evet kâfirin küfrünün, gururunun artmasına yeni bir vesile.

İmansız, Allah'sız, suratsız vezir, büyük bir kabahat işlemiş gibi telâşla Nemrûd'a secdeye kapanarak :

— Elbette Efendimiz, siz İlâhsınız. Size tesir eder mi hiç? diyor.

Nemrûd böbürleniyor :

— Bunu niçin daha evvel düşünmedin de ateşten korktun?

— Hatâ ettim efendim.

— Niçin hatâ ettin?

Haydi dalkavuk, çabuk ol. Sefil vazifeni ifa et. Haydi; çabuk!

— Elbette ben hata ederim efendimiz, ben bir kulum. Sizin kulunuzum. Siz ilâhsınız, hatâ etmemek size mahsustur.

Tamam, şimdi oldu.

Allah'ın düşmanı Nemrûd'un yüzü gülüyor :

— Aferin Haran!

Nemrûd'un kızı, bir babasına, bir de dalkavuk vezire tiksinierek baktıktan sonra söze karışmak istiyor, fakat cesaret edemiyor, amma içinde garip bir his var. Bir boşluk var... Yıldızlar, yıldız falları, imansızların gafleti, putlar, o koca put, Nemrûd... Küfrün perişanlığı, boşluktaki bocalayışı...

Hem yürüyor, hem bunları düşünüyor. Acaip şey... kendisini de bomboş hissediyor... Sanki, söyle bir duraklasa, kulenin basamaklarından yuvarlanacak ve o boşlukta kaybolup gidecek...

Dişlerini sıkıyor... Heyecanlanmıştı. Kalbinde bambaşka hisler var. Sanki bir ümide koşuyor. San-

ki içine bakmağa koştuğu ateşte, beklediği bir kurtuluşun kapısı var.

Yürüyorlar...

İşte nihayet basamaklar bitti, kulenin tepesindeki taraçaya çıktılar...

Bakıyorlar... Büyük ateşe bakıyorlar... Ateşin tam ortası görünüyor ama, hayâl meyâl... Bir şey anlayamıyorlar. Etraftan alevler yükseliyor. Ateşin ortası bir tuhaf görünüyor. Mesafe epey uzak... İstediklerini bu mesafeden, bu gözlerle görmelerine imkân yok.

Fakat, Nemrûd sade göz kesilmiştir, bakıyor... bakıyor... bakıyor... teleskop adesesini halini aldı. Mesafe yakınlaşıyor. İki elini dürbün şeklinde gözlerine dayayarak bakan Nemrûd, daha iyi görmeğe başlamıştır. İşte mesafe kalmadı. Ateşin tam ortası. Nemrûd'un gözlerinin önünde, görüyor ve yanındakilere avazı çıktığı kadar bağırarak soruyor :

— Gördünüz mü?

Vezirle kııda ses yok.

— Göremiyor musunuz?

— Biz bir şey görmüyoruz Efendimiz.

— Ellerinizi benim yaptığım gibi yapın ve bakın.

Onlar da, Nemrûd'un tarif ettiği gibi ellerini dürbün şeklinde gözlerine dayayarak ateşe bakıyorlar.

Vezir feryadı basıyor :

— Görünüyor, Efendimiz, gördük efendimiz!

Ve derhal dalkavukluk... Allah'sız vezir, bu hali de bâtil putuna tapmak için fırsat sayıyor :

— Elbette görürüz Efendimiz. Sizin büyük ilâhi kudretiniz, olmayacak şeyleri oldurur.

İşte hain Allah'sızın edepsizliği... şahid olduğu İlâhî mucizeye rağmen, hâlâ Nemrûd'a, hâlâ on para etmeyen sefil puta tapıyor... Fakat şu andaki hali, şaşkınlığının eseri... Ne yapacağını bilemiyor.

İmansızların hali böyledir, putlarının foyası çıktı mı, artık onu değil, kendilerini düşünürler, büsbütün perişan olmaktan korkarlar. İster istemez, mel'un putlarına daha fazla sarılırlar, sımsıkı yapışırlar. Hakikat anlaşıldığı halde, içten bir (Allah) deyip de nûra, hidâyete âlemlerin Rabbine dönerek saadete başvuramazlar. Allah'tan af ve mağfiret isteyerek yaptıklarına, küfürlerine tevbe etmezler de hâlâ : «Putumuz, ah bizim putumuz» diyerek, bâtilarına öyle bir bağlılık, hayranlık izhar ederler ki... Fakat ne kadar çırpınsalar, faydasız... put yolcu... koca put gitti... Allah'sız vezir, istediği kadar dal-kavukluk etsin... İşte, Nemrûd tir tir titriyor. Gözlerine, rasathane adesesini kudretini verenin, kendisi olmadığını, aynı kuvvetin kendisi tarafından vezirine ve kızına verilmediğini biliyor ama, şöyle, kalpten bir «ALLAH» deyip kurtulamıyor. Sadece; nursuzluğun, zulmetin doğurduğu perişanlığın şevkile vezirine :

- Kes sesini, diyor. Şu hale bak!
- Evet Efendimiz...
- Ben demedim mi sana İbrahim sağ!
- Evet Efendimiz.
- Kızım sen de görüyor musun?
- Görüyorum babacığım... Demek, Allah...
- Duuuuur!

Allah'sızın hiddeti, Allah sözünü, kızcağzın ağzına tıkamıştır.

**LÂ İLAHE İLLALLAH
İBRAHİM HALİLULLAH**

Kız susuyor.

Vezir susuyor.

Nemrûd da susuyor.

Her üçü de, ateşin ortasına, bir sinema perde-sine bakar gibi, tam önlerine kadar serilen hakika-te bakıyorlar ve görüyorlar.

Büyük ateşin ortasındaki gülistân.

Nûrdan bir ırmak.

Bir cennet sediri.

Sedirin üzerinde, Allah'ın Halili ve Resülü Haz-reti İbrahim.

Sedirin etrafında, pervane gibi dönen melek.

Ve lâtif bir bülbül sesi... Sonra :

Bahar... Bahar... Bahar...

Nemrûd'un neredeyse kafatası çatlayacak.

— Yâ İbrahiiiiiiiiim ?

Kâfirin bu acı feryadı görülecek şeydir... Nem-rûd bir deli gibi birdenbire Hazret-i İbrahim'e böy-lece sesleniyor. : Sonra da zangır zangır titremeğe başlıyor. İlâhî azamet... İşte küfür, işte kâfir ve işte kâfirin korkusu...

Nemrûd yine sesleniyor :

— Yâ İbrahiiiiiiiiim ?

Hazret-i İbrahim cevap veriyor :

— Ne var ne istiyorsun Allah'ın düşmanı ?

— Yâ İbrahim, o koca ateşi bu hale koyan kim ?

— Ateşi yaratan.

— Yanındaki kim ?

— Melek. Allah'ın bana ihsan ettiği yalnızlık arkadaşım.

Nemrüd, ne yapacağını ne diyeceğini, nasıl hareket edeceğini kestiremiyor. Şaşkın, şaşkın düşünürken kızı söze karışıyor :

— Yâ İbrahim! Neden ateş seni yakmadı?

Halilullah cevap veriyor :

Kalbinde Allah aşkı olanı bu ateş yakmaz.

— Ben senin yanına gelebilir miyim?

— Kalbine sor. Allah aşkından bir kıvılcım varsa?

Kız «Var» diyecek ama, yanındaki en büyük Allah'sız babası Nemrüd'dan korkuyor.

Bir anlık bir tereddüt... Sağındaki solundaki iki Allah'sıza birer saniyelik birer bakış ve sonra cevap :

— Var!

Arkasından koca Allah'sız Nemrüd'un feryadı, sert bir :

— Ha?!

Kız, Nemrüd'un ağzını elile kapıyor, Allah'ın hikmeti. Nemrüd'un ağzı sanki kilitlenmiştir. Konuşmıyor, itiraz edemiyor, mâni olamıyor, susuyor, kızcağız devam ediyor :

— Yanına geleyim mi Yâ İbrahim?

— Lâ İlâhe İllallâh, İbrahim Halilullah, de ve gel.

Nemrüd'un kızı, bir anda kulenin tepesinden, merdivenlere doğru koşmuş, bütün sür'ati ile aşağı inmeğe başlamıştır. Nemrüd ile veziri Haran, yerlerinden bile kıpırdayacak halde değildirler. Susuyorlar. Sanki neticeyi kulenin tepesinde beklemeğe memur edilmişlerdir. Sanki değil, memur edilmişler-

dir. İsteseler de istemeseler de, Allah onları orada mihlanıp kalmağa ve hakikatı gözleriyle görmeğe memur etmiştir, kıpırdamak ne hadlerine. İşte şimdi, Nemrûd'un kızı kuleden indi, yere ayak bastı.

— Lâ İlâhe İllallâh, İbrahim Halilullah, dedi ve Hazret-i İbrahim'in bulunduğu ateşe doğru koşuyor, hem öyle bir koşuş ki... uçuyor...

Kulenin tepesindeki iki Allah'sız, Nemrûd ile veziri Haran, buna da akıl erdiremiyorlar. Birbirlerinin yüzüne hayretle bakıyorlar. İki dakika sonra, imanlı kız, Hazret-i İbrahim'in yanına varmıştır. Allah Resûlüne :

— Ben sana inandım, Yâ İbrahim, diyor. Sen Allah'ın Peygamberisin.

Kalbine bir damla nûr akmış olan imanlı kız, Allah Resûlünün huzurunda imanını tazeledikten sonra yine aynı sür'atle oradan ayrılmış ve Nemrûd'un kulesinin tepesine, babasının yanına gelmiştir.

AH PUTUM, VAH PUTUM!

Nemrûd ile veziri Haran'ın hayretleri sonsuz... O kadar şaşkıncırlar ki... Fakat şu anda Nemrûd'dan ziyade Nemrûd kesilen vezir Haran'dır. Kızcağızın imanını ortaya koymasını bir türlü hazmedemiyor. Kendisi ona bir şey diyemiyor. Ama, Nemrûd'u ikaz ediyor :

— Efendimiz, kızıınıza nasihat buyurun. İbrahim'e kanmasın. Sizden başka ilâh olur mu?

Fakat vezirin bu teşebbüsü şu anda semere vermiyor.

Nemrûd, hiddetlenmiştir. Haran'a :

— Sen sus hele, diyor

Sonra hâlâ hayretle, dehşetle baktığı, gözlerini bir türlü ayıramadığı ateşin ortasına doğru, Hazret-i İbrahim'e sesleniyor :

— Yâ İbrahim, sen buraya gelebilir misin?

Hazret-i İbrahim tebessüm ederek :

— Gelirim, diyor.

Nemrûd :

— Ama uçarak değil, yürüyerek... Yâni Gülistandan yürümeğe başlayacaksın, Gülistanın hududu bitecek, ateş kısmına geleceksin. Yine etrafı çevre saran korlara alevlere basa basa yürüyeceksin ve buraya geleceksin. Öyle uçmak yok!

Bakın kâfire, bakın!. Hâlâ Allah'ın mucizesine inanmıyor... hâlâ, akli sıra bir nokta, bir ip ucu bulacak, sonra onunla Allah'ın mucizesini iptal edecek. Hiç olur mu? İmkân var mı?

Yoktur ama, münkirin kalbine iman yerine nûr yerine inkâr sinmiştir. O, daima şüphe eder. Fakat şüphanesini, ilimle, imanla izale etmek, nûra, Allah'a kavuşmak istemez. İsteddiği şudur : Şüphanesini takviye etmeli, o hale getirmelidir ki o şüphe bütün bâtil; ilimsiz, ipe sapa gelmez mesnetler, pişmiş bir tuğla haline gelsin.. İşte münkir, imansız, Allah'sız; şüphe hamurundan imâl edip zulmet fırınında pişirdiği bu tuğlalarla, inkâr sarayım kurar ve orada batılına, putuna tapar... Oraya öyle bir kurulur ki kaldır kaldırabilirsen... onu, ikaz etmeğe de gelmez, derhal kudurur, küplere biner ve feryadı basar :

— Sarayım, putum, mahvoluyoruz!

Haklıdır, çünkü imanın nasihatı, ikazı, küfrün

bâtil sarayına atılan taş gibidir. Her ne kadar kâfir, o sarayı inkâr ateşile, zulmet fırınında pişirdiği ve kas katı hale getirdiği tuğlalarla imâl etmiş ise de, o tuğlalar onun zannettiği kadar kuvvetli ve sağlam değildir. O saray sırça gibidir. Üzerine iman dokunur dokunmaz kırılır, erir. Fakat ne hikmettir, sarayı kırılır erir gider, îmansız açıkta kalır da ilâhî rahmet, nûr ortalığa yağarken, açıkta kalan îmansızın kalbine bir damla bile sızmaz.

İşte Nemrûd da, şimdi bu haldedir.

İlâhî mûcizelere inanmak istemiyor, akli sıra Hazret-i İbrahimi yalanlayacak : «Kızım gibi uçarak gelme, yürüyerek gel» demek istiyor.

Zavallı, senin kızının uçarak gitmesi - gelmesi, yürüyerek gidip gelmekten daha mı kolay?... O da, ayrı bir mûcize değil mi? O mûcizeyi ihsan eden Allah, berikini de vermez mi?

Fakat kâfir, bunu düşünemez, düşünmek istemez. Halbuki, gördü, kos koca ateş yok oldu. Gülistan oldu. Nasıl oldu? Bu Allah'ın kudreti değil mi? Eğer Cenab-ı Hak, yalnız Hazret-i İbrahim'i kurtarmayı murat etse idi, onu ateşe attırmazdı. Başka bir yere sağ salim naklederdi. Yahut, kâfirleri mahvederdi.

Hazret-i İbrahim'î ateşe atamazlardı. Yahut ateşi, daha evvel söndürür, bir rüzgâr çıkarır, havalara savurur, bir zelzele ile yerin dibine geçirir, bir su ile, büyük bir âfetle silip süpürür, hâsılı, ateşten eser bırakmaz ve kâfirler güvendikleri ateşlerinden cüdâ olur baka kalırlardı. Fakat o zaman yine bu ilâhî mûcizelerin hiç birine inanmazlardı.

— E, ne yapalım, aksi tesadüf, ateş mahvoldu.

İbrahim'i ateşe atamadık, eğer atsaydık o da ateşin içine düşseydi, yanar kül olurdu, derlerdi.

Böyle demesinler diye, Cenab-ı Hak, ateşi olduğu gibi muhafaza etti. Ve kâfirlere, ateşin Hazret-i İbrahim'i yakmadığını gösterdi. Böylece, hem kudretinin azametini görmek fırsatını onlara verdi, hem de, bu fırsattan bir kere daha istifade etmelerine, kendisini tanımalarına, iman etmelerine imkân bahsetti.

Fakat heyhat, başta Nemrûd olmak üzere Allah'sızların büyük bir kısmı yine kör, yine sağır!... Görmüyorlar, duymuyorlar, anlamıyorlar. Nemrûd, Hazret-i İbrahim'in, ateşin ortasındaki saadetini görüyor ama, bunu bir tesadüfe bağlamak istiyor. Kızının oraya gidiş - gelişini de bir tılsıma, bir büyüye hamlediyor ve onun için Hazret-i İbrahim'e «Yürüyerek gel!» diyor. Yâni etraftaki alevlerden kurtulamıyacağını zannediyor.

Hazret-i İbrahim Nemrûd'a :

— Peki, ey Allah'ın düşmanı geliyorum, bak, diyor ve dedesi Hazret-i Nuh Aleyhisselâm'ın Tûfan sırasındaki gemideki münacatını tekrar ediyor :

— Bismillâhi Mecrâhâ ve mürsâhâ inne Rabbi Leğafürürrahîm.

Hazret-i Nuh, korkunç tufanda gemiye hitâben :

— Ey gemi, diyordu. Senin hareketin ve sükûnetin Allah'ın adı ilemdir.

Hazret-i İbrahim de ateşe şöyle diyor :

— Ey ateş! Senin hareketin, yâni yakman ve yakmaman, Allah'ın adı ilemdir!

Sonra yürüyor.. O güzelim bahçeden çıkıyor, et-

rafı çerçeveleyen ateşin kenarına geliyor... Nûrların ve alevlerin içine dalarak yürüyor...

Bu sahneyi kuleden seyreden Nemrûd'un ağzı, bir karış açık kalmıştır...

Hazret-i İbrahim'in ateş içinde yürüyerek bastığı her yer, yem yeşil çimen haline gelmektedir.

Nemrûd büsbütün şaşırmıştır. Zangır zangır titriyor.

Halbuki ne ümitlere kapılmıştı, ne hayâller kurmuştu. Birinci defa, Hazret-i İbrahim ateşten kurtulmuştu.. ama, belki o bir tesadüftü... Fakat şimdi onu oyuna getirecekti. Plânı mükemmeldi.

Onu kendi ayaklarile ateşe sokacak, ve mahv olmasını temin edecekti.

Ondan sonra, gel keyfim gel...

Fakat olmadı.

İşte ateş, Hazret-i İbrahim'i yine yakmıyor. Bastığı ateşlerde çimenler bitiyor.

Haaaa... bu, artık tesadüf olamaz. Olmaması lâzım!

Nemrûd'un, imansızlığı sarsılır gibi... Kendi dâvâsından, ilâhlığından, putlarından şüphe etmeğe başlamıştır...

Haydi, iman etsene koca kâfir?

Allah'ın varlığını, birliğini, azametini, Allah'ın Hazret-i İbrahimle, mü'minlerle beraber olduğunu kabul et de kurtul!

Haydi, çabuk koca Nemrûd, tek çıkar yolun bu olduğunu artık anla.

Bak, Allah sana bir fırsat daha verdi, bundan da istifade edemezsen, mahv olduğun gündür...

Çabuk ol, son günlerini yaşıyorsun. Son pişmanlık fayda vermez.

YÂ İBRAHİM, BENİ ALLAH'IN İLE TANIŞTIR

İşte Hazret-i İbrahim geldi. Nemrûd'un karşısında duruyor. Sapa sağlamdır. Nemrûd'a soruyor :

— Ne dersin ey Alah'ın düşmanı?

Hayret. Nemrûd hiç tereddüt etmeden cevap veriyor :

— Ne diyeyim, büyük Allah'ın varmış, Yâ İbrahim!

Ha, söyle, îmana gel kâfir.

Durun bakalım, galiba îmana geliyor...

Hazret-i İbrahim soruyor :

— Ey Nemrûd, şimdi ne yapacaksın?

Nemrûd, Allah Resulünün ayağına kapanıyor :

— Yâ İbrahim, beni Allah'ın ile tanıştır?

Hazret-i İbrahim :

— Sen benim Allah'ıma îman edersen, onunla tanışırsın, başka türlü olmaz, diyor.

Nemrûd'da ses yok... Evvelâ, yanında bulunan veziri Haran'a bakıyor. Haran, bu koca Allah'sız, Nemrûd'dan daha Nemrûd kesilmiştir «Hayır!» der gibi, gözlerini açıyor... Nemrûd sonra kızına bakıyor. İmanlı kızı çırpınıyor :

— Haydi babacığım diyor, haydi...

Haran genç kızı kolundan tutuyor ve hiddetle kenara çekiyor :

— Sen sus, diyor.

Kızcağz susuyor...

Nemrûd da susuyor.

Fakat daha fazla susamıyor...

Bu da İlâhî bir hikmet.

Hazret-i İbrahim'e dönerek :

— Ben, diyor, senin Allah'ına kurbanlar keseceğim.

— Sen, kendisine iman etmedikçe, benim Rab-bim senin kurbanlarını kabul etmez.

— Ben keseceğim..

— Kabul etmez. Evvelâ iman et.

Nemrûd düşünüyor... Kâfirin çenesi kısılmıştır. Ağzından ne «Evet» çıkıyor, ne de «Hayır».

Hâlâ düşünüyor.

Nihayet karar vermiştir :

— Yâ İbrahim, diyor. Bana üç gün mühlet ver, bir düşüneyim. Sana üç gün sonra cevap veririm.

— Peki, dediğin gibi olsun.

Ayrılıyorlar.

Nemrûd, veziri, perişan, kızı mes'ud ve bahtiyar. Saraylarına gidiyorlar. Allah Resulü de, âlemlerin Rabbine hamdederek evine dönüyor.

Bâbil büyük mucizenin haberi ile çalkalanıyor..

Kâfirler, perişandır... sıkıntılarından kahroluyorlar.

— Nasıl olur, ateş yakmaz, diyorlar, nasıl olur?

Yakmaz, yakmaz... Allah isteyince, yakmaz.

— Nasıl olur, ateşin içine düşer de ölmez? diyorlar.

Ölmez, ölmez. Allah korursa ölmez.

— Olamaz, diyorlar, olamaz. Mutlaka bir tarafına bir şey olmuştur. İnsan, o ateşin içinde kalır da, sapa sağlam kurtulur mu? Bugün ölmedi ise yarın ölür. Hiç olmazsa, aklını oynatmıştır. Artık iş

göremez, konuşamaz, gezemez... Artık ondan hayır yoktur...

Şimdi, kâfirlerin tek tesellileri bu... «Mutlaka ona bir şey olmuştur» diyorlar ve Hazret-i İbrahim'i görmek istiyorlar. Merak ediyorlar...

Allah Resulü evindedir. İstirahat ediyor. Nemrûd'a verdiği üç günlük mühleti bekliyor. Dışarıya çıkmıyor.. Kâfirler meraklarından çatlıyacaktılar.

Bâbil'in az olan mü'minlerine gelince; bunlar, İlâhî mucizenin azâmetini müdriktirler. Artık Nemrûd ve ona tapan imansızlara aldırış etmeden her yerde Allah'a karşı secdelere kapanıyorlar. Allah ve Resulüne iman ettiklerini izhar ediyorlar. Mü'minlerin bu hali, kâfirler arasında müthiş bir panik doğurmuştur. Onların içinde de hidâyet pırıltıları baş göstermiştir. Allah'ın dinine koşanlar, iki gün içinde fevkalâde çoğalmağa başlamıştır.

Nûra karşı vâki olan bu tehacüm, Nemrûd'u düşündürüyor.

Etrafındaki imansız dalkavukların, küfür mekanizmasının telâşi ise, Nemrûd'dan fazla. Çünkü Allah'ın dinine itibar artıyor. Bu gidis fena... Ya, bütün Bâbil, putları terk eder de Allah'ı tanır, Hazret-i İbrahim'in peşine takılırsa?

Yâ Nemrûd da, imana gelirse? Yandılar.

Kendilerine iş kalmıyacak, sahneden silinecekler.

Onlar da Müslüman olsunlar.

Olmaz...

Olamazlar.

Olurlar; Allah hidâyet ihsan ederse.

Ama, onlarda o göz yok... göremiyorlar...

Ve göremedikleri için, fesad yolunda daha hızlı

yürümeğe, Nemrûd'u küfür yolunda sabit tutmağa gayret ediyorlar.

Veziri Haran, Nemrûd'a :

— Efendimiz, diyor. İbrahim'in istediğini aslâ kabul etmemelisiniz.

Nemrûd mütereddittir. Soruyor :

— Niçin?

Haran, gayet azimli olarak izah ediyor :

— Çünkü diyor, O'nun dediğini yaparsanız, O'na tâbi oluyorsunuz demektir.

— Hayır, O'nun Allah'ını tanırsam belki yine O bana tâbi olur.

— Olmaz, efendimiz, olmaz. Sonra, kullarınız, sizden yüz çevirir.

— Zannetmiyorum.

— Muhakkak, efendimiz muhakkak. Şimdiden bile sizi terkedenler çoğalmağa başladı.

— Ama Haran, İbrahim'i kurtaran bir Allah var, gibi geliyor bana?

Nemrûd'un bu sözü, küfrün kapkara kuyusunda kalmış olan veziri korkutmuştur. Çünkü, Nemrûd, Allah'ı tanımak üzeredir. İman etti mi, felâket...

MÜHLET BİTTİ!

Vezir, daha mel'unca ve Nemrûd'un küfrünü kamçılıyarak konuşuyor :

— Belki olabilir, ama, efendimiz, İbrahim'in ilâhı olsa olsa göklerin olur. Siz ise, yer yüzünün ilâhısınız. Siz, şu görünen, herkesçe bilinen, dağlarla, bağlarla, ovalarla, derelerle, tepelerle, in-

sanlariyle, hayvanlariyle malûm olan yer yüzünün ilâhı, reva mıdır ki; lâfu güzâftan ibaret bulunan gök yüzünün ilâhına kul olasınız?. Siz bizim büyük ilâhımız, nasıl olur da ilâhlıktan, kulluğa tenezzül edersiniz?

Bu olamaz. Olmamalıdır.

Tamam... şimdi oldu... Küfür muvaffak oldu. Korkunç kâfir, müthiş Allah'sızı azdırdı.

Nemrûd, üç gündün beri üzerine konmuş bulunan hidâyet zerrelerini bir silkinişle attı :

— Olamaz, diye haykırıyor ve sonra ilâve ediyor :

— Evet Haran haklısın, olamaz. Ben Rububiyetten Ubûdiyete inemem. Ben ilâhım ve ilâh olarak kalacağım!

Akılınla yaşa sen, ey koca Allah'sız.

Yaşa da, âkibetini hem sen gör, hem biz görelim.

Haran gayet memnundur. Nemrûd'a :

— Efendimiz, diyor. Bugün mühlet bitti. İbrahim'e red cevabı vermelisiniz.

— Verelim, Haran derhal verelim. İbrahim'i, buraya, saraya çağıralım, kendisine burada diyeceğimizi diyelim, fakat evvelden ona bir şey söylenmesin, gayet dikkatli davranın, iyi muamele edin. Ne olur, ne olmaz... Hâdise çıkarmıyalım... Olmaz mı?

Kâfir, hem küfründe inad ediyor, hem de yine korkuyor...

Tabii korkacak. Korku içine girdi bir defa, kolay kolay çıkmaz artık.

Hazret-i İbrahim'in, yarın sabah Nemrûd'un sarayına geleceği haberi şehirde duyulmuştur. Sarayda büyük hazırlık var.

BÜYÜK KURTARICI!?

Bir karşılama merasimi hazırlığı. Bu da Allah'ın azameti... Allah'sızlar Allah Resulünü ateşe attıkları günde de böyle merasim yapmışlardı. Şimdi de aynı merasimle saraya davet ediyorlar. Zırh, kılıç, atlı askerler, saraydan itibaren Hazret-i İbrahim'in geçeceği yollara dizilmiştir. Bütün Babil ayaktadır. Sokaklar tıklım tıklım dolu... İğne atsan yere düşmeyecek. Mü'minler Allah'ın nûr yüzlü kulumu görmek, O'na kavuşmak iştiyâkile, kâfirler ise, O'nu tahayyül ettikleri, ümid ettikleri şekilde görmek heyecanile sokaklara dökülmüşlerdir.

İşte, Hazret-i İbrahim, nûrlu insan... Kendisini koruyan resmî muhafızlar arasında yine aynı mütevazi fakat kahraman edâ ile, vâkur adımlarla geliyor.

Müthiş alkış tufanı...

— Yaşasın, büyük kurtarıcı... Yaşasın, Hazret-i İbrahim! Allah seni bize gönderdi... Sen bize Allah'ın nimetisin!...

Bu sesler, Mü'minlerin hulûs ve îman kokan nefesleridir. Mü'minin sesi böyle gür çıkar, arş-ı âlâ'ya kadar yükselir... Bu heybet, bu azamet levhası, bir çok kâfirlere de tesir etmiştir. Müslüman olan olana. Koyu kâfirlere gelince : bu inatçılar, farkında olmadan, imanlı seslere ses katıyorlar; Onlar da düşünmeden, anlamadan Allah Resulünü alkışlıyorlar.

Allah Resulü, Nemrûd'un sarayına yaklaşmıştır.

Halkın büyük itibar ve heyecanını, sarayın pencerelerinden gören Nemrûd ile Veziri Haran, sapsarı kesilmişlerdir. Birbirlerine konuşmadan bakıyor-

lar. Yanlarında daha iki kişi var : biri, Nemrûd'un imanlı kızı Udda, diğeri aynı imanı gizlice kalbinde taşıyan, sadece bu sırrını Udda'ya açmış bulunan Hara'nın kızı Sâra. Haran, güyâ kendi kızını da, Hazret-i İbrahim'e red cevabı verilirken görsün, bu tarihi günü yaşasın ve Nemrûd'un kızını iman yolundan döndürsün diye, getirmiştir. Şimdi bu iki genç kız da, Hazret-i İbrahim'e yapılan büyük tezahüratı seyrediyorlar.

İMANA GELEN KIZLAR!

Nemrûd'un kızı, Hara'nın azdırdığı babasının, Hazret-i İbrahim'e vereceği red cevabını henüz bilmiyor. Onun için halkın tezahüratından hasıl olan sevincini izhar ediyor. Fakat Nemrûd, içinden pazarlıklılı... Kıza sinirlenen vezirine, sesini çıkarma der gibi, gizli bir işaret yapıyor.

Hazret-i İbrahim saraya girmiştir.

Nemrûd, veziri Haran ve iki kız, hususî bir salonda Allah Resulünü kabul ediyorlar.

Nemrûd, Hazret-i İbrahim'e :

— Buyurun, buyurun yâ İbrahim! diyor.

Baş köşeyi gösteriyor.

Halîlullah, oturmuyor, ayakta Nemrûd'a soruyor :

— Sözüünüzde duruyor musunuz? İmana geliyor musunuz?...

Nemrûd kat'i kararını çoktan vermiştir :

— Hayır, diyor. Mümkün değil.

Hazret-i İbrahim derhal geriye dönüyor, salon-
dan çıkacak.

Nemrûd telâşla :

— Gıtme yâ İbrahim, diyor. Yine dost kalalım, sohbet edelim.

Hazret-i İbrahim kabul etmiyor :

— Allah'a iman etmediğiniz için, sizin sarayınızda bir saniye bile oturamam. Rabbim, beni sizin küfür sohbetinizden menetti.

Ve arkasına bakmadan dışarıya doğru yürüyor, saraydan çıkıyor.

Nemrûd'un kızı fena halde üzülmüştür. Birden bire babasına :

— Sen İbrahim'in Allah'ına iman etmedin ama, ben ettim. Sizin bu küfür çatınızın altında artık kalamam, sizi terk ediyorum, diyor ve Hâzret-i İbrahim'in arkasından o da dışarıya fırlıyor. Onun arkasından Hara'nın kızı Sâra atılıyor :

— Ben de, Âlemlerin Rabbine iman ettim, ben de gidiyorum, diyor ve arkadaşının peşine takılıyor.

Vezir Haran deli divâneye dönmüştür :

— Nee!, diye bir feryad koparıyor ve kızların arkasından koşmak üzere adımını atarken Nemrûd haykırıyor :

— Haran, dur!...

Haran, olduğu yerde mihlanıp kalmıştır. Nemrûd devam ediyor :

— Telâşa, heyecana lüzum yok, mâni olmanın şimdi sırası değil. Şu anda rezalet mi çıkaracağız?... İbrahim'i tutanların ekmeğine yağ sürmüş oluruz. Acele etme, hiç dokunma, kimse bir şey çakmasın, kızların sonra çaresine bakarız.

Haran'ı kolundan tutuyor :

— Gel, diyor, halka karşı olanı belli etmiyelim. Onu bir misafir gibi teşyi edelim.

Genç kızlar saraydan Allah Resulünden evvel fırlamış büyük halk kitlelerinin içine karışmışlardır.

Allah Resulü, gayet sâkindir. Mütebessim olarak saraydan çıkarken arkasından, korkunç iki küfür örneği Nemrûd ve Haran, sarayın kapısında görünüyorlar.

Hazret-i İbrahim'e :

— Güle güle, yine buyurun, diyorlar.

Güyâ, halka karşı vaziyeti muhafaza edecekler.

Güle güle diyorlar ama, içleri kan ağlıyor.

Bu manzara ahaliyi büsbütün coşturmuştur. Alkış tufanı göklere çıkıyor.

Kızların, saraydan çıkınca, halk arasına karışması mü'minlerde sevinç, kâfirlerde dehşet uyandırmıştır.

Kızlar yollardaki halka :

— Siz de îmana gelin, siz de îmana gelin, dedikçe, Allah Resulüne iltihak eden edene...

Sarayına kapanan Nemrûd bir şaşkından farksız... Veziri Haran ise aklını kaçıracağı benziyor...

Nemrûd, biraz kendisini toparladıktan sonra :

— Üzülme Haran, diyor. Acele etme, elbet bu işin bir sonu olacak.

Elbette bu işin bir sonu olacak, ama nasıl?

Onu, Allah bilir. Biraz bekleyelim.

BU KÜFÜR EVİNDE

KALAMAYIZ

Nemrûd ile Veziri Haran, başbaşa vererek, düşünüyorlar. Hazret-i İbrahim gittikçe kuvvetleniyor,

kızları bile ona kandılar. Vezir Hara'nın içi eriyor... Kızı Sârâ'yı kaybetmek istemiyor.

Nemrûd'a :

— Efendimiz, diyor, şu kızları elimize geçirelim.

Nemrûd :

— Olur, diyor. Aranılsın, bulsunlar, getirsinler.

Nemrûd'un adamları, kısa bir takipten sonra Nemrûd'un kızı ile vezirin kızını bir Müslüman evinde buluyorlar. Alıp Nemrûd'un huzuruna getiriyorlar. Nemrûd gâyet mülâyim bir tavırla soruyor :

— Kızım, sen akıllısın, çocuk değilsin. Arkadaşın Sârâ da öyle, siz nasıl olur da böyle çocukluk yapar evinizi terk edersiniz?

Nemrûd'un kızı :

— Baba, diyor, hiç yorulma. Ne kadar konuşsanız nâfile... Biz îmân ettik. Âlemlerin Rabbine îmân ettik... Allah birdir. Ondan başka Allah yoktur. Sen, ilâh olamazsın. Bir takım ahmaklar, sana ilâh diyorlar. Kendi ellerile yaptıkları, yahut şuna buna yaptırdıkları, tahtadan, taştan, demirden, bakırdan, şundan bundan bir puta, senin putuna tapıyorlar. Bu, insanlık değildir. Bu, hayvanlık da değildir. Çünkü hayvanlar bile Allah'ı tanır, puta tapmaz. Şu bizim Bâbil'in ahmakları ise, hayvandan da beter. Biz, böyle hayvandan aşağı ahmakların içinde kalamayız. Öyle değil mi Sârâ?

Vezirin kızı da :

— Evet, diyor, kalamayız. Allah'sızların içinde, küfür içinde kalamayız...

Vezir Haran dayanamıyor söze karışıyor :

— Babanızın evinde kalamıyorsunuz öyle mi?

— Ne çıkar, babamız kâfir, Allah'sız. Evi kü-

für yatağı, sofrası, küfür sofrası olduktan sonra...

Nemrûd fena halde hiddetlenmiştir :

— Hapsedin bu delileri, diye emir veriyor.

Nemrûd'un kızı ile Vezir'in kızını sarayda bir odaya hapsediyorlar.

Deli Ha?...

Demek, Allah'a iman eden deli?

Peki akıllı kim?

Siz!... Öyle mi? Zavallılar... İnsana tapan, Allah'ı inkâr eden, Allah'ın dinini yıkan koca kâfire tapan siz? Zavallılar... Ama dikkat edin : Vaziyet fena! Yalnız kalıyorsunuz... Allah, nûrunu parlatıyor. Grup grup, küme küme, fevc fevc bu tarafa akın devam ediyor. Artık belinizi doğrultamazsınız... Gelin, vakit kaybetmeyin, siz de bu tarafa, Mü'minlere iltihak edin. Tövbe, istiğfar edin. Allah affedicidir. Sizi de affeder, selâmete kavuşursunuz.

Koyu inatçı Allahsızlar, Mü'minlere hâin hâin bakıyorlar...

Fakat Hazret-i İbrahim, artık gayet rahattır. Taraftarları çoğalmıştır. Serbestçe konuşuyor, Peygamberlik vazifesini yapıyor Dinsizlerin arasında yer almakta devam eden bir kısım Bâbil'liler nazarı dik-kati celb ediyor! Bunlar, kâfirlerin ahmaklığını anlamış durumdadırlar, hattâ bunların içinde Allah'a ve Hazret-i İbrahim'in Peygamberliğine iman etmiş olanlar da var. Fakat bir türlü eski putlarından kopamıyorlar. Bunların reisleri Hazret-i İbrahim'e geliyorlar :

— Yâ İbrahim, diyorlar. Biz Allah'a iman ediyoruz, ama Nemrûd'u bırakmak istemiyoruz.

Hazret-i İbrahim soruyor :

— Niçin o Allah'sızdan kopamıyorsunuz??

— Eeee... kolay değil, bu kadar senedir, ona alıştık. Daha doğrusu bir defa söz verdik. Şimdi sözümüzden dönersek ayıp olur.

— Ayıp olmaz, çünkü siz, kâfire, küfürde beraber kalmak ve küfre yardım etmek, hattâ beraberce küfür işlemek için verdiğiniz sözden dönerseniz, ayıp olmaz, sevab olur.

— Ama... o da iyi adam... Yâni fena insan değil...

— Nasıl iyi insan? Allah'a harp ilân eden, kendisine ilâh dedirten insan, iyi insan olur mu?

— Yok canım, siz bakmayın, o da Allah'ı tanır.

— Allah'ı tanısa, bize iltihak ederdi. Onu tanıdınız tanıyalı, bir kere Allah dediğini, başını secde-i Rahmana koyduğunu gördünüz mü?

— Orası öyle ama, iyi insandır.

— Peki ne istiyorsunuz?

— Şunu istiyoruz Yâ İbrahim; biz Mü'miniz, Allah'a ve senin Peygamberliğine inanıyoruz. Bunun için seninle ve diğer Müslümanlarla beraber senin mescidinde Allah'a ibadet ediyoruz. Fakat, Nemrûd'u da seviyoruz. İyi adamdır. Hem, bir defa ona : «Seni yalnız bırakmayız» dedik. Sözümüzden dönersek ayıp olur. Bunun için de, onunla beraber olmamıza karışmıyacaksınız?...

Hazret-i İbrahim, bu garip ve acâip zihniyetin sahiplerine, hayretle baktıktan sonra :

— Sizin, bizimle beraber, bizim mâbedimizde Allah'a ibadet etmenize mâni olmuyoruz ve olmayız... Fakat, bir taraftan Mü'min, bir taraftan da Nemrûd'la beraber, onun tarafında... Haydi biz, buna da karışmayalım ama, Allah karışır ve çok ya-

kında mutlaka karışacaktır. Siz şunu bilin ki küfre meyil, küfürdür. Siz, hem Mü'miniz diyorsunuz, hem de Nemrûd'u seviyorsunuz!... Söyleyin bana Müslüman Nemrûd'u sever mi?...

Allah Resulünün bu ikazı, bu mütereddit Mü'minler arasında büyük bir Allah korkusu doğurmuştur. Bunlar da tövbe ve istiğfara başlıyorlar :

— Yâ Rab, bizi affet, şimdiye kadar bilmeden küfre ve kâfire katıldık. Bundan sonra tövbe. Halîlin Peygamberinin gösterdiği doğru yoldakilere katılıyoruz. Küfürden, kâfirden, Nemrûd'dan nefret ediyoruz. Ona en ufak bir meylimizi görürsen bizi kahret Allah'ım.

Ve fevc fevc Mü'min iltihakı...

Nemrûd ve kâfirler çıldıracaklar.

Her türlü çareye başvuruyorlar ama, fayda yok.

Haa... bakın... şu mâlum hamam tellâğı Hizyan var ya, işte o yine sahnede... «Putları Yaşatma Derneği» diye bir cemiyet kurmuştur. Hazret-i İbrahim'i ateşe atmağa karar veren mahkeme hey'etine dahil olduğu için, kendisinde büyük selâhiyetler tahayyül eden dalkavuk büyük gayretler sarfediyor. Mü'minlere karşı o kadar büyük bir kin ve nefret besliyor ki, elinden gelse bir tek Müslüman bırakmıyacak. Fakat munâfıkın elinde bir şey yok... Yok ama, dilinde var : Nifak ve küfür... derhal faaliyete geçiyor, kendisine bağlı küfür ve nifak heyetleri kuruyor. Bu hey'etler Nemrûd'un ülkesine dağılacak... puttan, putlardan, putculuktan bahsedecekler, halkı putlara meyle dâvet edecekler. Allah'ın dininden ayırmağa çalışacaklar...

Nemrûd, Hizyan'ın bu faaliyetini duyunca küplere biniyor :

— Getirin bana şu Hizyan denilen herifi! diye emir veriyor.

TEK PUT : NEMRÜD

Hizyan'ı, yaka paça, Nemrüd'un karşısına getiriyorlar. Nemrüd hiddetle :

— Ne o, diyor, sen kendi başına işler mi görüyorsun, nedir o kurduğun dernek?...

— Putları yaşatma derneği efendimiz.

— Efendin kadar başına taş yağsın. Benden büyük put var mı?...

— Yok Efendimiz, sizden daha büyük put ilâh olur mu?...

— Mademki olmaz, «Putlar...» ne kelime?...

— Puthanedeki putlar, Efendimiz.

— Sen, onlara karışma... Onlara, ben karışı-
rım. Onları ben yaşatırım.

— Ama Efendimiz, İbrahim onları parçaladı da...

— Ben yenilerini yaptım... Onları yaşatmak bana ait... Sizin vazifeniz onlara tapmak!...

— Efendimiz, ya İbrahim yine onları parçalarsa?... Hele şimdi çok kuvvetlendi... Putlarımız, halkın gözünden düştü. Ülkenizi bir baştan bir başa gezmek, bir çok yerlere yeni puthane açmak, putlar dikmek lâzım. Efendimiz putlar böyle yaşarlar.

— Sana karışma diyorum bre mel'un!.

— Baş üstüne Efendimiz karışmam.

— Karış!...

Hizyan ne cevap vereceğini bilemiyor. Nemrüd «karışma» diye, bangır bangır bağırırken, birden bire «karış» diye tutturdu :

— Evet Hizyan, karış karışmalısın, ama şöyle : «Putları» kelimesi yerine : «Nemrûd'u» kelimesini koyacaksın, yani derneğin adı şöyle olacak : «Nemrûd'u Yaşatma Derneği».

— Ama Efendimiz, siz zaten yaşıyorsunuz, siz ilâhsınız. İlâh ölmez, daima yaşar... Sizin yaşatılmağa ihtiyacınız yoktur ki...

Nemrûd, bu lâflardan hoşlanmıştır :

— Aferin Hizyan, işte bu dediğin doğru. Ama benden başka put ne demek... Yaşaması ne demek?..

Etraftaki dalkavuklar, hep birden Nemrûd'u tasdik ediyorlar :

— Haklısın Efendimiz, siz varken, sizin putunuz varken başka putlar ne demek?...

Dalkavüğün biri ortaya yeni bir fikir atıyor :

— Derneğin adı : «Nemrûd'un Putunu Yaşatma Derneği» olsun.

Tamaaaaaam.

İşte bu, en mükemmel fikir.

Ne güzel buluş : Nemrûd'un Putunu Yaşatma Derneği!...

Öyle ya, Nemrûd zaten yaşıyor... o, zaten ilâh... Onun yaşatılmağa ihtiyacı yok ki... Ammaaaa... Nemrûd'un putunu yaşatmak lâzım!...

— Çok mükemmel bir fikir, çok yerinde bir buluş... Yaşa Hizyan.

Nemrûd, bu buluşundan dolayı Hizyan'ı tebrik ettikten sonra maiyetine emir veriyor :

— Bütün putlar kalkacak, yalnız benim putum kalacak. Yalnız ben varım. Benden başka put, benden başka ilâh olamaz!

Nemrûd'un bu arzusu, kâfirlerin başı üstüne. Puthanedeki putların hepsi kaldırılmış, her yer Nemrûd'un putu ile süslenmiştir.

Ve bütün Bâbil'de tellâllar, sokak sokak geze rek halka haber veriyorlar :

— Haberiniz olsun putlar yoktur. Tek put vardır : O da Nemrûd'dur. Nemrû'ddan ulu put yoktur. Nemrûd'dan başka tapacak yoktur.

Nemrûd'u sevenler, keselerinin ağızlarını açmışlardır. Nemrûd'u sevdirmek için para dağıtıyorlar. Halbuki bu yardımlar fayda vermez. Bu her zaman böyle olmuştur, yine böyle olacak. Küfre meyledenler, küfr yoluna yardım edenler, hiç şüphe etmesinler, kâfirdirler, hem kâfirdirler, âhirette Esfel-i Sâfilinde, putlarıyla beraber azab içindedirler; hem de, dünyada mutlaka mağlup olacaklardır. Onlar, istedikleri kadar :

— Biz galib geleceğiz, biz kuvvetliyiz, biz kuvveti ve galibiyeti elimizde tutuyoruz, desinler.

Cenab-ı Hak, Kur'an-ı Kerim'inde şöyle buyurmuştur : «O kimseler ki, mü'minleri Allah yolundan men etmek için mallarını sarfederler, muhakkak onlar mallarını yakında bitirecekler elleri boş kalacak, sonra, eyvah bize ne oldu diyerek mallarına hasret çekecekler, daha sonra da mağlup olacaklar. «Enfal sûresi, 36. âyet-i kerime.»

Gel gelelim. Nemrûd ve Nemrûd'cular bunun farkında değiller...

Şimdi Nemrûd'un kendi putu revaçta...

Nemrûd'cular yalnız ona tapıyorlar.

PUTPERESTLER YİNE KUDURUYOR!

Nemrûd, şimdiye kadar hidayet yoluna girmiş olanlara pek müdahale etmek istemiyor... Onlara sert muamele yapmıyor... Ne olur ne olmaz diye.

Ama :

«— Bundan sonra Müslüman olmak yok, diyor... Kim ki, bundan sonra İbrahime kanar, onun tarafına geçerse, Cehenneme atacağım.»

Kâfirler tedhişe başladı... Mü'minler pek aldırış etmiyorlar ama, henüz imanını izhar edememiş olanlar; Nemrûd'un safında bulunanlar, bayağı korkuyorlar.

Koca Nemrûd, sarayının bahçesinin ortasına kendi putunu diktirmiş, yanına da bir fırın yaptırmıştır. Fırın alev alev yanmaktadır. Bu, Nemrûd'un Cehennemidir. Kendisi Tanrı ya, Cehennemi de var. Nemrûdcular her gün kafile kafile sarayın bahçesine, bir kapıdan girip, Nemrûd'un putuna secde ediyorlar, öbür kapıdan çıkıyorlar. Nemrûd'un verdiği emire göre bu tapınmanın arkası kesilmeyecek. Bütün Bâbil, sıra ile sabahtan akşama kadar hergün bu secde devrini yapmağa mecburdur.

Ve kâfirlerin, kâfirin putuna secdesi hızlıca.

— Olmaz, ben secde etmem.

— Edeceksin...

— Etmem de etmem. Nemrûd'a secde etmem.

— Seni Cehenneme atarız.

— Atın...

Devir durmuştur. İnatçı kadının etrafını putçular çeviriyor. Nemrûd'a secde etmek istemeyen kadın ayak diriyor, kucığında 6 aylık bir de çocuğu

var... Kocası, onu zorla buraya getirmiş, puta secde etsin diye. Fakat kadın secde etmiyor. Nemrûd'a haber gönderilmiş, koca kâfir derhal gelmiştir. Kadına soruyor :

— Benim putuma secde etmiyecek misin?

Kadıncağız :

— Hayır, diyor, etmiyeceğim.

Nemrûd, fazla lâfa lüzum görmeden, kadıncağızın kucağından mini mini yavrusunu kaptığı gibi putun yanındaki kızgın fırının kapağını açıyor ve yavruyu kızıl fırının içine atıyor. Sonra fırının kapağını kapıyor.

Kadıncağızın dili tutulmuştur, gık diyemiyor.

Benzi sap sarı kesilmiştir.

Manzara dehşet vericidir.

Put perestleri de, müthiş bir korku almıştır.

Nemrûd'un putuna secde etmiyenin, demek âkibeti bu olacak!

Fakat küçük çocuğun kabahati ne?

Maksat, anasını korkutmak, maksat; puta secde etmemek için kalblerinde tereddüt olanları yıldırma.

Zavallı ana da, tir tir titriyor...

Fena halde korkmuştur. Derhal Nemrûd'un putuna doğru dönüyor, korkusundan secdeye kapanacak... Ama, durun, bir ses geliyor... fırının içinden bir ses :

— Anneciğim ben sağım, ölmedim!

Nemrûd dahil herkes donakalmıştır.

Fırından gelen ses devam ediyor :

— Ey anneciğim, ateşin içine gel, ben burada

gayet rahatım. Anneciğim hakikatı bilmiyenler için, beni attıkları bu ateş, bir perdedir. Bir elim azaptır. Fakat, ehli irfan için bir rahmettir. Anacığim ateşin içine gel, gel ki Cenab-ı Hakkın burhanını, has kullarının zevkini göresin. Gel anneciğim gel de burada lâtif hayat suyunu gör, gel de Hazret-i İbrahim'in esrarını gör. Hazret-i İbrahim de bu ateş içinde gül ve yâsemin buldu. Gel anacığim gel, analık hakkı için ateşin içine gel, gel ve gör ki, bu ateş, ateşlik etmez. Ateşin içine gel ki ikbal ve devlet sırası sana da geldi. Bu devleti elden kaçırma anacığim, Nemrûd köpeğinin kudretini gördün, şimri içeri gel de, Cenab-ı Hakkın kemal kudretini ve lütfunu gör.

Ey anacığim, ben merhamet şevkile senin ayağını bu ateşe doğru çekiyorum, yoksa zevk-u sefâ yüzünden sana ihtiyacım yoktur.

Anacığim, ateşin içine gel, diğer iman edenleri de çağır, onlar da gelsinler, burada Âlemlerin Rab-bı nîmet sofrası kurdu.

Ey Müslümanlar, hepiniz bu ateşe geliniz. Çünkü, din ve ibâdet lezzetinden gayrısı tamamen azap ve cefadır.

Ey hakikatı sevenler, hepiniz pervaneler gibi bu ateşin içine geliniz.

İMANA GELEN, KOŞUYOR!

Nemrûd, bitkin bir haldedir. Ne yapacağını bilemiyor.

Putperestler arasında bir kaynaşma başlamıştır.

Bu da, başka ilâhî bir mucize...

İman ışıkları kalblere doluyor.

İnsan yaradılışı itibarile daima lezzete ve saadete düşkündür.

Kalplere nûr girer de aydınlatırsa, hakiki lezzet, hakiki saadet aşkı, derhal deprenir.

Halk arasındaki kaynaşma artmıştır.

Fırına hücum ediyorlar. Kapısını açıyorlar, ilâhî lezzeti tatmak için kendilerini ateşe atacaklar...

— Geliyoruz, biz de geliyoruz. Allah'ın azametine lütfuna geliyoruz, sesleri ortalığı çınlatıyor.

Bu defa Nemrûd'u büyük bir telâş ve korku almıştır :

— Bırakmayın, mâni olun, diye bağıyor.

Gördünüz mü Allah'ın azametini?

Hani ya, kendi putuna secde etmiyenleri, Nemrûd ateşe, cehenneme atacaktı? Şimdi ise, oraya girmek isteyenleri kendisi menediyor. Menediyor, çünkü, Allah Nemrûd'un cehennemini mü'minlere cennet yapmıştır.

Nemrûd'un muhafızları halkı dağıtıyorlar.

Putu secde ettirmek için iman ehlini ateş ile, ölümle korkutarak mağlup etmeğe çalışan Nemrûd, bu defa bizzat kendisi mağlup olmuştur. İman ehli, Nemrûd'un ateşinden korkmuyor... O ateşe iştiaqla koşuyor.

Gel de bu işin içinden çık

Tabii, imansız, bu işin içinden çıkamaz.

Nemrûd da çıkamıyor.

Fırındaki ateşe yaklaşıyor ve soruyor :

— Ey huyu sert, tabiatı, cihanı yakıcı olan ateş. Senin huyuna ne oldu? Niçin yakmıyorsun? Sen, sana tapanlara bile merhamet etmezsin, fakat

şimdi nasıl oldu da sana tapmıyan kimseler senden kurtuluyor? Sebep ne? Niçin yakmıyorsun? Yoksa, yakma kudretin mi kalmadı? Yoksa biz hayâl mi görüyoruz?.. Bize büyü mü yaptılar? Nasıl olur da böyle büyük ateş yakmaz? Ey ateş, yoksa sana mı büyü yaptılar da böyle yakmaz oldun?

İşte maddecinin, Allah'sızın maddeden başka hiçbir şey tanımayışı...

Allah'sız, ruh, ruhaniyet, ilâhî irâde, mucize tanımaz. Fakat gün olur gözü ile görür : Madde; donunu, gömleğini atmış, huyunu, tabiatını değiştirmiş, başka bir hal almıştır. İmansız, yine farkında değildir. Bilmez ki, maddenin bu perişanlığı, bu aczi, yahut bu harikulâdeliği mânâ Sultanının tecelliya-tındandır. Bedbaht, maddeye çatar :

— Niçin böylesin? Ne oldu sana? Niçin huyun değişti? Suyun değişti?

Gafil! Maddeye çatacağına, maddenin ötesine bir adım atıversene?

Ne gezer?...

İşte şimdi, madde, bir adım beriye, Nemrûd'a doğru atıyor, fırındaki ateş sesleniyor :

— Ey Nemrûd, ben yine o ateşim. İstersen, fırının içerisine gel de, benim hararetimi gör. Benim tabiatım değişmedi. Ben Cenab-ı Hakkın kılıcıyım. Allah'ın izni ile keserim. O'nun emrindeyim. Ama, bir eve misafir gelenlere, ev sahibinin köpekleri, ısıricı huylarına rağmen hücum etmezler. Isırmazlar, ayrıca, onların ayaklarının dibine başlarını sürerek mutî olduklarını ifade ederler. Köpek, efendisinin misafirine karşı bu halde bulunursa, ben nasıl olur da Âlemlerin Rabbine sığınan kimseyi yakarım?

AH ŞU ETRAF!

Nemrûd'u yine bir tereddüt kaplamıştır, düşünüyor... Sonra, Veziri Haran'a dönüyor :

— Haran, diyor, yine benim midem bulandı. Galiba İbrahim'in dediği Allah var?

Haran telâşla atılıyor :

— Aman Efendimiz, evhama kapılmayın, sizden büyük ilâh olamaz. Eğer varsa, göklerin Tanrısı ne olacak, ne kuvveti olur onun, siz onu mahveder, perişan edersiniz.

— Peki ama, şu fırının haline ne dersin?

— Aman efendimiz, mühim değil, bu bir ilimdir. Sihirbazlık ilmi. İbrahim sihirbaz, büyü yapıyor, ateşi kus kıvrak bağhyor... İşte o kadar...

— Hayır, hayır, bunda bir iş var... Bakalım, şu İbrahim'in Allah'ını bir defa tecrübe edelim. Kurbanlar keselim. Bakalım ne olacak?

Vezir; îmansız, Allahsız, hain oldu mu, yalnız kendisini dilsünür. Efendisini, aslâ! Ve Efendi, budala olursa, vay milletin haline. Çünkü Vezirin bir dediği iki olmaz... Ama, Allah, o büyük intikam alıcı, veziri de, onun bir dediğini iki yapmıyan ahmak efendisini de, boğazlarına kadar çamura batırır, «Aman boğuluyorum» diye bangır bangır bağırır.

Nemrûd'un veziri, kurbanların kesilmesine de itiraz ediyor, ama muvaffak olamıyor. Nemrûd kırk deve ve bin koyun kurban ediyor.

Evet, Nemrûd korkusundan, kurbanlar kesiyor.

Veziiri Haran ise, kesilen kurban adedi kadar, buhranlar geçiriyor.

1954

Allah'sızın bütün korkusu, Nemrüd'un hidayete ermesidir.

Kurban etlerine gark olan Bâbil, adetâ büyük bir bayram arifesinde gibi.

NEMRÜD İŞİNİ KENDİSİ GÖRECEK

Herkes merakta, Nemrüd'un âkibeti ne olacak?

Müslüman olacak mı?...

Putları bırakacak mı?...

Yoksa, yine eski inadında devam mı edecek?...

Ne olursa olsun, artık işi püründen çıkmıştır. Kimsenin umurunda değil, Nemrüd ne isterse yapabilir. İster Müslüman olur, ister gâvur oğlu gâvur kalır. Halka karışmıyor ya... İstiyen Müslüman oluyor, istiyen inadında, küfründe berdevam.

Evet ama, Allah'sız vezirin tasası büyük : Nemrüd'un mutlaka, Nemrüd olarak kalması lâzım!...

Nemrüd'a :

— Efendimiz, diyor. Madem ki, gök tanrısından endişe ediyorsunuz, onunla dostluk tesisine siz doğrudan doğruya çalışınız.

Nemrüd telâşla soruyor :

— Nasıl, çabuk söyle?...

— Efendimiz, eskiden dedelerimizden rivayet ederler; bir kimse Gök Tanrısı ile dost olunca, kestiği kurbanı gökten bir ateş gelip alıp götürürmüş. Şimdi siz de bunu tecrübe edin. Belki bizzat kendiniz muvaffak olursunuz. İki Tanrı daha kolay anlaşır.

— Doğru, çok doğru. Bâbil'in en büyük devesini bulup getirsinler.

Nemrüd'un istediği en büyük deve aranmış bulunmuştur.

Şimdi, bu da büyük merasimle Nemrüd'un kurbanı olarak kesilecek. Gök Tanrısına takdim edilecek.

Ahlâksızların, sapıklıkları bitip tükenmez.

Kadiri mutlak olan Allah'a, Âlemlerin Rabbi olan yegâne Allah'a inanmazlar da Yer Tanrısı, Gök Tanrısı, Su Tanrısı, Gece Tanrısı, Gündüz Tanrısı, Üzüm Tanrısı diye bir takım ilâhlar uydururlar. Bunların saçma, uydurma şeyler olduğunu bilirler de, yine onlardan medet umarlar. Onların ismine bayramlar izafe ederler, merasimler yaparlar!... Hele merasim... En çok bayıldıkları şeydir Allah'sızların; toplansınlar, çalsınlar, oynasınlar, avuçlarını kanatıncaya kadar ellerini birbirine şaklatsınlar. «Yaşa!» diye bağırsınlar... ve merasim, merasim, merasim... Allah'sızların bayıldığı şey... Sebepli sebepsiz... merasim icad ederler!

Şimdi de Nemrüd'un, Gök Tanrısına sunacağı kurban için merasim!...

Merasim meydanı... Nemrüd'un tahtı... etrafında zırhlı askerler, saf saf dizilmiş vaziyette... halk topluluğu mahşeri andırıyor. Nemrüd, yanında yaveri Haran olduğu halde sırmalar içinde merasime geliyor, tahta çıkıyor, oturuyor.

Kurbanlık deve de getirilmiştir.

İşte merasim başlıyor;

Nemrüd'un bir işaretile Allah'sızlar harekete geçiyorlar; tepiniyorlar. Ama nasıl, sormayın. Öyle bir hal ki, civar hayvanları bile hayret ve dehşet içinde... Mandalar gibi anırıyorlar... anırıyorlar. Anıra anıra, tepine tepine, Nemrüd'un tahtının önün-

den geçiyorlar. Tam Nemrûd'un önüne geldikleri zaman, koca Allah'sıza karşı bellerini kırıyorlar, yerlere kapanıyorlar, yani : Secde!...

Kâfire secde!...

Dinsize secde!...

Dini yıkana secde!...

Ve sonra anıra anıra tepinmeye devam.

İlâhî hikmet... ne büyük tecelli... bir millet bu hale nasıl gelir?... Nasıl böyle maskara olur?...

Ve maskaranın maskarası oluyor da, kendisi hâlâ farkında değildir?!...

Nihayet deve kurban edilmiştir.

Nemrûd halka hitap ediyor :

— Biz, diyor, Yeryüzünün Tanrısı olarak Gök Yüzünün Tanrısı ile dostluk kurmak murad eyledik. Ona hediye olarak kurban gönderiyoruz, işte bu kurban...

— Ya kabul etmezse?...

Bu ne?...

Nemrûd'un sözünü kesen bu küstah ses kimin?.

Muhafızlar, sesin sahibini yakalamağa çalışırken Nemrûd'un emri :

— Bırakın, dokunmayın, başınızı göklere kaldırın ve bakın?...

Muhafızlar, yakalamak üzere oldukları adamı bırakıyorlar. Herkes başını göklere kaldırıyor, gözler havaya dikilmiştir.

Evet... geliyor... Nemrûd'un kurbanını alacak olan ateş geliyor.

Geldi... Kesilmiş devenin üzerinde dolaşiyor... Bu öyle bir ateş bulutu ki, açılıp kapanan bir anbar gibi...

İniyor.

İndi ve Nemrûd'un devesini kömür haline getirdikten sonra kayboldu.

Allah, Nemrûd'un kurbanını kabul etmemiştir.
Nemrûd'da etrafına bakacak yüz yok.

Koca Allahsız, hem ilâhlık iddiasında, hem de
Âlemlerin Rabbile dostluk edemediğinden mahcup!

Hiç kimsenin yüzüne bakmadan, hiç kimse ile
bir tek kelime konuşmadan yerinden fırlıyor, doğ-
ruca sarayına geliyor. Odasına kapanıyor.

NEMRÜD PERİŞAN!

Nemrûd üç günden beri ortalıkta görünmüyor..

Ne yiyor, ne içiyor, ne uyuyor.

Tek başına kapandığı odada düşünüp duruyor.

Nemrûd'un bu hali, Bâbil'de şâyi olmuştur :

Nemrûd mahcup.

Nemrûd perişan.

Nemrûd mağlûp, diyorlar.

Nemrûd Göklerin Tanrısına mağlup oldu, diyor-
lar.

Ve yine, küme küme îmana gelenler, Hazret-i
İbrahim'e iltihak ediyorlar.

Nemrûd'a tapanların telâşı büyük... Nemrûd,
odasından çıkmıyor ama, dışarıdaki felâketi de bil-
miyor. Bu gidişle Nemrûd'cu kalmıyacak

Vezir Haran, her şeyi göze alıyor, Nemrûd'un
kapandığı odanın kapısına dayanıyor :

— Efendimiz, Efendimiz, diye sesleniyor.

Ses yok.

— Efendimiz, yeter artık açın kapıyı.

Yine ses yok.

— Efendimiz, vaziyet iyi değil.

Nemrûd'un telâşlı sesi :

— Ne var, ne oluyor?...

— Efendimiz, kapıyı açın da arzedeğim.

Nemrûd, odasının kapısında görünüyor, yüzü, gözü şişmiş, mos mor kesilmiştir.

— Çabuk söyle, vaziyette ne var?

— Efendimiz, sizin bu haliniz Bâbil'de fena te-sir uyandırdı, bir çok kimseler Müslüman oluyorlar. İbrahim'e iltihak ediyorlar.

Nemrûd düşünüyor...

Karar vermiştir :

— İbrahim'in Tanrısile savaşağım.

Allah'a ilânı harp!

Her Allah'sız gibi, Nemrûd'un da en son baş vuracağı çare!

— Evet Haran, İbrahim'in Tanrısile savaşa-ğız...

Haran, bahtiyardır. Nemrûd'u takviye ediyor :

— Evet Efendimiz, çok münasip. Başka türlü olmaz. Kaçıp, odaya kapanmak olmaz. Savaşmak lâzım.

— Evet savaşağım. İbrahim'in Tanrısını yok edeceğim. Beni rezil etti. Artık bundan sonra iki Tanrı olamaz. Yerin ve göğün bir tek Tanrısı olmak gerek. O da benim.

İşte şimdi Nemrûd, bütün küfrüne rağmen iki cazibe arasında bocalıyor.

Ruhani ve cismani cazibeler arasındadır.

Çünkü insan, ruh ve cesetten teşekkül etmiştir.

Ruh, âlem-i emirdendir. İnsan, ruhu sebeble

Âlem-i Ulyaya, cesedi itibarile Âlem-i süflaya mensuptur.

İnsanın ruha olan nisbeti, kendisini ruhaniyet tarafına, cesede olan nisbeti de maddeye, dünyaya cezbeder.

İnsan, daima bu iki câzibesi arasında gider gelir. Kalb, nûr ile dolar da, hidayet galip gelirse, insan madde cazibesinden kurtulur. Ruhaniyet cazibesine peyk olur. Cenab-ı Hak kalbi karartırsa, insan maddeye tâbi olur, artık onun cazibesinden kurtulamaz, ruhu, ruhaniyeti bilmez, anlamaz, görmez, duymaz. Kördür, sağırdır. Fakat, insanın bu iki câzibe arasındaki bocalayışı pek müthiştir. Âlem-i emirden olan ruhu dolayısıyla, ruhaniyete olan nisbeti, insanı terketmek istemez. Bu nispet dolayısıyla insan, Âlem-i emirle olan münasebetini, kolay kolay kesemez.

Ama, kâfir hilkatı icabı, bu iki câzibe arasında bocalayan, kendisine Allah tarafından nûr ve hidayet erişirse, birden bire, kendisini maddenin câzibesinden kurtarıp ruhun câzibesine bağlyabilir.

İşte bu : kurtuluştur.

Bu, öyle bir kurtuluştur ki...

Nemrûd da kurtulabilir mi?

Kurtulabilir.

Cenab-ı Hak Gafûr'dur.

Allah'lık dâvâsında bulunan Nemrûd'a da mı?

Evet, evet...

Ama, hidayet, nûr, şart.

Zülkelâ nasıl kurtuldu?

Bu da Nemrûd gibi Allah'lık dâvâsında idi. Tâ Hazret-i Ömer halife oluncaya kadar. Fakat Hazret-i Ömer halife olunca, 18 bin kişilik avensiyile

Medine-i Münevvere'ye geldi. Hazret-i Ömer'in huzuruna çıktı. Ve müslüman oldu... Çünkü, uzun seneler, ruh ve cesedi arasında bocaladıktan sonra, küfrün en korkunç zirvesine tırmandıktan sonra, bir damla nûr, bir küçük kıvılcım kalbini tutuşturdu, ilâhî aşkın câzibesine peyk oldu. Küfrün câzibesinden yakasını kurtardı. Avenesıyla beraber, Müslüman olduğu gün, kölelerinin dört binini de azâd etti.

Hazret-i Ömer ona :

— Geri kalan dört bin köleni de bana sat, onları da ben senin İslâm şerefine azâd etmek istiyorum, dedi.

Zülkelâ :

— Yâ Ömer, dedi. Bana bu gecelik mühlet ver. Sana yarın diyeceğimi diyeyim.

Hazret-i Ömer, ona istediği mühleti verdi. Ertesi gün, huzura gelince, sordu :

— Kararını söyle?

Zülkelâ :

— Yâ Ömer, dedi. Ben Rabbimin bana ve kölelerime beğenip ihsan ettiğini tercih ettim ve yaptım.

— Ne yaptın?...

— Hepsini azâd ettim.

Sonra ilâve etti :

— Ey Mü'minlerin emiri; içimde bir korku var.

— Nedir?

— Günahım pek büyüktür. Korkuyorum ki Rabbim beni affetmez...

— Günahını söyle.

— Biliyorsun ki, ben hâşâ kendimi Allah ilân etmiştim. Banâ tâbi olanlar, bana tapıyorlardı. Ben, bu halimi o kadar beğeniyor, bundan o kadar hoş-

lanıyordum ki... bu tapınma, bazen pek müthiş, pek debdebeli, pek tantanalı oluyordu. Binlerce Allah'sız büyük meydanlarda, büyük ovalarda, büyük puthanelerde toplanıyor, bana tapıyor, secde ediyorlardı. Bana :

— Sen bizi yarattın, senden başka ilâh yoktur, diyorlardı. Bir gün, bana tanrı diyenlerin, büyük meydana toplanmalarını emrettim. Herkes meydana toplanmıştı. Benim tanrı olduğuma dair şiirler okuyorlar. Âlemlerin Rabbini inkâr ediyorlar :

— İsteriz, ilâhımızı görmek isteriz, diye tepiniyorlardı. Azgınlıkları, taşkınlıkları son haddini bulunca, ben birden bire onların karşısındaki yüksek bir binanın damında göründüm. Allah'sızlar, beni görür görmez hep birden tek vücut halinde bana karşı secdeye kapandılar. Bu hâl, Allah'sızların bu korkunç küfrü müthişti. Benim de o andaki kibrim, gururum, korkunçtu. Korkarım ki yalnız o günkü bu küfrüm dolayısıyla bile, Rabbim beni affetmez.

Hazret-i Ömer dedi ki :

— Sen ihlâsla, Cenab-ı Rabb-ı izzete rucû etmedin mi?

— Ettim, yâ Ömer.

— Tövbe etmedin mi?...

— Ettim yâ Ömer. Rabbim şahittir.

— O halde, kalbin günahtan kurtulunca sebebi mağfiret hâsıl olur. Cenab-ı Hak seni affetti. Çünkü, senin günahın ne kadar büyük olursa olsun, Cenab-ı Hakkın rahmeti daha büyüktür.

İşte, Zülkelâ da senelerce küfr-ü azîm içinde püyan iken, yaradılışı icâbı, Hâlika karşı olan içindeki aşk, Allah'ın nûrile parlayınca, küfürden tertemiz oluverdi.

Fakat, Allah'ın hidayeti imdada yetişirse. Yetişmezse felâket!

Münkir, kâfir, Allah'sız küfür içinde ölürgider. Nursuzluk, hidayetsizlik, ruhu kararta kararta, insan, nisbeti ruhâniyesinden uzaklaşa uzaklaşa, nisbet-i cismaniyesinin tam peyki haline geldi mi, bitti : Doğru Eşfel-i Safiline.

İşte yalancı Peygamber Müseyleme'nin hali : Bu kâfir, Allah Resulünün vefatı üzerine Peygamberlik iddiasile ortaya atılan azılı bir îmansızdı.

— Ben de, Peygamberim, diyor.

Ve bir çok kimseleri kandırıyor.

Sözde mûcizesi de var :

Ağzı dar, bir şişenin içinde bir yumurta.

Bunu görenler, kâfire Peygamber diyorlar.

Zulmü, küfrü arttıkça artıyor.

Bir şişe ve bir yumurta, kâfiri Eşfel-i Safiline götürmeğe kâfi gelecektir.

Gaflete bakın, insan nasıl azıyor :

Nûrla, hidayetle alâkasını kesmiştir. Süfli cesedinin, kara kalbinin emirlerine tabidir. Kalbinin karanlığı, yüzüne de vurmağa başlamıştır. Yumurtayı dar ağızlı şişenin içine mi koydun, gel öyle ise!

Zavallı bir kadın geliyor, diyor ki :

— Hurmalığım susuz kaldı. Madem ki Peygamberim, diyorsun, sen de Hazret-i Muhammed gibi, Allah'a dua et, benim hurmalığıma bol su ihsan et-sin.

Kâfir soruyor

— O nasıl dua ederdi?

— Allah Resulü bir kova su getirtir, bu su ile abdest alır, sonra bu sudan biraz mübarek ağzına alır, Mazmaza eder, bunu da suyu azalan kuyuya

dökünce, kuyunun suyu öyle taşar, öyle taşardı ki.. bundan bahçemi sulardım.

— Ben de yaparım.

Ve yalancı da öyle yapıyor.

Yapıyor ama, Allah'ın azametini bakın, bir taraftan mel'unun küfrünü arttırmak için suyu çoğaltıyor, fakat kuyunun suyu, öyle bir zehir halini alıyor ki bahçedeki bütün ağaçlar kuruyor.

Yalancı rezil oluyor.

Başında bir yara peyda olan bir küçük yavruyu güya iyi eder diye, yalancıya getiriyorlar. Kâfir çocuğun başına elini sürer sürmez, yavrunun saçlarını dökülüyor, kel oluyor!

Bir ana müracaat ediyor :

— İki oğlum var. İkisi de hayırsız, dua et de adam olsunlar.

Yalancı :

— Derhal, diyor ve güya dua ediyor.

Kadıncağız, evine dönünce büyük felâketle karşılaşılıyor : Oğlunun biri kuyuya düşmüş boğulmuştur. Diğerini de, bir vahşi hayvan kırdan parçalamıştır.

Kendisine tapanlardan biri geliyor, gözü şişmiştir.

— Bana oku, diyor, gözüm iyileşsin.

Yalancı güya okuyor.

Okuyor ama, göz gidiyor. Adamın gözünün aki yalancının avucuna akmıştır.

Allahsız bütün bu felâketleri görüyor da, hâlâ hâlâ yalancılığında devam ediyor. Ona inanan zavallılar da hâlâ ahmaklıklarında devam ediyorlar.

Eeeee, artık vâde tamamdır. Kâfir, hiç bir şeyden ders almamıştır. Nûrdan, hidâyetten nasibi yok.

Cenab-ı Hak ona artık :

— Ey Kelb-i Anûd, gel buraya, diyecek.

Bunun için de küfrün zirvesine çıkmalı ve oradan tepe taklak yuvarlanmalıdır.

Bir mü'min, yalancı Peygamberin karşısına dikiliyor, diyor ki :

— Nedir senin bu halin, Kur'an-ı Kerim'deki Tin sûresini hatırlasana... İnsanın ne olduğunu orada görsene?

— Nedir o, oku bakayım.

Mü'min okuyor :

— Biz insanı Ahsen-i Takvîm üzere yarattık.

Sonra...

Mel'un, Mü'minin sözünü kesiyor :

— Dur! diyor. Kes, biliyorum.

Evet, biliyor.

Allah ona kendi dilile ikrar ettiriyor.

Fakat o hâlâ bildiğinin farkında değil, mü'mini susturuyor ve kovuyor.

Ama, artık iş işten geçmiştir.

Müseyleme kâfiri, kendisinin idam hükmünü, kendisi imzalamıştır.

Çünkü Âyet-i Kerime'nin mânâsı şudur :

Cenab-ı Hak buyuruyor :

«Biz insanı, hakikaten şekli, şemali, sûreti ve mânâsı itibarile en güzel şekilde yarattık. Sonra...»

İşte bu sonra... İşte bu «Sümme»

Müseyleme bunun sonrasını tasdik etti. İkrar etti, kabul etti. Kendisinin idâm hükmünü imzaladı. Ama farkında değil.

Sonrası şu :

(Sonra o insanı Cehennem'in Esfel-i Sâfilînine red eyledik. Yani Cehenneme attık.)

Yani küfrü, imansızlığı dolayısıyla.

(Ama mü'min olan insanı böyle yapmadık. Ona ecir verdik.)

İşte, en güzel şekil ve surette ve manada yaratılan insanın akibeti :

Alem-i Süflânın tam peyki haline geldi; ondan kurtulamadı mı, Eşfel-i Sâfilin. Âlem-i Ulyâ'ya kavuştu mu : Ecir, Cennet. Bu güzel şekilli, güzel sûretli, güzel mânâlı insan, iman ve inkâr arasında bocalaya bocalaya nihayet bir yerde mutlaka karar kılacaktır : Ya Cennette, ya Cehennemde.

Yalancı Müseyleme'nin suçu, Zülkelâ'nın kadar da değil. O Allahlık iddiasında idi. Bu ise, Peygamberlik iddiasında.

Fakat, birincisi, kendisini en büyük küfrün cazibesinden kurtardı. Âlemlerin Rabbine, ihlâsla rucû etti, kurtuldu. Beriki ise, küfrü daha hafif olmasına rağmen, kendisini küfür cazibesinden kurtaramadı. Hazret-i Ebûbekir'in gönderdiği kumandan Halid İbni Velîd'in askerleri, hem kendisini hem de adamlarını perişan ettiler. Yalancı kâfir, bir hurma bahçesine kaçıp saklandı. Fakat bir İslâm kılıcı, onun kellesini bu ölüm bahçesinde sefil bedeninden ayırdı. Ve o (Biliyorum) diyerek tasdik ettiği gibi, idam edilmiş oldu.

Şimdi Nemrûd da, artık kendi idamını kendisi imzalamak üzeredir.

Âlemlerin Rabbine ilânı harp ediyor.

Nemrûd'un tellâlları haberi yayıyorlar :

— Ey ahali, haberiniz olsun, ilâhımız Nemrûd, İbrahim'in Allah'ına harp ilân etti.

— Ey Nemrûd'un dostları, haberiniz olsun, efendimiz göklerin tanrısile harbedecek.

— Ey puta, Nemrûd'a tapanlar, ey Nemrûd'un kulları. Haberiniz olsun, büyük ilâhımız, yerlerin ilâhı, göklerin tanrısını öldürecek.

Allahsız alkışlar :

— Yaşasın Nemrûd, yaşasın yerlerin ilâhı!

Küfrün inadı, ısrarı, Ceberutu korkunç!

Allah'a ilân-ı harp!...

Âlemlerin Rabbine ilân-ı harp!...

Yaradana ilân-ı harp!...

Ey büyük Allah, ne kadar sabursun?...

Allah sabreder...

Fakat Mü'minlerin sabrı tükeniyor;

Allah Resulüne iman edenlerin içinden, âlim ve fâzıl üç zat, Nemrûd'a müracaat ediyorlar :

— Nemrûd'u görmek istiyoruz, diyorlar.

Nemrûd'u görmek, Nemrûd'la konuşmak, kolay değil.

Müracaat edenleri evvelâ vezir Haran'ın huzuruna çıkarıyorlar...

O soruyor :

— Niçin görmek istiyorsunuz?

— Mâruzatımız var.

Allah'sız vezir, başım öbür tarafa çeviriyor.

Bunlar Müslüman!... Vezir bunları tanıyor.

Mü'minlerin, Nemrûd'la ne alâkası var?

Maruzatları ne olabilir?

Olsa, olsa Nemrûd'u Allah yoluna davet ederler... Kandırmağa çalışırlar. Nemrûd'un Allah yolunda, doğru yolda işi ne?... Onun eğri yolda, dinsizlerle beraber kalması lâzım.

Vezir, Müslümanlara bakmıyor bile, başını öte

tarafa çevirmiştir; öyle duruyor : «Defolun» der gibi bir tavır... Zaten, hain, Nemrûd'un da en büyük düşmanıdır. Onun da dostu değildir ki...

Yapılacak tek şey var : «Senin de, Nemrûd'unun da, Allah belâsını versin.» demek ve basıp gitmek.

Fakat, mesele bu değil ki... Mesele : Nemrûd'u yola getirmek ve hem onu, hem de milyonlarca bedbahtı kurtarmak dâvası.

Mü'minler ısrar ediyorlar :

— Nemrûd'a haber veriniz, kendisini mutlaka görmeliyiz.

Vezir hiddetle haykırıyor :

— Olmaz, dedik a, göremezsiniz!

Hainin huşuneti, müthiş!

Çünkü Allah'sız cahildir.

Cahillerin hiddet ve gazapları ziyade olur. Huşunet-i kalbîyeleri müthiştir. Hele Mü'minlere karşı; aman, aman, aman!...

Alimlerin, fazılların, mü'minlerin merhametleri ise; o nisbette çok, kalpleri yumuşak, muameleleri mülâyim ve tatlıdır. Mü'minin hiddeti ve şiddeti; mücahedede belli olur. Bu Mü'minin şecaatıdır.

Allahsız cahilde o zaman, şecaat ve cesaret arama. «Hoş» dedin mi, siner. Çünkü onun bütün gazabı ve huşuneti, alelâde zamanlarda, galip olan hayvanî hissinden yani şehvet-i hayvaniyesinden ileri gelir. Böyle tehlikeli anlarda ise, girecek fare deliği aradığı için o, hayvanî hissinden de mahrumdur.

Mü'minler, karar vermişlerdir : Bu bir mücahededir. Gözlerini biraz sertçe açarak, vezire :

— Uzun etme, diyorlar, git haber ver, mesele

mühimdir. Mutlaka görüşmek istiyoruz. Yoksa sen mes'ul olursun.

Allahsız Vezirin, birden bire benzi sap sarı ke-silmiştir. İmansız kalbine Allah'ın ilka ettiği korku-dan titrediğini belli etmek istemiyor. Hemen yerin-den fırlıyor :

— Başüstüne, diyor; Başüstüne, Efendimize haber vereyim. Siz biraz bekleyin.

Ve Nemrûd'un yanına koşuyor :

— Efendimiz diyor, üç Müslüman geldi. Sizi görmek istiyorlar.

Nemrûd merakla soruyor :

— Niçin, ne varmış?...

Nemrûd'un telâşi, Allah'sız Vezire cesaret ver-miştir.

Yine münâfıklığa başlıyor :

— Efendimiz, diyor. Her halde yine sizi kan-dırmağa geliyorlar.

— Kov!...

— Olmaz, Efendimiz olmaz. Kovayım dedim ama, gözlerini öyle bir açtılar ki!...

Olmaz, Yaa!...

Müslümanı kovmak, her zaman kolay olmaz.

Gözlerini dört açarlarsa yandınız.

— İçeriye alayım Efendimiz, fakat siz, münâ-sip şekilde onları defedin.

— Sen bana bırak.

Nemrûd, artık mutlak küfürde kalacaktır. Bu-nun için zulümlerini arka arkaya, yek diğerine bağ-lyacak.

Vezir, Mü'minleri Nemrûd'un yanına götürüyor.

Nemrûd soruyor :

— Ne istiyorsunuz?...

Buyurun, oturun

Yok!...

Her Allah'sız gibi, Nemrüd, büyük asâbiyet içindedir; küfrün îmana karşı duyduğu kin ve gâ-yız!

Kin ehlinin din ehline karşı ezeli hiddeti.

Mü'minler, onun bu halini bir iki saniye ibretle seyrettikten sonra :

— Ey Nemrüd, diyorlar; Tellâllar haber verdi. Öğrendik ki Âlemlerin Rabbine karşı harp ilân etmişsin, doğru mu?...

— Evet!...

— Evet ama, haddini tecavüz ediyorsun.

— Vay, siz kim oluyorsunuz. Bana nasihat mı?

— Evet sana nasihat ediyoruz. Şimdi bizi dinle.

Nemrüd, evvelâ yerinden sıçrayarak, Mü'minlere hücum edecek gibi bir hâl alıyor. Fakat onların ciddî ve sert bakışları, Nemrüd'u olduğu yere mihlamıştır. Gık diyemiyor. Susuyor ve dinliyor.

Mü'minler devam ediyorlar :

— Hâlâ ders almadın mı, görmedin mi ki, Allah'ın Peygamberini ateşe attın, ateş ona gülizâr oldu... Putuna secde etmiyen Mü'minleri yakmak istedin, ateş onları yakmadı. Kızdın, kederlendin, ateşe çattın, ateş sana cevap verdi. Fakat sen bütün bu azametlerin, Allah'ın kudreti ile vücuda geldiğini anlamadın... Anlamak istemedin. Zulmünde hâlâ devam ediyorsun. Bilmiş ol, Allah çok merhametlidir. Bazan zâlimlere, Cenab-ı Hakkın Rabbanî merhameti mühlet verir ki, zâlim, tövbe etsin, doğru yola dönsün diye. Fakat zâlim bu fırsattan istifade etmez de, zulmüne, küfrüne inatla devam ederse Cenab-ı Hak, Kahrîr sıfatile öyle bir tecelli eder ki...

Vay zalimin haline!... Sen gaflet içindesin. Sen bu gafletin yüzünden, zannediyorsun ki, zulmün, sonuna kadar devam edecek. Allah'ın verdiği mühlet sebebile, şimdilik zulmünün cezasız kalışını, ebedî zannediyorsun. Yaptığın fenalıklarda, küfürde devam edemeyeceğini, cezasız kalamıyacağını bil, bil de küfüründe, zulmünde ısrarı bırak. Bu inat eşeğini, bu kadar hızlı sürmekten vazgeç...

Nemrûda bin nasihat; bir para!...

Yine ateş kesilmiştir.

Yüzü kıpkızıl bir renk almıştır.

Ağzından köpükler ve salyalar saçarak haykırıyor :

— Yakalayın bu adamları, ellerini kollarını bağlayın, zindana atın bunlarını!...

Nemrûd'un dediği yapılmıştır.

Nasihatçı Mü'minlerin elleri, kolları bağlanmış, kendileri zindana atılmıştır.

Nemrûd, zulüm zincirine bir halka daha eklemiştir.

Fakat artık, bu son halkadır. Bu, Nemrûd'un evvelce imzaladığı, kendi idam hükmünü; boynuna rabteden halkadır.

Mühlet, bitmiştir. Nemrûd'un; Allah'a rücuu, tövbesi, istiğfarı; artık mevzû bahis değildir.

Hatıftan bir ses :

— Artık iş buraya vardı. Şimdi ayağını sağlam tut ve dayan dayanabilirsen, ey inatçı köpek!...

Fakat Nemrûd, bu sesi duymuş değildir. Vezirine emir veriyor :

— Göklere tırmanacağız; gök tanrısını öldüreceğiz. Hazırlık yap!

NEMRÛD'UN UÇAĞI

Hazırlık tamamdır. İçinde iki kişinin rahatça oturacağı bir sandık... sandığın yanda bir kapısı, altında ve üstünde de birer kapak var. Bu kapakların biri göklere biri de yere açılacak.

Sandığın dört tarafına dört mızrak dikilmiştir. Mızrakların ucuna da birer parça çiğ et, sıkı sıkıya bağlanmıştır.

İşte bu bir uçaktır. Nemrûd bununla göklere çıkacak, göklerin Tanrısını arayacak, bulacak muharebe edecek, ok atacak, vuracak, öldürecek ve kurtulacak!

Uçak merasim meydanına nazır bir tepenin üzerine getirilip konulmuştur. Allah'sızlar, gelip bu acâip uçağı tavaf ediyorlar.

Fakat bu sandık ve bu sandıkla Nemrûd göklere nasıl çıkacak?

Herkes meraktan çatlıyor.

Allahsız, bunun nasıl olacağını söylemiyor, sürpriz yapacak.

Evet sürpriz. İşte, bir hafta karanlıkta aç bırakılmış kocaman kanatlı dört (Turna) getiriliyor. Sandığı dört taraftan dört turnanın sırtına hususi şekilde yaptıkları bağlarla bağlıyorlar. Turnalar aç olduğu için, yukarıya doğru dikilmiş ve sandığın dört tarafına rabtedilmiş mızrakların üzerindeki etlere hücum edecekler. Turnaların sıçrayışı arttıkça, sandık da turnalarla beraber, havalanacak. İşte Nemrûd'un uçağı bu plâna göre hazırlanmıştır.

Şimdi turnah teyyare hazır...

Nemrûd, veziri Haranla beraber gelmiştir.

Nemrüd'un elinde, göklerin Tanrısını öldürmek için kullanacağı yay ve oklar...

Allahsızlar el çırpıyorlar :

- Yaşasın yerlerin ilâhı.
- Galip gelsin yerlerin ilâhı.
- Göklerin tanrısını istemiyoruz.

Din ve Allah düşmanlarının alkış tufanı arasında Nemrüd, büyük bir cesaretle turnaların sırtındaki sandığa giriyor.

Veziri Haran titriyor.

Hani, Nemrüd ona : «Sen kal» dese, sevincinden bayılacak. Çünkü o da bu maceranın delilikten başka bir şey olmadığını biliyor. Gerçi Nemrüd'u, Allah'la muharebeye teşvik eden o, ama, böylesine değil... Meselâ sözle, inkârla, Hazret-i İbrahim'e karşı koymakla, onu kovmakla, Müslümanları asmakla, kesmekle. Ama, dört turnanın sırtına bağlanacak bir sandığın içine girip göklere tırmanmakla değil.

Hem, bu nasıl olacak, hakikaten turnalar, sandığın dört köşesinden havaya doğru uzatılan mızrakların tepesindeki etlere doğru hücum edip uçacaklar mı? Uçarlarsa, nereye kadar ve nasıl uçurlar? Bağları kopmaz mı? Sandık düşüp parçalanmaz mı? En mühimi bu...

Vezir kendi kendine :

— Sandık parçalanacak, biz de pıtır pıtır döküleceğiz! diyor, ama, en ufak bir itiraz haddine mi! Nemrüd'un arkasından o da sandığın içine giriyor. Sandığın giriş kapısını içeriden kapıyorlar.

Bekliyorlar.

Ne olacak acaba?

İkisi de meraktalar. Bu, koca Allah'sız Nem-

rûd'un plânıdır, ama, şimdi ne olacak? Uçak kalkacak mı?

Hani Pilot?

Nerede Hostes?

— Haran!

— Efendimiz!

— Ne diyorsun?...

— Bilmem Efendimiz?

— Haran!

Hrrrrrrruuh

Nemrûd'un lâfı ağzında kaldı.

Uçak havalandı.

Gidiyor...

Nemrûd'un uçağı uçuyor... Hem öyle muntazam öyle güzel, öyle safalı uçuyor ki, turnalar, başlarının üstündeki mızrakların ucuna ağızlarının suyu akarak baktıkça, iştahları artıyor, ha, aldık, ha yetiştik, diye etlere doğru kanat çırpıyorlar ve yükseliyorlar. Sırtlarındaki sandık da beraber. O kadar âhenkli kanat atıyorlar ki, sandığın içinde en ufak bir sallantı, sağa sola bir kayma yok.

Nemrûd memnun :

— Haran, nasıl?

— Mükemmel Efendimiz.

— Tabii mükemmel, ben yaptım da ondan.

Zavallı Nemrûd, bahtsız insan, sen yaptın, plân senin de ondan, öyle mi? Ayol hiç turnanın sırtına bağlanan sandıkla göklere çıkılır mı?

Ama çıkılıyor işte?

Çıkılır elbet, fakat bu Nemrûd'un dehası, onun dahiyâne eseri mi?...

Yapmayın bu budalalığı?

Ayol, bu, Allah'ın azameti... Nemrûd'un kibri, gururu artsın diye.

Bay, Nemrûd yolcu!

Gidiyor Nemrûd, haberiniz olsun.

Ve gideceği sırada, küfrün en büyüğünü işliyecek.

En büyük küfrü işlemesini kolaylaştırmak için Cenab-ı Hak onu, turna'nın sırtında göklere taşıyor :

— Gel, diyor, gel gel de gör... Küfrüne delil olarak aradığını da sana vereceğim. Sonra konuşuruz.

Turnalar uçuyor.

Sandık havalanıyor.

Nemrûd'la veziri gidiyor.

Tam bir gün bir gece durmadan uçuyorlar.

Nereye gidiyor bu turnalar?

Acâip şey... Nemrûd, bunu düşünmüyor bile... Ne titriyor, ne korkuyor... Umurunda bile değil... bu da, yine Allah'ın bir başka hikmeti...

Nemrûd korkmayınca, Veziri de sükûnet bulmuştur. O da korkmuyor. İş, bir defa buna binebilmektir... Sandığın içine girip, turna ile havalandıktan sonra... Hele yirmi dört saat durmadan uçabildikten sonra... artık korkulmaz bundan...

Hem canım, Nemrûd bu... Yerlerin ilâhı, elbet bir bildiği vardır. Öyle çürük tahtaya basar mı?

— Haran!

— Efendimiz!

— Uçağın yere bakan penceresinin kapağını aç.

— Baş üstüne efendim, açtım.

— Bak aşağı bakalım, ne görüyorsun?

— Bir toz dumanı görüyorum, Efendimiz, başka bir şey görünmüyor.

— Gök penceresini aç ve yukarıya bak.

— Açtım Efendimiz, bakıyorum.

— Ne görüyorsun Haran?

— Yine öyle Efendimiz bir toz, bir duman.

— Pekâlâ, otur yerine, daha bekliyeceğiz.

Yine bir gün bir gece uçuşa devam...

Mübarek turnalar da sanki Nemrûd'un emrindeler, sesleri çıkmıyor... Durmadan kanat atıyorlar.

— Haran, aç yer penceresini, bak ne görüyorsun?

— Bulut.

— Gök penceresini aç ve bak. Ne gördün?

— Yukarıda da sade bulut Efendimiz.

— Otur yerine, vakit tamam değil, bekliyeceğiz. Yola devam.

Yine bir gün bir gece uçuşa devam.

Ne bekliyor. Bu koca kâfir?

Fezaya mı çıkacak?

— Haran!

— .....

— Haran!

— .....

— Haraaaaaaan!

Uykusuzluğun tesirile kendinden geçmiş bulunan Vezir, korku ile sığıyor, kafasını sandığın tavanına vurmıştır. Bir elile kafa tasını tutarken Nemrûd'a cevap veriyor :

— Buyurun Efendimiz?

— Aç yer penceresini, bak.

— Hiç bir şey görünmüyor Efendimiz, ne toz ne duman, ne bulut.

— Göklere de bak.

— Baktım Efendimiz, göklerde de hiç bir şey yok. Ortalık bembeyaz.

— Tamam.

Demek Nemrûd'un beklediği, her halde bildiği, istediği bir an vardı, demek şimdi. O saat o dakika, o saniye gelmiştir.

— Şöyle kenara çekil bakayım.

Nemrûd, Vezirini kenara ittikten sonra ayağa kalktı. Eline yayını aldı. Belindeki okları da kaptı ve uçağın göklere açılan penceresini araladı. Sonra, yukarıya göklere doğru nişan aldı ve al sana :

— Bir...

— İki...

— Üç...

Sivri oklar, Nemrûd'un yayından boşaldı... göklere doğru kayıp gitti.

Koca Allahsız, yaptığı işi pek beğenen bir tavırla yayını pencereden içeriye alırken, sol omuzunun üzerinden vezirine şöyle azametle bir göz attı :

Hani :

— Gördün mü, ben ne yaparım adamı?... der gibi...

Vezir de, Nemrûd'un bu yaptığını sözle değil, secde ile derhal takdire ve tebcele koyuldu.

Bu sırada Nemrûd'un henüz kapamadığı gök penceresinden, sandığın içine bir şey düştü?...

AAA?... bir şey daha...

AAAAAA... bir şey daha...

Göklerden, sandığa gelen üç şey...

Nemrûd'un biraz evvel attığı oklar...

— Haran!...

— Efendimiz!...

- Tamam...
- Ne Efendimiz?...
- Tamam diyorum, sana!...
- .....
- Anlamadın mı?...
- Anlamadım efendim.
- Öldü...
- Kim Efendimiz?...
- Göklerin Tanrısı... Öldürdüm onu... İşte bunlar, benim attığım oklar değil mi?...
- Evet Efendimiz...
- Gel şöyle pencerenin kenarına bak şuna, bu ne?...

— Kan... Evet kan...

— Şu halde öldürdüm. Artık yapacak işimiz kalmadı, yer yüzüne inebiliriz.

Evet, artık kâfirlerin yapacak işleri kalmadı. Gökten delil de aldılar : Kanlı oklar.

Bu kanın, nasıl bir hikmet eseri olduğunu, anlayacak takatta değildirler. Oklar kanlı olarak geriye geldi ya, kâfi...

- Haran, mızrakların ucunu yere doğru çevir.
- Başüstüne Efendimiz.

Mızrakların etli ucu, aşağıya, yani yere doğru çevrilince, Turnalar da yine ete doğru koşacakları için yer yüzüne inecekler.

Bu da Nemrüd'un fikri, icadı!...

Evet, evet, hakikaten öyle oluyor.

Bu defa, turnalar, yer yüzüne doğru döndüler. İniyorlar aşağıya. Nemrüd'un uçağı; göklerden yere doğru iniyor.

Dümen de Vezirin elinde. Haran şimdi pilotluk yapıyor : Mızrakları sağa, sola çeviriyor. Ve uçağa

mızrakların ucundaki et parçalarile istikamet veriyor.

Halk üç günden beri merakta...

Uçaktan bir haber yok... Düştü mü, kaldı mı?..

Nemrûd, galip mi, mağlup mu?...

Kim öldü, kim kaldı?...

Yerlerin ilâhı mı, göklerin Tanrısı mı?...

Meydan, dolup dolup boşalıyor. Nemrûd'un uçağından halk haber bekliyor.

Artık bugün mutlaka dönerler... Halkın kanaati bu. Ve bunun için bugün meydan epeyce kalabalık... herkesin gözü göklerde, ha göründü ha görünecek diye...

Ha... işte, işte göründü.

Nemrûd'un uçağı gözüktü...

İniyor, uçak meydana iniyor...

Çekilin, açılın, kaçılın...

Ama durun, ne oluyor...

— Trrrrraaaaaaak.

— Vuuuuuuuuuu.

— Füüüüüüfiiiiiii

— Eyvah, müthiş bir fırtına hali.

Turnaların kimi sağa, kimi sola, kimi öne, kimi arkaya kayıyor. Bağlar kopacak, sandık düşecek, içindekiler parçalanacak.

Halk heyecan ve telâsta.

Sandığın içindekilerin halini sormayın. Nemrûd'un dili tutulmuştur. Konuşamıyor.

Veziri Haran, bir taraftan sandığın çatlağına gözünü dayamış, meydanı görmeğe çalışıyor. Sanki orada bir şeyi, birini arıyor gibi bir hali var. Diğer taraftan da zangır zangır titriyor.

Dili tutulan Nemrüd, Haran'a «Ne bakıyorsun, ne arıyorsun?» der gibi işaret ediyor.

Allah'sız vezir :

— Efendimiz, diyor. Bu iş fena, İbrahim'in adamlarından kimse var mı diye aşağıya bakıyorum. Belki onlar bizi kurtarırlar. Bizimkilerden bize hayır yok gibi geliyor, bana...

Bak kâfire, bak hele!

Sıkışınca, titreyince korkunca :

— Aman, gel Müslüman!

İşi bitti mi, burnu büyüdü mü, korkusu kalmadı mı :

— Git şuradan!

Rahat günlerinde müslümanlarla karşılaştı mı, ekşi, nürsuz, hırsız suratını öbür tarafa çevirir, öyle bir hal alır ki... sanki, yalvardığı, yakardığı «Beni kurtar» dediği günleri unutmuştur. Sanki, yine «Aman beni kurtar», diye yalvarmıyacaktır.

— Gümmmm.

Müthiş bir infilâk...

Büyük bir duman.

Korkunç bir ateş.

Sanki koca Babil yıkıldı.

Sanki bütün şehir yanıyor.

Ortalık tozdan, dumandan, ateşten görünmüyor. Nemrüd'un uçağı müthiş bir gürültü ile yere düşmüş ve param parça olmuştur.

İçindekiler?!...

Bu korkunç infilâka can dayanır mı? İnsan sağ kalır mı?

Halk, uçağın düştüğü yere koşuyor.

Bağlarını koparamadıkları için, sandıkla beraber yere düşen koca turnalar pestil gibi yere yapışmıştır.

Vezir Haran, «Bir Müslüman» arıyan gözlerini, pencere çatlağından çekmeğe vakit bulamadığı için yüzü tahtaya gömülmüş, kolu, bacakları parça parça olmuş, beyni patlamıştır.

Nemrûd?

Nemrûd mu?

Ne diyorsunuz?...

Onun nasıl olması lâzım?

Şu anda, Nemrûd'un ne hale gelmiş olması lâzım?

Koca Allah'sızı, şu anda siz nasıl görmek istiyorsunuz?

İçinizden ne geliyorsa söyleyin.

Hayır!

Hayır, hayır...

Nemrûd sapa sağlamdır.

Bir tek kılına bile, zarar gelmiş değildir.

İşte, parçalanmış uçağın enkazı arasından çıkıyor. Yürüyor... ve geliyor...

Nemrûd'un kurtulduğuna Nemrûd'çular, Allah-sızlar seviniyorlar.

Ama, Veziri gitti?

Giderse gitsin, vezir mi yok? Nemrûd kurtuldu ya, sen ona bak.

Hep beraber şehre dönüyorlar. Dalkavuklar yolda Nemrûd'u şişiriyorlar :

— Efendimiz diyorlar, bu sizin mücizeniz, siz ilâh olduğunuzu ispat ettiniz. Bu felâketten insan kurtulur mu? İşte Haran kurtulabildi mi? Ama, siz kurtuldunuz. Çünkü siz ilâhsınız...

Nemrûd yine mağrur... yine Allah'sız... yine kâfirdir... Hiç ders almıyor.

Bilmiyor ki, Hazret-i İbrahim'e ateşi; gülizar yapan Allah, isterse Nemrûd'a da bir çok şeyler ih-san eder.

Ama, aradaki fark? aradaki gaye farkı? Hazret-i İbrahim'i (Halil) itti haz etti, ateşe yaktırmadı. Nemrûd'u ebedî azaba atacaktır, mahvedecek, biraz daha zulmü artsın diye uçakta öldürtmedi.

SÜRPRİZ!

— Aaaaa?

— Aaaaa? Bu ne?...

Babil baştan başa harabeye dönmüştür.

Nemrûd'un büyük sarayı yerle birdir.

Nemrûd'la beraber şehre dönenlerin ağızları bir karış açık kalıyor.

Bu ne zaman oldu? Nasıl oldu?

Bu; Nemrûd'un uçağı düştüğü anda oldu. Hani, müthiş bir gürültü oldu ya, ortalık toza dumana boğuldu ya, işte o zaman oldu.

Hem daha neler oldu neler...

Bir çok kâfirlerin evleri de, temellerinden yıkılmıştır. Kendileri binalarile beraber yerin dibine geçmişlerdir. Babil bir harabeye dönmüştür.

Hani ya Nemrûd, okları kanlı olarak geri geldi, kendisi kurtuldu diye seviniyordu?

Hani ya gök tanrısından kurtulmuştu?

Hangi gök tanrısı?

Allah... Allah, Âlemlerin Rabbi olan büyük ve tek Allah, işte, kâfirleri ne hale koydu.

Nemrûd da artık bunu öğrenmiştir.

Şu anda imana gelebilir.

Fakat hayır, hayır, hayır... O küfürdedir. Mutlak küfürde kalacaktır ve ebedî azabı çekecektir.

Etrafındaki Allah'sızlara :

— Ehemmiyeti yok, diyor. Babil'i yeni baştan kuracağız. Bu, göklerin tanrısının bize ettiği iştir. Yine onunla mücadele edeceğiz. Yeni bir Babil yaratacağız.

İşte yine küfür.

İşte yine ezeli kâfirin baş sözü : «Yaratacağız.» Zor yaratırsın!

Ayol, sen bir sivrisineği bile yaratamazsın. Ama, ya gaflet, ya küfrün inadı?

Nemrûd da, kendisinin on para etmediğini biliyor ama, küfrün idlâli, korkunçtur. O, taht, o tâc, o saltanat, o debdebe; kolay kolay bırakılır mı?

Bir çare bulmak lâzım?

Bir iki gün düşündükten sonra, adamlarını gönderiyor. Gizlice Hazret-i İbrahim'i yanına davet ediyor. Allah Resulünü büyük bir iltifatla kabul ediyor. Onunla başbaşa konuşuyor :

— Yâ İbrahim, diyor, artık ben de anladım. Evet senin Allah'ın haktır, vardır. Fakat neyleyim ki ben, bu saltanatı, bu şöhreti, bu azameti terkedemem. Sana bir teklifim var : Gel, sen kerem buyur, sana iman edenleri al, Bâbil'den çık, istediğin yere git, bizi kendi halimize bırak. Siz nereye gidermeniz, Allah'ınız sizi korur... Rızkınızı verir olmaz mı?...

Hazret-i İbrahim, koca Allah'sızdan ümit kesmiştir. Ama, bir kere daha soruyor :

— Peki, madem ki, Âlemlerin Rabbini artık kabul ediyorsun, sen ona îman etsen, müslüman olsan, bize katılsan, hem kendini kurtarsan, hem de sana tâbi olan zavallı insanları?... Daha iyi olmaz mı?...

Nemrûd, bu suale bir an bile düşünmeğe lüzum görmeden cevap veriyor :

— İh, olmaz!

Elbette olmaz, Allah'ın hidayet etmediğine, kim hidayet edebilir?... Nûrdan nasibi ölmüyan küfrün hâli budur.

Hazreti İbrahim fazla ısrar etmiyor :

— Peki, diyor. Öyle olsun.

NURLU YOLA HAREKET

Hicret.

Vatandan hicret.

Gurbet mihnetini çekmek için, vatandan cüdâ düşmek.

Allah yolunda âvarelik.

Her Pergamberin, her büyük velinin başına gelen hâl.

Zâhirdeki elem, bâtındaki lezzet.

Hazreti İbrahim, Nemrûd'un son günlerinde artan zulmü karşısında, Allah'ın emrile Bâbil'i terk etmeğe, kendisine îman edenlerle birlikte küfür diyarından hicret etmeğe karar verdiği zaman Müslümanlar sevindiler.

Gidecekler.

Hazırlanıyorlar.

Allah Resulüne katılanlar arasında Hazret-i Lût, Nemrûd'un kızı Udda, Nemrûd'un veziri Hârâ'nın kızı Sâra da var.

Sârâ, Bâbil'in en güzel, en imanlı kızı. Servi boylu, güler yüzlü, gözleri nûrlu Sâra.

Hazret-i Lût, Hazret-i İbrahim'e :

— Nereye gidiyoruz?, diye soruyor.

Allah Resulünün cevabı :

— Rabbimin emrettiği yere. Rabbim bana doğru yolu gösterir.

Allah Resulile hicret edecek erkek Müslümanlar da, hazırlıklarını tamamlıyorlar.

Hep beraber gidecekler.

Diyarı küfrü terk edecekler.

Artık Bâbil'den hayır ve ümid yok.

Allah'ın arzı geniş.

«Allah» diyebilecekleri yerlere gidecekler.

Seviniyorlar.

Mes'utturlar.

Haz ve lezzet içindedirler.

Fisebilillâh hicret, mü'minin ruhunun gıdasıdır. Başka türlü yaşayamaz.

Küfrün sarayı, mü'mine zindandır.

Zindandan kurtuluş, hicrettir.

Bunun içindir ki, «Muhâcir» Allah'ın en sevgili kullarındandır.

Muhâcir, mü'minlerin başının tâcıdır.

Muhâciri ancak mü'min sever.

Muhâcir de, ancak mü'mine yâr olur. Küfürden nefret eder.

Muhâciri bağrına basan, mü'mindir. Mü'mini kalbinde taşıyan da muhâcirdir.

İşte şimdi Halil ile ona tâbi olan mü'minler, muhâcir oluyorlar.

Müslümanlarda büyük hazırlık var.

Allah yolunda âvare olmak hazırlığı.

Bu iş, bazılarında pek kolay görünmüyor. Bilhas- sa kadınlar arasında, gençler arasında tereddütler, hattâ kocalarına, babalarına karşı itirazlarda bulunanlar oluyor. Bazı zaif kalbli kadınlar, kocalarının eteklerine yapışıyorlar :

— Olmaz, diyorlar, diyarı gurbette perişan olu-
ruz. Gitmiyelim.

Fedakâr, cesur kocaların canı sıkılıyor :

— Ne demek, diyorlar, perişan oluruz ne keli-
me? Allah Resulünü yalnız mı bırakacağız? Perişan
olursak oluruz. Allah yolunda yürümek kolay mı?
Allah Resulünün canı yok mu? O perişan olmayacak
mı? O da, anasını babasını, din uğrunda terk etmi-
yor mu?

Bazı delikanlı oğlanlar, genç kızlar da Allah yo-
lundaki bu âvareliği göze alamıyorlar, analarını des-
teklüyorlar :

— Anamız haklı, diyorlar. Anamız haklı, elle-
rin diyarında halimiz ne olur? Evimizi, barkımızı,
yuvamızı bırakıp gitmek kolay mı?

Sâdıkların, âşıkların kararı kat'idir :

— Canınız isterse! Allah'ını seven gelir, sevmi-
yen Nemrûd'un küfür yatağında kalır.

Kalplerine nûr, hidayet sızan kadın, kız ve de-
likanlılar da :

— Geliyoruz! diyorlar ve îmanı kuvvetlilere
katılıyorlar.

Bazı îmanı zayıf olanlar :

— Gelemeyiz, diyorlar, kat'iyyen gelemeyiz. El âlemin memleketinde serseri olamayız.

Zavallılar, Allah yolunda derde, meşakkate, mih-nete katlanmağa; serserilik, diyorlar. Bilmiyorlar ki, serseri, başıboş, kalbi boş îman tahtası boş olana denir.

Allah Resulile beraber muhâcîr olmağa karar veren mü'minler onlara :

— Siz bilirsiniz, diyorlar ve onlardan ellerini çekiyorlar.

KOCA KÂFİRİN SARHOŞ SOFRALARI

Hazret-i İbrahim, kendisine tâbi olanlarla Bâbil'den ayrılmış Şam yolunu tutmuştur.

Nemrûd, artık kurtulduğuna kaanidir.

Kim giderse gitsin.

Bâbil, yine onun...

Putperestler, yine onun.

Debdebe, saltanat, ihtişam, emir, zulüm, kulluk, kölelik, yine onun emrindedir.

Koca Allah'sız, yine azmıştır.. Bu sefer, eskisinden de beter. Her gece sabahlara kadar içki sofralarında her türlü rezalet âyinleriyle mest.

Allah, kâfire o kadar da uzun ömür vermiştir ki : Şimdi bin yaşındadır. Hazret-i İbrahim doğduğu zaman Nemrûd, 962 yaşında idi. Şimdi Allah Resulü 38 yaşında, o da tam bin yaşında. Zaten kâfirin bütün güvendiği de, bu uzun ömür. Şimdiye kadar, madem ki ölmedim, bundan sonra da ölmem artık, demek istiyor. İçinde daima böyle bir his var.

Bu his, kendisinin ilâh olduğuna, kendisini inandırıyor.

Ya, dalkavuklar?...

Ah o kâfirler o hâyâsız sefil hamam tellâkları. Asıl onların bu işte rolleri büyük :

— Efendimiz, diyorlar, siz ölmezsiniz. Müslümanlar, sizin yaşınız sebebiyle artık nerede ise öleceğinizi zannederek, sizinle mücadele ediyorlar. Halbuki siz, ilâhsınız. Şimdiye kadar ölmediniz, bin sene yaşadınız da, bundan sonra mı öleceksiniz?... Hayır, hayır, siz ölmeyeceksiniz. Mutlaka zafer sizindir. Siz, onlara galip geleceksiniz. Kat'iyen yılmayınız, mücadelenizde devam ediniz. İbrahim'in peşini bırakmayınız.

Nemrûd, dalkavukların bu sözleriyle bu teşviklerle yine kendinden geçmiştir. Emir veriyor :

— Derhal büyük Kurultay toplansın.

Bütün büyük Allah'sızlar toplanmışlardır.

Her kafadan bir ses çıkıyor.

Teşvikler, tergipler, ta'zimler.

Ve secde!

Nemrûd'a, binlerce secde!

Sonra Nemrûd'un kat'i kararı :

— Büyük Kurultay'ın huzurunda and içiyorum, İbrahim'in tanrısının peşini bırakmıyacağım. Onunla savaşacağım. İbrahimi de, Tanrısını da yok edeceğim!

— Yaşa, varol! sesleri ve şiddetli alkışlar.

Vay Allah'sız vay!...

Hâlâ inad!...

Hâlâ görmüyor!...

Görüyor, gördü ama, görmemezlikten geliyor.

Hâlâ duymuyor!...

Duyuyor, duydu ama, duymamazlıktan geliyor.
Sağır inadı.

Korkunç mu korkunç!...

Hırs.

Dünya hırsı.

Küfrün hırsı.

Vakit tamam ama, idam fermanını süslemek lâzım.

Az daha sabır.

Nemrûd'un yeni sarayına yeni bir misafir gelmiştir.

Güler yüzlü, nûranî, ak sakallı bir ihtiyar.

Nereden girdi, nasıl girdi, kapıdaki muhafızlar nasıl görmedi, nasıl bıraktılar içeriye?...

Girdi işte, nasıl girdiyse.

Nemrûd'un karşısına geçmiştir.

Nemrûd da, şaşırıp kalmıştır. Bir şey söyleyemiyor. Çünkü, bu nûr yüzlü insan kılığındaki ihtiyar misafir bir melektir. Nemrûd bunun farkında değil.

Nûr yüzlü adam :

— Ey Nemrûd, diyor, ey Allah'ın zâif biçâre kulu... Niçin böyle yapıyorsun?... Allah, sana bin yıllık sultanlık verdi. Kadrini bilmedin, şükürünü edâ etmedin. Allah'ın Peygamberini ateşe attın, göklerin sahibine harp açtın. Bulutlara tırmandın, Allah Resulünü evinden, yuvasından ayırdın. Muhacir yaptın. Bütün bu yaptıklarına rağmen, yine Allah sana ceza vermedi. Gel, insaf et, yaptıklarına tövbe et... Allah Resulüne îman et!...

Nemrûd, gayet kibirli bir tavırla karşısındaki süzdükten sonra :

— Anlaşıldı, diyor, anlaşıldı. Sen de o sihirba-

zın dostu ve adamısın. Şunu bil ki, bu diyarda benden başka Sultan, yer yüzünde benden, başka ilâh yoktur. Göklerdeki nesneden haberim yoktur. Eğer göklerde benden büyük Sultan varsa, sen ve İbrahim ki; onun adamısınız, gidin kendisine söyleyin benimle muharebeye hazır olsun. Askerini toplansın, ben de askerimi hazır edeceğim. Geçsin karşıma, karşılıklı uğraşalım, eğer o gâlib çıkarsa; mülk onun olur. Ben gâlip gelirsem benim olur, anladın mı?

— Evet, sen böyle diyorsun demek?

— Evet böyle, kararım kat'i, bu böyle olacak.

Ben göklerin tanrısıyla uğraşacağım.

Melek tebessüm ediyor ve :

— Haydi hayırlısı, diyor, uğraş bakalım görelim ne olacak?

Nemrûd ihtiyar misafirine :

— Sen bir kaç gün burada kal, diyor. Ben hazırlığımı yapayım gör, sonra göklerin tanrısına gider gördüklerini söylersin.

Ondan sonra da, bütün ülkesine adamlar, haberler salıyor, tellâllar çağırıyor :

— Haberiniz olsun, yerlerin ilâhı, göklerin ilâhıyla yeniden savaşacak. Derhal bütün kumandanlar silâhlarla Bâbil'de toplansınlar.

Bir hafta zarfında, Nemrûd'un yüz bin silâhlı askeri Bâbil'de tam teçhizat, muharebeye hazır vaziyette toplanmıştır.

Bâbil sokakları silâhlı, kılıçlı, miğferli, süslü, püslü fakat Allah'sız, dînsiz îmansız askerlerle dolup taşmıştır.

Nemrûd'un yeni sarayının önündeki büyük meydana, resmi geçit provaları yapıyorlar.

Allah'a ilân-ı harp etmişlerdir.

Allah'a karşı girişecekleri yeni bir muharebenin provalarını yapıyorlar.

Nemrûd, sarayındaki ihtiyar misafirini, kolundan tutuyor, sarayın balkonuna çıkarıyor. Meydandaki Allah'sızları göstererek :

— Bak, diyor, gör, işte benim askerlerim hazır. Biz hazırlığımızı yaptık, şimdi, kalk, göklerin tanrısına git, söyle. Çünkü sen onun adamısın, anlat... İşte ben askerlerimi topladım, o da askerlerini toplasın, geçsin karşıma.

İhtiyar misafirin artık sabrı tükenmiştir. Arkasını Allah'sız askerlere çevirerek Nemrûd'u, kolundan tutuyor ve diyor ki :

— Eeyy miskin! Ey koca bunak! Ey Allahsız zalim!

Nemrûd, kolundan tutan elin kuvvetile, sanki mıknaatısla olduğu yere rabledilmiştir. Ne kımldayabiliyor, ne de konuşabiliyor. Sadece dinliyor.

İhtiyar misafir devam ediyor :

— Ey îmansız Nemrûd, seninle muharebe etmek için böyle askere ne hâcet. Cenab-ı Hak seni helâk etmeği isterse sen yandın!... Seni gebertecek, canını Cehenneme götürecektir vesile mi yok? Neler var, neler! İmanın, iman cephesinin, Allah'ın ne askerleri, ne kumandanları, ne silâhları vardır, bilsen?... Ey koca Allah'sız, inatçı ahmak Nemrûd! Hey koca budala. Seni artık tepelemek için askere hacet yok. Cenab-ı Hak isterse, mahlûkatı içinden en zayıfına, meselâ sivri sineğe emreder, senin o büyük ordunu da mahv ve perişan eder... Seni de!...

Nemrûd, öyle bir mengenede sıkışmış, kıpırdayamıyacak halde iken yine korkunç kâfirliği icabı, cevap vermeden yapamıyor :

— Zor perişan eder, diyor.

Gördünüz mü, Allah, din ve iman düşmanını? Hem olduğu yerde sanki çivi ile mihlidir, yerinden kıpırdayamıyor, bu halinin de kendi iradesi haricinde olduğunu görüyor, hem de buna rağmen yine onu bu hale koyana karşı, Âlemlerin Rabbine karşı âsi!

Tam kâfir inadı.

İhtiyar misafir, küfrün, Nemrûd'un, nasihatle yola gelecek cinsten olmadığını anlamıştır. Ellerini göklere açıyor :

— Ya Râb, diyor, Halîlin Hazret-i İbrahim haklıymış, bu koca din düşmanından en ufak bir ümid yok. Koca Allahsız gittikçe azıtıyor. Yâ Erhamerrâhîmin, artık bu nursuzdan merhamet elini çek, kahhar sıfatınla tecelli buyur ki, artık onun zulmü nihayet bulsun!

Nûr yüzlü, insan kıyafetindeki melek, duasını yaptıktan sonra birden bire, Nemrûd'un gözü önünde kaybolmuştur.

Nemrûd, ihtiyarın gözden kaybolması ve kolu-
nun serbest kalması üzerine, kendisini şöyle bir yok-
luyor, yâni yerinden kıpırdayabilecek mi, yürüye-
bilecek mi, diye.

Aaa, tamam... yürüyor, serbest...

Mesele yok.

Ya biraz evvelki hal?

Nemrûd, her Allahsız gibi onun da, cevabını kendi kendine veriyor :

— Bu ihtiyar, İbrahim'in adamlarındandır. Gel-
di, büyü yaptı. Sonra baktı ki, asker, silâh her şey
hazır, kaçtı gitti. İşte bu kadar...

Ama, Nemrûd böyle tehditlere papuç bırakmaz.

Derhal kalkıyor, sarayından çıkıyor. Meydandaki askerlerin karşısına geçiyor :

— Hazır ol! diyor.

Asker, tek vücut halinde hazırdır.

Nemrûd :

— Biliyorsunuz, diyor, büyük bir savaşa başlayacağız. İbrahim'in tanrısile yâni göklerin tanrısile savaşaacağız. Şunu bilmenizi isterim ki, o galip gelirse ne siz kalırsınız, ne de ben. Bunun için mutlaka bizim galip gelmemiz lâzım, anladınız mı?

— Anladık efendimiz!

Anladınız... Neyi anladınız? Nemrûd'un küfrünü mü?

Öyle ise, alın şimdi haberi :

Cenab-ı Hakkın emri ve iradesi sadır oldu : Siz, ey Nemrûd'un has kulları, efendiniz Nemrûd'la beraber, helâk olacaksınız. O çok sevdiğiniz tatlı canınız da esfeli safiline gidecek. Orada sizi bekliyen, sizin gibi kâfirler de var... Yalnız değilsiniz merak etmeyin... Hem ne azılı ne eşkiya Allah'sızlar var orada... Milletinin dinini, îmanını, donunu, gömleğini soyan sovana çeviren, namusunu, iffetini pazara çıkaran «yarattık» diye, diye, Allah'lık taşıyan sonra «Aman!» diye, diye canı cehenneme giden daha nice nice Allah'sızlar var orada.

İŞTE SIVRI SINEK!

Ve işte Allah'ın en miskin mahlûku sivri sinek.

Nemrûd'u ve onun Allah'sız ordusunu, Allah sivri sineğe havale etti.

Meleğin duası kabul olundu. İlâhî emir, o yolda teceli etti : Bu işe sivri sinek memur edilmiştir.

Milyonlarca sivri sinek, bir anda Bâbil'e yürüyor. Harp nizamı hainde, bölük bölük, tabur, tabur, ordu, ordu sivri sinek akını.

İstikamet : Nemrûd'un ordusu.

Dosdoğru Nemrûd'un askerlerinin toplandığı meydana gelerek burayı istilâ ediyorlar.

Sivri sinek ordusunun kumandanı emir veriyor :

— Kâfirlerin başlarına, yüzlerine, gözlerine hücum!

Ve muazzam sivri sinek ordusu, Nemrûd'un ordusuna saldırmıştır.

Milyonlarca vızıltı ve nûrsuz gözlere hücum!

Yüzbin Allahsız şaşkına dönmüştür.

Ne el para ediyor ne ayak.

Allah'ın bu küçük mahlûkunu, defet kadir isen?

Sinek, adı üstünde... Konduğu yere öyle bir yapıyor ki, sök dönebilirsen.

Nemrûd'un yüz binlik ordusu, birbirine karışmıştır. Birbirlerini göremiyorlar.

Bir :

— Vızzzz!

Arkasından bir feryad :

— Aman ölüyorum!

— Vızzzz!

— Vızzzz!

— Vızzzz!

Milyonlarca vızzzz!

Sonra yüzbin (Aman!) yüzbin feryad.

Göz, gözü görmüyor.

Kaç, kaçılmıyor.

Koş, koşulmuyor.

Dur, durulmuyor.

Böyle felâket, görülmüş şey değildir.

Koca meydan, bir ana baba gününü andırıyor. Piyâde, süvari, kılıçlı, kalkanlı, yaylı, oklu asker, ama, haydi çeksin silâhı da sivrisinek ordusile döğüşsün bakayım?

Kimi, neyi nasıl öldürecek?

Piyâdeler, bir küçük sineğin küçük iğnesini yüzüne gözüne yedi mi, yerden on metre sıçırıyor. Sonra:

— Pat, diye kendisini yerden yere atıyor.

Ve tamam...

Ne can kalmıştır, ne şân...

Atların gözlerine bir küçük iğne batır batmaz, koca hayvan can acısile, yerden öyle bir feryadla sıçırıyor, öyle bir şahlıyor ki hayret... Sonra kendisini kaldırıp :

— Laaap, diye öyle bir yere vuruyor ki : kendisi bir yana, üzerindeki asker bir yana. İkisi de o anda cansızdır.

Ve böylece on dakika zarfında, Nemrûd'un yüzbinlik ordusu koca meydanı bir leş mezarlığı haline getirmiştir.

Güya Allah'la muharebe edecek olan o koca küfür kalabalığı bütün heybetile yerde yatıyor :

Ne bir ses ne bir nefes!

Nemrûd, meydanda yapayalnız kalmıştır.

Allah'ın hikmeti, ona bir tek sivri sinek bile yanaşmış değildir.

O, bu müthiş felâketi, sinema seyrederek gibi, sonuna kadar hareketsiz seyretmiş, neticeyi gözlerle görmüştür.

Şimdi ne yapacak?

Kaçıyor!

Tabanına kuvvet, sarayına kaçıyor. Bir odaya giriyor, kapıyı da kilitliyor.

— Oh ben kurtuldum, diyor ve seviniyor.

Evet, şimdilik kurtulmuştur.

Yüzbin askeri mahvoldu.

O küçücük mahlûk mahvetti.

Fakat ona bir şey olmadı.

Hem de Nemrûd'a bir sinek bile yanaşmadı.

Şeytan, yine faaliyette : Nemrûd'un kararlı kalbinin içinde, yine onu azdırıyor :

— Sen, diyor, ilâhısın, sana bir şey olmaz.

Ve Nemrûd yine mağrur, yine azgın!

Karşısına yine bir nûr yüzlü adam dikiliyor :

— Ey Nemrûd, diyor. Yine ders almadın mı?

Nemrûd'un küstahca cevabı :

— Sen de İbrahim'in tanrısının bir adamı olma-
lısın, evet dediğim dediktir. Bana bir şey olmaz, ben
yerlerin ilâhıyım.

Nûr yüzlü, insan kıyafetli bu melek de, Nem-
rûd'u tekrar ikaza çalışıyor :

— Ey Nemrûd, diyor. Sen Allah'ın bir bahtsız.
âciz kulundan başka bir şey değilsin. Beni dinle, Al-
lah sana Halîli Hazret-i İbrahim'i Peygamber ola-
rak gönderdi. Allah'ın Hazret-i İbrahim'e tebligatı
şudur, dinle :

«Cenab-ı Hakk dedi ki :

«Ey Âdem oğlu, acele etme, rızık kısmet olun-
muştur. Haris, mahrumdur. Hasis, mezmumdur. Ha-
sûd, daima gam çeker. Dünyada daim değildir. Rızık
verici : Hayy ve Kayyûmdur.»

«Ey Âdem oğlu, ben sizin ibadetinize razıyım.
Siz de benim verdiğim rızka razı olun.»

«Ey Âdem oğlu, şimdi elinde fırsat varken, elindeki yarın için ileriye gönder.»

«Ey Âdem oğlu, nîmeti verene şükür eyle. Nîmeti bilmeyene ihsan eyleme. Sana şükür etmeyen, Allah'a da şükür etmez.

«Ey Âdem oğlu, ömrünün hemen hemen hepsini dünya talebinde geçirdin. Ahireti ne zaman isteyeceksin?»

«Ey Âdem oğlu, senin gözlerini ben yarattım, üzerine de, iki kapak taktım ki, görmek câiz olmanı görmemek için, gözlerini kapayasın diye. Ağzını ben yarattım, iki dudakla ağzına iki kapak taktım ki, söylenmiyecek söz için, ağzını yumasın diye...»

Ey Âdem oğlu, uzun emel ile dünyayı talep eden, sözü; âbid sözüne mutabık, fiili; münâfıkların ameline muvafık olan, verildiği zaman kanaat etmeyen, verilmediği zaman şükür etmeyen kimse gibi olma, olursan seni öyle bir belâya giriftar eylerim ki, âleme ibret olursun.»

«Ey Âdem oğlu, her kim seni dost edinir, kendisi için edinir. İzzetime ve Celâlime yemin ederim ki, ben seni senden ötürü dost ederim. Sakın kendini benden uzak tutma.»

«Ey Âdem oğlu, senin boynuna ben iki torba astım. Birinde senin ayıbın, öbüründe başkalarının ayıbı vardır. Sen, daima kendi ayıbına bak, başkalarının ayıbına bakma.»

«Ey Âdem oğlu, her (Allah birdir) diyen Cennete girmez. Bununla beraber, halis amel lâzımdır.

Benim dergâhımda tevâzu şarttır. Beni zikir şarttır. Haramdan sakınmak şarttır. Benim için gariplere, yanında yer vermek şarttır. Benim rızam için, fakirlere : ihsan, yetimlere : merhamet şarttır.»

«Ey Âdem oğlu, kalbinde bir kasâvet hissetsen, malında bir noksanlık bulsan, bedeninde bir hastalık görsen; bilmiş ol ki, sebebi, söylediğin lüzumsuz bir sözün şeâmetidir.»

«Ey Âdem oğlu, ben Cenneti senin için yarattım. Sen Cenneti nasıl seversen, ben de itaatı severim. Ben, sevdiğimle, seni sevdiğine eriştiririm. Cehennemini de, senin için yarattım. Eğer sen, Cehennemini sevmiyorsan, bilmiş ol ki, ben de, küfrü ve günahı sevmem. Sen, benim sevmediğimi terk et ki, ben de seni, sevmediğinden halâs edeyim.»

«Ey Âdem oğlu, küfürden kaçın ki, beni bilesin, açlığı adet edin ki, beni göresin. Bana ibadetle kendini küfürden uzak tut ki, bana vâsıl olasın.»

«Ey Âdem oğlu, kadir olduğunu, muhtaçlardan esirgeme ki, ben de senden istediğini esirgemeyeyim. Benim misafirime ikram eyle ki, ben de senin misafirine ikram edeyim. Her fakir ve garip ki, sana misafir olur, benim misafirimdir.»

«Ey Âdem oğlu, bütün hataları sen işleyicisin, ben de hepsini affediciyim. Bana rücû et, tövbe eyle ki, seni affedeyim, günâhlarına bir sünger çekeyim.»

«Ey Âdem oğlu, kim verdiğim az rızıkla, benden razı olursa, ben de az amelile ondan razı olurum.»

«Ey Âdem oğlu, sana üç şey verdim. Bunlardan biri; bana mahsustur. Biri; sana mahsustur. Biri de; seninle benim aramdadır. Bana mahsus olan; senin ruhundur... Sana mahsus olan; bedenindir. Senin ile benim aramda olan da; senin duandır. Çünkü dua senden, icabet bendendir. Sakın duan ile benim arama, haram lokmadan perde germe.»

«Ey Âdem oğlu, sen dünyaya ne kadar haris olursan, ben de o kadar senin kalbinden îman halâvetini çıkarırım.»

«Ey Âdem oğlu, ben seni, bütün dünya servetini toplayasın diye yaratmadım... İbadetim için halk ettim. Sakın mazlumların ahım, bedduasını benim dergâhuma göndermeğe sebep olma, bilmiş ol ki, ne kadar zaman geçerse geçsin, ben mazlumun duasını mutlaka kabul ederim.»

«Ey Âdem oğlu, ibadetle bana yaklaşmağa çalış, beni ancak bu yolda ele geçirebilirsin. Mescitlerimi mâmûr etmekle, ulemâ ile oturup kalkmakla rızamı iste. Yalanı tamamen terket ki, seninle, meleklerim el sıkışsın. Dedikoduyu terket ki, Cennet sana müştâk olsun.»

«Ey Âdem oğlu, seni sevmeyeni, sen sev. Sana ihsan etmeyene, sen ihsan et, seninle konuşmayanla sen konuş. Sana hıyanet edene, sen iyilik et, sana zulüm edenin zulmünü sen affet.»

«Ey Âdem oğlu, ben, hergün sana yeni bir rızık veririm. Sen ise, buna mukabil her gün bana Meleklerim vasıtasile günah gönderirsin. Rızıkımı yersin, bana isyan edersin. Sonra bana dua, edersin de ben duanı yine kabul ederim, istediğini veririm.»

Nûr yüzlü ihtiyar, sözünü kesiyor ve gözlerini Nemrûd'a diyor.

Nemrûd, susuyor. İnadı; küfür inadı!

ŞİMDİ SIRA AHBESTE!

Nûr yüzlü ihtiyar, tekrar söze başlıyor :

— Ey Nemrûd, diyor. Sen korkunç bir âkibetin eşiğindesin. Cenab-ı Hakkın ne kadar «Yapma» dediği varsa, sen hepsini yapmış vaziyettesin. Cehenem seni bekliyor. Bak, Allah'ın gazabı sana erişti. Sen sivri sinekten, Allah'ın bu büyük gazabından kurtulduğunu zannediyorsun ama, kurtulmadın... bu halinle kurtulamazsın. Bir şartla kurtulursun : Allah'a tövbe edersen, Cenab-ı Hakkın sana erişen şu gazabı anında, Allah'ı anarsan, onun rahmeti seni kurtarabilir. Gel son kurtuluş anını kaybetme...

Nemrûd'un çenesi çözülmüştür. Bir an bile, düşünmeden cevap veriyor :

— Göklerdeki nesneden haberim yoktur. Ben gazab falân bilmiyorum!

Mesele kalmadı.

Nûr nüzlü adam, bir anda sır oluvermiştir. Onun yerini bir sivri sinek alıyor.

Nemrûd'un, kendisinden kurtulduğunu zannettiği, Allah'ın küçücük mahlûku sivrisinek!

Nemrûd'un «Gazab, falân bilmiyorum» dediği gazab.

Bir gözü kör, bir ayağı topal, küçücük bir sivri sinek.

Haddi zatında, Allah'ın en âciz mahlûku, fakat Nemrûd'a gelen en büyük ilâhî gazabın mümessili.

Koca Allahsız gazap meydanını, kaçarak terkederken, bu küçük topal mahlûk da, onun arkasından sarayın odasına dalmış, Meleğin son nasihatının neticesini ve Allah'ın sâdir olacak emrini bir kenarda beklemiştir. Sonra ilâhî emir sâdir olunca :

— Vızzzz! ederek yerinden kalkmış, Nemrûd'un dizine konmuştur.

Kanatlarını çırparak :

— Vızzzz! ediyor ve vazifesine başlıyor.

Nemrûd'un kalbi, hop diye yerinden oynamıştır : Titriyor :

Zangır, zangır titriyor koca Allah'sız!

Haydi, korkmasana?...

Niçin tir tir titriyorsun?...

Nedir bu halin?...

Korkmak ne kelime!...

Nerede ise ödü pathyacak.

Kalbi yerinden fırlıyacak gibi atıyor.

Titriyen elini, dizinde vızıldayan sineğe doğru sallıyor, onu öldürmek için.

— Vızzzzzzzz!

Sinek, Nemrûd'un dizinden kalkmış, yüzüne konmuştur :

— Vızzzz!...

Eyvah sokacak!

Nemrûd kahroluyor... Buram buram ter döküyor.

Hayır, hayır, sokmıyacak... korkma, sokmıyacak ama, senin başına öyle iş açacak ki...

Nemrûd, yine korku ve heyecandan titriyen elini yavaş yavaş kaldırıyor, yüzüne, sineğin konduğu yere indiriyor :

— Çat!...

— Vızzzzzzz!

Yine öldüremedi.

Sinek bu defa, sert bir vızıltı ile Nemrûd'un burnunun içine girmiştir.

— Eyvah burnum, aman burnum!

Nemrûd, feryad ediyor. Sinek ısırılmamıştır, ama burnunun içinde vızılıyor.

Şimdi ne yapacak Nemrûd?

Yapılacak şey artık kalmadı.

Sinek, Nemrûd'un burnunun içinde ilerliyor. Kafa tasına doğru yol alıyor.

Fakat bu öyle bir yolculuk ki... Nemrûd'un buna tahammülü mümkün değil. Sinek hem vızılıyor, hem ilerliyor, hem de Nemrûd'un beynini kemiriyor.

— Aman beynim!...

Amanı, zamanı yok! Şimdi dayan.

— Dayanamıyorum!

Öyle ise, kendi ellerinle vur yüzüne, başına!

Nemrûd öyle yapıyor.

Yüzünü, gözünü, başını yumrukluyor, tokatlıyor, indiriyor şamarları kendi beynine.

Sinek, sesini ve hareketini kesiyor.

— Oh, biraz durdu.

Nemrûd'un elleri de duruyor.

— Aman beynim!

İndir yumruklarını kafana.

Pat küt, pat küt!

— Aman ölüyorum!

Çat pat, çat pat, pat, çat.

Hızlı hızlı vur ellerini başına...

Vuruyor, kendi yumruklarını, kendi beynine indiriyor.

Fakat para etmiyor. Çünkü elleri kolları yoruluyor ve duruyor. Durunca da beyindeki ağrı şiddetini arttırıyor.

— Aman ölüyorum, dayanamıyorum!

Dur daha dur?

Dayanacaksın.

Çünkü çekeceksin, çekmen lâzım.

— Aman!

Aman, maman para etmez.

Haniya, göklerdeki nesneden haberin yoktu?

Bak ne oldu?

Bir küçük sinek, senin haşına ne işler açtı.

— Çağırın bana iki kuvvetli adam.

Nemrüd'un istediği iki kuvvetli adam getiriliyorlar.

Nemrüd yalvarıyor :

— Yalvarırım size, indirin yumruklarınızı tepeme.

Pat, pat, pat, çat, çat, çat, güm, güm, güm, güm.

— Oh, iyi geliyor...

— Aman durmayın, vurun!

Evet, vurun Allah'sızın beynine.

Ve adamlar, hiç durmadan Nemrüd'un beynini yumrukluyorlar.

Akşam oluyor, sabah oluyor. Yine akşam oluyor ve günler geçiyor. Kâfirin bin senelik küfür dolu kafası, bir davul gibi sismiş ve gerilmiştir.

Kendisi de, bir deri bir kemik kalmıştır.

Allahsızda ne uyku, ne içmek, ne de yemek.

Yediği tek şey : beynine yumruk!

— Hızlı hızlı vurun!

— Vuruyoruz Efendimiz.

— Aman dayanamıyorum, bu sineğin vızıltısına!

— Vuruyoruz Efendimiz...

— Az vuruyorsunuz.

— Hızlı vuruyoruz Efendimiz, ellerimiz şişti vurmaktan...

— Kâfi gelmiyor. Dayanamıyorum bu sineğin kemirmesine, beynimi oyuyor...

— Efendimiz emrederseniz ağaçtan tokmaklar yaptıralım, onlarla vuralım.

— Çabuk, yaptırın tokmakları.

Nemrûd'un adamları, derhal ağaçtan iki tokmak yaptırıyorlar. Bu tokmaklarla Nemrûd'un kafasını dövmeğe koyuluyorlar.

Güm, güm, güm, güm, güm, güm...

Koca Allahsız bu sefer tokmakların acısına dayanamıyor :

— Durun biraz.

Tokmakçılar vurmayı kesiyorlar.

Nemrûd yine feryad ediyor :

— Aman vurun!

Vuruyorlar.

— Durun!

Duruyorlar.

— Aman durmayın, yoksa beynim akacak.

Yine devam.

Yine tokmak.

Yine feryad.

Bin yıllık küfür örneği, ne diyeceğini ne yapacağını bilemiyor.

Tokmakçılar da bizar olmuşlardır.

Sırayı kaçırmışlardır. Koca Allahsız :

— Durun! dediği zaman, onlar vuruyorlar.

— Vurun! dediği zaman onlar duruyorlar.

Nemrûd, ağırlar gibi feryad ediyor.

Etrafındakilerde de tahammül kalmamıştır.

Tokmakları, hiç durmadan, gelişi güzel, efendilerinin kafasına indiriyorlar. Nemrûd bitkindir. Yalnız feryad ediyor :

— Aman durun!

— Aman vurun!

— Aman durun!

— Aman vurun!

Tokmakçılar bîzardır :

— Ee diyorlar, kes sesini artık!

Ve ellerindeki tokmakları mel'unun kafasına, öyle bir indiriyorlar, öyle bir indiriyorlar ki...

Nemrûd'un sesi kısılmıştır.

Tokmaklar da duruyor, Nemrûd'a bakıyorlar. Allahsız, gözlerini tavandaki bir noktaya dikmiştir.

İçin için inliyor.

Artık bağırıyor.

Yalnız inliyerek mırıldanıyor :

— Aman Allahım, iman ettim Allahım!

Geçtii!

Şu andaki iman, para etmez.

Buna : (İman-ı ye's) denir.

Çünkü sen, ey Allah'sız zâlim, şimdi gözlerini diktiğin noktada makamını gördün.

Şimdi koma halindesin. Gözlerinden perde kaldırıldı. Küfrün sebebile, hak ettiğin Cehennem, acısını tadacağın ates, çekeceğin ebedî azap, karşına dikildi.

Şu anda, elbette «Aman Allahım!» dersin. De-mezsın de ne yaparsın?

Nemrûd, yine inliyerek mırıldanıyor :

— Niçin Allahım, niçin?

— Hayır yâ Rabbi, hayır!

— Değil Allahım değil, kat'iyen!

Nemrûd'un adamları, onun kendi âlemindeki bu konuşmasından hiçbir şey anlamıyorlar. Öylece seyrediyorlar.

Halbuki, şimdi ona makamı olan Cehennem, ateş, ebedî azap, Esfeli Safilin; gösterilmiş ve :

— Haydi yürü, gir! denilmektedir.

Nemrûd, beynindeki dünya acısını unutmuştur. Şimdi ebedî azâb ile kıvrır, kıvrır kıvrıyor ve soruyor :

— Niçin Allahım?

— Küfrün sebebile, Allah'ı inkâr edişin sebebile, cevabı verilince, bin senelik küfrünü, zulmünü inkâr ediyor :

— Hayır Allahım, diyor, hayır. Değil Allahım, değil, ben seni inkâr etmedim. Sen varsın, birsin, senden başka ilâh yoktur.

Yaaaa!

Şimdi mi «Varsın, birsin?»

Bütün büyük Allahsızlar, senin gibi, makamlarını gördükleri vakit, Allah'a îman ettiler ama, para etmedi. Şu anda artık, hiçbir şey para etmez. Sen, bir defa daha, bas feryadı :

— Aman ölüyorum!

Nemrûd birden bire acı acı bağıınca, şimdiye kadar onu, sessiz sessiz seyre dalmış bulunan tokmakçılar, bu ânî feryattan ürkerek, gayrî ihtiyarî, Nemrûd'un kafasına :

— Al! diye, tokmaklarını, son defa öyle bir indiriş indirdiler ki...

Nemrüd da son bir :

— Hık!

ve tamam.

Koca kâfirin dili, ağzından bir karış dışarıya fırlamış, canı cehenneme gitmiştir.

H.z. İBRAHİM

(Aleyhisselâm)

2. BÖLÜM

HAZRET-İ İBRAHİM ŞAM'DA

Kendisine tâbi olanlarla beraber, Bâbil'den ayrılan Hazret-i İbrahim, Şam'a gelmiştir.

Hazret-i İbrahim'den kurtulduğu için sevinen Nemrûd'un âkibeti, kısa zamanda Bâbil'de tâyin edildiği sıralarda, Allah'ın Halili Hazret-i İbrahim, kendisiyle beraber hicret etmiş bulunan Mü'minlerle Şam'ın Harran Kasabasında yerleşiyorlar.

Kısa zamanda bu küçük yer, nûra kavuşuyor. Nûr; havayı, suyu, taşı, toprağı, çayırı, çimeni bile neşelendiriyor. Yerli halk, evlerine, barklarına. kalplerine ve ruhlarına sinen ferahlığın farkındadır. Herkes memnun ve bahtiyar. Allahın Peygamberini ve onunla gelmiş olan muhacirleri, bağrılarına basıyorlar.

Harran kasabası, böylece, yerlisi ve muhaciri ile birlikte, nûra gark olmuş, saadete kavuşmuştur.

Hazret-i İbrahim, burada yerleşince kendisi ile beraber buraya hicret eden Sâra ile evleniyor. Nemrûd'un vezirinin imanlı kızı Hazret-i Sâra ile.

BEŞ YALANCILAR!

Mes'ut ve bahtiyar günler, aylar seneler, Allah uğrundaki tatlı mücadele ile geçiyor.

Filistin hududunda korkunç beş şehir var :
(Mü'tefikât).

Yâni yalancılar.

Bu beş şehrin halkı, korkunç yalancı.

Bu yalancılık, Allah'ın insan kuluna başka bir belâsı. Başka bir gazabıdır.

Bu beş büyük şehrin halkı, o kadar yalancı ki...
Birgün : (Allah'a inandık) diyorlar, bakıyorsunuz mü'min görünüyorlar, ertesi günü bakıyorsunuz tam kâfir, mel'undurlar.

Yâni işlerine nasıl gelirse...

Birgün müslüman, birgün gâvur.

Hangi sözlerine inanmak lâzım geldiğini bilemiyorsunuz.

Bakıyorsunuz işlerine geliyor, Müslümanlara :

«— Biz sizinle beraberiz, biz mü'miniz.» diyorlar.

Müslümanlar seviniyor, Allaha hamd ediyorlar. Onlara Allah'tan yardım istiyorlar.

Ertesi gün bir de bakıyorsunuz ve görüyorsunuz ki, bu yalancılar, kâfirlerle beraberdir. Onlara :

«— Biz sizdeniz, siz bizdensiniz.» diyorlar ve kâfirlerin putuna, onlarla beraber tapıyorlar.

Bu yalancılar böyle işte.

Allahın belâları.

Allah belâlarını verecek ama... Kendilerine yazık olacak. Müslümanları aldatmakla, Allah'a ve mü'minlere bir zarar îras edemezler.

Bunun için, Hazret-i İbrahim Allah'a dua ediyor :

«— Yâ Rab sen mü'minleri korusun. Yâ Rab sen bu kâfirlere de hidâyet ihsan et.»

Cenab-ı Hak Hazret-i İbrahim'e imân eden ve

onunla beraber muhâcir olan Hazret-i Lût'a da Peygamberlik veriyor ve bu yalancılarla mücadeleye onu memur ediyor. Hazret-i Lût, Hazret-i İbrahim'den ayrılıyor ve bu beş yalancı şehir halkını doğru yola dâvete gidiyor. Bu beş şehir şunlardır : San'a, Sodum, Gamura, Duma, Didom.

Hazret-i Lût beherinin yüzer bin nüfuslu halkı azgın, hayasız, yalancı ve birbirine onar saatlik mesafesi olan bu şehirlerden Sodum şehrine gelerek yerleşiyor. Ve Allah'ın dinini yaymağa çalışıyor.

Hazret-i İbrahim'de, bir kısım mü'minlerle ve zevcesi Hazreti Sâra ile beraber Mısır'ın yolunu tutuyorlar.

Mısır'da korkunç bir zulüm tipi icray-ı saltanat ediyor :

Sadok

Kiptilerden Sarot oğlu Sadok, hükümdar.

Allah'ın zalimi ırz düşmanı.

BİR BAŞKA ZÂLİM !

Mısır'a ne zaman yabancı bir güzel kadın gelse, namuslu demez, evli demez, bekâr demez, anasının babasının kocasının yanında ona musallat olur. Bu işe memur edilmiş adamları vardır. Bunlar ne yapar, yapar, gelen yabancı kadını, bir defa zâlimin karşısına çıkarırlar, o, eğer beğenirse, kadın yandı; kimseyi dinlemez, onu zorla sarayında alıkor, beğenmezse serbest bırakır.

Zâlimin bu adetini, Hazret-i İbrahim Mısır'a gelir gelmez haber almıştır. Allah Resulü, geriye dön-

mek istemiyor, çünkü, oraya Allah'ın emrile ve vazife ile gelmiştir.

Genç ve güzel zevcesi Hazret-i Sâra'yı, zalim Sadok'un tasallutundan korumak için tedbir alıyor, onu büyücek bir sandığın içine koyuyor, üzerine de kumaşlar örtüyor. Sandığa, hava alabilmesi için de, görünmiyecek şekilde bir kaç delik açtırıyor.

Şimdi şehre giriyorlar.

Giriş mahallinde, Sadok'un adamları gelenleri muayeneye tâbi tutuyorlar.

Muayene memurları, sandığa takılıyorlar :

— Bunu aç!...

Allah Resulü, açıyor ve :

— Kumaş, diyor; gümrüğünü vereyim.

Zâlimin zulümkârları, kanarlar mı?...

— Olmaz diyorlar, boşalt.

Ve sandığın içinden Hazret-i Sâra çıkıyor.

Allah'sızlar :

— Tamam, diyorlar. Götüreceğiz.

— Nereye götürüleceksiniz?

— Sultana götürüleceğiz, onun emri böyledir.

Allah Resulü ve adamları :

— Olmaz, diyorlar; biz böyle emre itaat etmeyiz.

Memurlar derhal zâlime koşuyorlar :

— Efendimiz, diyorlar, bir kısım yabancılarla beraber gayet güzel, eşi emsâli olmıyan bir kadın geldi, buraya getirmek istedik fakat vermiyorlar. Ne emredersiniz?

Zâlimin ağzı kulaklarına varmıştır. Evvelâ biraz düşünüyor sonra :

— Gelenlerin reisini bana getirin, diyor.

Geliyorlar, Hazret-i İbrahim'i alıp Sadok'un yanına götürüyorlar.

Irz düşmanı soruyor :

— Sen kimsin, nesen, buraya niçin geldin?...

Allah Resulü cevap veriyor :

— Ben bir garip kişiyim. Bâbil şehrinden geliyorum. Senin adaletini işittim, istedim ki, burada, senin yanında bulunayım. Ve sen beni himaye edersin.

— Bir de güzel kadın getirmişsin. O kadın senin neyin olur?...

Hazret-i İbrahim, Hazret-i Sâra'nın kendi zevcesi olduğunu söylemek istemiyor. Bu, zarurî bir tedbirdir. Ve ilâhî emirle oluyor. Buna yalan denmez, çünkü Peygamberlere yalan isnad edilemez.

— Kız kardeşimdir, diyor.

Yalan da değil, çünkü zaten bütün mü'minler kardeştir.

Mısır'ın zâlim Sadok'u :

— Kız kardeşini bana ver, ben de seni zengin edeyim, diyor.

Allah Resulü :

— Olamaz, diye cevap veriyor. Bu iş benim elimde değil, onun babasının rızası olmadan ben bir şey diyemem.

Irz düşmanı Sadok, Allah Resulü ile fazla konuşmuyor, onu serbest bırakıyor, fakat biraz sonra yine adamlarını gönderiyor. Hazret-i Sâra'nın alınıp saraya getirilmesini emrediyor.

Hazret-i İbrahim'in elinden fazla bir şey gelmiyor.

Cenab-ı Hakka karşı teveccüh ediyor ve :

— Yâ Rab, diyor. Sen bizi muhafaza et, her şey Sana emânet.

Sonra, Hazret-i Sâra'ya :

— Git bakalım, diyor, Allah sana yardım eder. Allahsızın adamları, Hazret-i Sâra'yı alıp zâlimin huzuruna çıkarıyorlar.

Hazret-i Sâra'nın güzelliği, Sadok'un başını döndürmüştür. Muhafızlarını, bir işaretle yanından uzaklaştırıyor. Sarayın muhteşem salonunda, Mısır'ın Allah'sız hâkimi Sadok ile, Allah Resulünün haremî yalnız ve karşı karşıya.

Zâlim soruyor :

— İbrahim senin nen?

Hazret-i Sâra İlâhî hikmete muvafık cevap veriyor.

— Kardeşim!

Zâlim :

— O, senin kardeşin olabilir ama, ben senin kardeşin değilim, diyor ve Hazret-i Sâra'yı tutup kendisine doğru çekmek için kolunu kaldırıyor. Allah Resulünün zevcesine doğru uzatıyor.

Fakat, Hazret-i Sâra, zâlimin daha ilk hareketi anında, eli eline değmeden, beddua ediyor :

— Peygamber haremine el uzatanın eli kuru-sun!

YER YERİNDEN OYNUYOR!

Hazret-i Sâra'nın duasını Cenab-ı Hakk kabul etmiştir : Sadok'un eli kurumuş, kazık gibi up uzun kalmıştır. Irz düşmanım, bir de titreme almıştır.

Elektrik cereyanına tutulmuş gibi zangır zangır titriyor. Sarayın salonunun duvarları da sallanıyor.

Zelzele.

Irz düşmanının sarayını kökünden yıkacak gibi bir sallantı.

Sadok, kazık gibi up uzun kolu ve gözleri kordudan fırlamış bir halde salondan sığıyor, dışarıya çıkıyor. Adamlarıyla Hazret-i Sâra'yı dışarıya çağırıyor. Hazret-i Sâra gelince soruyor :

— Doğru söyle, sen kimin nesisin?

İmanlı kadın :

— Ben diyor, yerleri, gökleri yaratan Sultanın dostunun ayâliyim. Allah, dostlarının ayâlini, hainlerden muhafaza eder.

Bu sırada Cenab-ı Hakk, Halîli Hazret-i İbrahim'in gözünden perdeyi kaldırmıştır : Olup bitenleri ona olduğu gibi gösteriyor. Çünkü Halilullah, Hazret-i Sâra'yı, çaresiz kalıp zalimin sarayına gönderdiği anda, çok üzölmüştü. Derhal Cenab-ı Hakka karşı secdeye kapandı. Gözlerinden yaş akıtarak :

— Yâ Rabb, dedi. Senin düşmanların beni ateşe attılar, sesimi çıkarmadım, sabrettim, vatanımdan kovdular, yine sesimi çıkarmadım, sabrettim. Fakat bu hale sabredemiyeceğim. Allahım, sen imdadıma yetiş!

Cenab-ı Hakk, Halîlinin arzusunu derhal yerine getirmiş, ona Hazret-i Sâra ile Sadok arasında cereyan eden mücadeleyi, iffet, ısmet mücadelesini ve bu husustaki yardımını olduğu gibi göstermiştir.

Şimdi, Allah Resulü, Cenab-ı Hakkın lütfunu ve zâlimin hâlini olduğu gibi görüyor.

Sadok, Hazret-i Sâra'ya yalvarıyor :

— Allah'a yalvar da benim kolumu eski haline getirsin.

Hazret-i Sâra Cenab-ı Hakka yalvarıyor : Zalimin kolu eski halini alıyor.

Bu defa zâlim, evvelâ koluna, sonra Hazret-i Sâra'ya bakıyor; sonra :

— Sen sihirbazsın, diyor. Bu işi bana büyü ile yaptın...

İnanmıyor. Allah'ın mûcizesine inanmayan her Allah'sız gibi, bu da mûcizeye inanmıyor. Gûya, büyüden korunmak için bir takım tılsımlı işaretler yaparak sol eliyle sağ kolunu ve elini sıvazladıktan sonra, yine Hazret-i Sâra'ya saldıрмаğa yelteniyor.

Fakat yine kolu kazık kesilmiştir.

AMAN, VAZGEÇTİM!

Koca zâlim yine feryad ediyor :

— Aman vazgeçtim, dua et!

Yine Hazret-i Sâra'nın duası ve yine zâlimin eski hali...

Üçüncü bir tecrübe : Yine kuruyan el ve kol ve yine son feryadı :

— Aman Yâ Sâra! Senin Rabbine îman ettim, kurtar beni, tövbe artık!...

Hazret-i Sâra yine dua ediyor. Sadok yine sıhatini kazanmıştır. Adamlarına emrediyor :

— Hazret-i İbrahim'i çağırın, bu kadını alsın gitsin.

Hazret-i İbrahim, her şeye vakıf. Allah'a secdelere kapanarak hamdettikten sonra Mısır Sultanı-

nın karşısına geliyor. Sadok fevkalâde hürmetkârdır :

— Beni affedin!... diyor ve binbir ikram ve iltifatla Hazret-i Sâra'yı Allah Resulüne teslim ediyor. Hazret-i İbrahim'e de birçok ihsanlarda bulunmak istiyor. Fakat Allah Resulü kabul etmiyor.

Mısır'da da kalmamağa karar veriyor.

Bu kıptî de, mu'tefikât yalancılarına benziyor. Sıkıştığı zaman, «Aman» diyor, yarın ne diyeceği belli olmaz...

HEDİYE CARİYE

Sadok, Hazret-i Sâra'ya yalvarıyor :

— Hiç olmazsa siz benim ihsanımı kabul edin ve beni affedin.

Hazret-i Sâra :

— Seni affettik. Fakat senden hiçbir şey kabul edemeyiz, diyor.

Sadok yalvarıyor :

— Hiç olmazsa, şu kız oğlan kız cariyelerimden iki tanesini size hediye olarak vermek istiyorum. Bunlardan iki tanesini seçin ve alın Yâ Sâra?

Hazret-i Sâra :

— İstemem! diyor.

Sadok yalvarıyor :

— Hiç olmazsa bir tanesini?...

O kadar çok yalvarıyor, o kadar çok ısrar ediyor ki :

Hazret-i Sâra :

— Peki! diyor ve dört yüz cariyesinin içinden (Hâcer) ismindeki cariyeyi alıyor.

Hazret-i İbrahim, zevcesinin bu kabulüne itiraz etmiyor, itiraz edemiyor. Çünkü bu kabulde ilâhî büyük hikmet ve sır gizlidir.

Sadok, fevkalâde memnundur. Hazret-i İbrahim'i, Hazret-i Sâra'yı ve Hâcer'i izzet ve ikramla teşyi ediyor.

Cenab-ı Hakk Sadok'un kalbine bir korku ilka etmiştir ki, bir türlü rahat edemiyor. İllâ Hazret-i İbrahim'i de memnun etmek, ona da kendisini affettirmek istiyor...

ZALİM İMANA GELİYOR!

— Yâ İbrahim, diyor. Madem ki Mısırda kalmıyorsun, bu diyardan gidiyorsun, ben de ısrar edemiyorum. Fakat, beni rahat ettirmek, beni affettiğine inandırmak istiyorsan, benim ikramımı kabul edeceksin.

— Ben Allah Resulüyüm, kabul etmem...

— Ben de senin Rabbine iman ediyorum. Allah'ın Resulüne, Allah için yardım maksadile ikram ediyorum.

Hazret-i İbrahim kabul ediyor. Sadok, Allah Resulüne bir sürü koyun, keçi inek ve erzak veriyor.

Hazret-i İbrahim, Hazret-i Sâra'yı, Hacer'i, yanındaki sadık mü'minlerden bir kısmını ve Sadok'un

verdiği hayvan sürüsünü de alarak Filistin yolunu tutuyor.

Saba mevkiine geliyorlar.

Burası, otu, ağacı bol, sâkin bir yer...

Hazret-i Sâra :

— Burada kalalım, diyor.

Yer güzel, fakat gayet tenha. Etrafta ne köy var, ne kasaba...

Hazret-i İbrahim, buldukları yerin, Hazret-i Lût'un bulunduğu Sedum şehrine yakın olduğunu düşünerek biraz teselli bulmuştur.

Ormanın içine çadır kurup yayılıyorlar. Bir kaç günlük yiyecekleri var. Fakat suları bitmiştir. Burada su da yok.

Allah Resulü, bir kayanın dibini hafifçe yoklayınca Allah'ın yeni bir lütfu baş gösteriyor : Berak tatlı gümüş gibi bir su fışkırıyor.

Fakat birkaç gün sonra yiyecek tükenmiştir.

Şimdi ne yapacaklar.

Allah Resulü, tükenen erzaktan boş kalan çuvalı sırtına vuruyor. Bir şehir, bir kasaba, bir köy bulup erzak almak için yola çıkıyor.

Ötekiler Beyabânda intizar halindedeler...

İssiz, kimsesiz, yol... Nereye ve kime gidecek?

Allah Resulü bir ağacın altında çuvalı başına yastık yaparak, biraz istirahat için daha doğrusu düşünmek için uzanıyor. Fakat, uyuyup kalmıştır. Gözlerini açtığı zaman akşam olduğunu, karanlığın bastırıldığını fakat ancak pek az yol almış bulunduğunu görüyor... Şu anda bu ıssız, kimsesiz diyarda hangi yolu tutacağını bilemiyor. Karar : Geriye dönecek. Sabah ola hayır ola. Fakat eli boş olarak dönmekten de utanıyor. Ne yapmalı?

İLÂHÎ NİMET, KUM ve UN!

Çuvala kum dolduruyor.

— Sukût-ı hayâle uğramasınlar, bir şey getirdiğimi zannederler, üzülmezler, sabah erkenden yola çıkar inşaallah bir şey getiririm, diyor.

Allah Resulü sırtında kum dolu çuval, kan ter içinde, gece yarısı çadırına avdet ediyor, yatıyor.

Biraz sonra, açlığın tesiriyle Hazret-i Sâra uyanıyor. Hazret-i İbrahim'in geldiğini öğrenmiştir. Onu uyandırmıyor. Cariyesi Haceri uyandırıyor :

— Kalk diyor, çuvala bak, ne getirmiş?

Hacer kalkıyor, çuvalın ağzını açıyor, içine el atıyor : Un.

Sevinerek haber veriyor :

— Un, diyor, un getirmiş!

Hazret-i Sâra da kalkıyor, iki kadın, ormanda ateş yakıyorlar. Undan nefis bir ekmek pişiriyorlar. Sabah olmak üzeredir. Hazret-i İbrahim'i uyandırıyorlar :

— Uyan diyorlar, ekmek hazır, karnını doyur.

Allah Resulü, gözlerini açıyor. Karşısında, misk gibi kokan taze ekmek, soruyor :

— Nereden buldunuz?

— Senin getirdiğin undan yaptık.

Hazret-i İbrahim, Cenab-ı Hakkın lutfü karşısında yaşlı gözlerle secdeye kapanıyor. İlâhî mucize : Kum = Un.

Karınlarını doyurduktan sonra, çuvalı boşaltıyorlar. Çuvalın içinden yarı un yarı buğday çıkıyor. Buğday tanelerini ayırıyorlar : Mükemmel ekinlik tohum.

Hazret-i İbrahim, yarım çuval tohumu, bir kaç dönüm tarlaya ekiyor.

Tohum, bereketli toprak, bol su ve Allah'ın mucizesi : bereket.

Bereket, bereket, bereket.

Dillere destan olan : «Halil İbrahim bereketi».

Kısa zamanda Allahın ormanı bir şehir halini almıştır.

Duyan, gören, gelen, geçen bu bereketli yere koşuyor. Yerleşen yerleşene ve koca bir mâmure vücüda gelmiştir.

Allah Resultü ve Mü'minler mal, mülk, sürü sürü koyun, davar, tarla sahibi.

Uzun mes'ut yıllar geçiyor. Müslümanlar çoğalıyor. Allahın ormanında baş veren bir nur kıvılcımı, alev alev tutuşuyor.

Uzak ve yakın bütün ormanları, köyleri kasabaları şehirleri tutuşturuyor. Tevhîd dini gönülleri sarıyor.

Fakat İlâhî hikmete bakın ki, nimet insanı azdırıyor.

Nîmetin şükürünü edâ etmeyen, tehlikeye girer. Saba şehrinin suyu, çoğalan halka kâfi gelmiyor.

Herkes suya meftun, bu su; içmek için, bu su; yıkanmak için, bu su; ekin için, bu su; her şey için. Ve halk nöbetleşe nöbetleşe sudan istifade edebiliyor. Allah, bu kadar nîmet ihsan etti. Ama bu nîmetten istifade eden halk, kâfi gelmiyen suya tamah halinde, hiç kimse, başka bir su aramağa, başka bir kuyu kazmağa, başka bir menba bulup şehrin suyunu çoğaltmağa yanaşmıyor.

SUYA HÜCUM!

Halbuki su, hayat menbaı. Hiç kimse ondan müstağni kalamaz.

Fedakârlık?

Yok.

Tek suya hücum!

Suyu, suyun ilk sahibinden bile kıskanıyorlar!

Ekinini, davarını sulaması için Hazret-i İbrahim'e nöbet gelmiyor.

İnsanlığın eski nankörlüğü!

Su derdi ve su için kavga.

Allah Resulü müteessirdir. Bu kadar ilâhî nîmete, bu kadar ilâhî rahmete mazhar olan insanlara, dert anlatamıyor :

— Beni bırakın, diyor. Fakat su için birbirinizle kavga etmeyin. Suyu çoğaltmak için hep beraber çare arayalım...

Kim anlar, kim dinler!...

Hazret-i İbrahim, i'zansızlara söz geçiremiyor. Tası, tarağı topladığı gibi Saba şehrini terk ediyor. Cîvardaki Kıst şehrine yerleşiyor.

Fakat, Allah'ın Halîli, Saba'dan ayağını keser kesmez, Saba şehrine de ilâhî ceza.

Şehrin suyu kurumuştur.

Halk perişan.

İz'ansızlar pişman.

Felâketin sebebini anlıyorlar, koşarak Hazret-i İbrahim'e geliyorlar :

— Aman Yâ İbrahim, diyorlar. Biz ettik sen etme. Bizi terkettin, Allah bize ceza verdi. Suyumuz kurudu, aman bize gel!

Küfran-ı nîmet olanların hâli böyledir. Allah,

nîmet verince kadrini bilmezler. Allah'ın ihsanı ile, kendilerini dünya saadetine, rahata, suya, binaya, tarlaya, nûra kavuşturan insanın kıymetini bilmezler. O insan ki gecesini gündüze katarak onlar için, onların dünyası ve ahireti için çalışmıştır. Çar çabuk unuturlar, ona bile bir damla suyu çok görürler. Ama Allah, sonra öyle bir belâ, öyle bir ceza verir ki nereden geldiğini anlamazlar. Kendileri bir yudum suya muhtaç olurlar. Susuzluktan boğazları kurur da, damaklarını ıslatacak bir yudum su bulamazlar.

İşte Saba'lılar da şimdi bu haldedirler. Allah Resulüne yalvarıyorlar :

— Aman, bizim şehire dön, bizi bırakma mahvoluyoruz, ölüyoruz.

Allah Resulü :

— Hayır diyor, artık sizin aranızda gelmem. Siz nankörlük ettiniz Allah'ın verdiği cezayı çekin.

Nankörler Peygamberin eline, eteğine yapışıyorlar :

— Hiç olmazsa Allah'a dua et, bizi affetsin, suyumuzu yine akıtsın.

Allah Resulü dayanamıyor :

— Alın şu yedi keçiyi, diyor, kuruyan suyun menbama götürün, oradaki birikmiş sudan içirin. Ümid ederim ki Cenab-ı Hakk suyunuzu yine eskisi gibi gürül gürül akıtır. Allah, suyunuza bereket ihsan etsin.

Saba'lılar keçileri alıyorlar, Allah Resulüne teşekkür ederek ayrılıyorlar. Filhakika Hazret-i İbrahim'in keçileri kuruyan kuyunun menbaındaki birikmiş sudan birer yudum içince, su birden bire eski halini alıyor. Gürül gürül taşarak akıyor.

SODUM ve GAMURA!

Hazret-i İbrahim, Kıst şehrinde yerleşmiştir, Allah'ın nîmeti ve bereketi yine bol bol devam etmektedir. Halk da nûra, nîmete garkolmuştur.

Tevhîd dinî alabildiğine ilerliyor.

Sedum'da yalancılarla mücadele halinde bulunan Hazret-i Lût da, sık sık buraya geliyor ve Hazret-i İbrahim'le dertleşiyor.

Sodum ve Gamura feci şekilde... Putperestlik, imansızlık, dinsizlik, hayâsızlık, ahlâksızlık son hadinde...

EVLÂD HASRETİ !

Kıst; nûr şehri.

Allah'ın dinî bu diyarı nûra garketmiştir.

Hudutsuz bereket.

Hudutsuz bolluk.

Kıst şehrinin hem madde, hem de mânâ zenginliği dillere destan.

Hazret-i İbrahim'in serveti, sâmanı hesapsız.

Uzun mes'ut yıllar geçmiştir : Tam kırk sene. Hazret-i İbrahim şimdi 84 yaşına gelmiştir.

Hazret-i Sâra da 64.

Fakat Allah, bu kadar nîmet ihsan ettiği halde, evlâd vermemiştir.

Hazret-i İbrahim sessizce Cenab-ı Hakka yalvıyor :

— Ya Rabbi, bana evlâd tadım tattır. Bir defacık olsun ver, göreyim. Tadayım o tadı, sonra o evlâdı şükür borcu olarak, sana kurban etmeği vaad ediyorum.

Evlâd istiyor.

Her şeye mâlik.

Anbarlar, hazineler, tıklım tıklım dolu.

Tevhîd dinî, Nûr da, almış yürümüştür. Vazife de mükemmel şekilde görülmektedir. Fakat en büyük dünya hazinesi hoş : Evsâtsizlik.

İstiyor ve Allah'a dua ediyor.

Ama, bizzat kendîni de bu arzusunun taaccüp ediyor : Kendisi 84 lük, zevcesi de 64 ünde.

Ya Cenab-ı Hak isterse?...

Elbette, inanıyor. Peygamber inanmaz mı?...

Ama yine bu taaccüpte de bir İlâhî hikmet gizli.

Hazret-i İbrahim birden bire ellerini göklere açıyor :

— Ya Rabbî, diyor. Ölüyü nasıl diriltirsin, bana göster?...

Hitab-ı Rabb-ı İzzet erişiyor :

— İnanmıyor musun?

— İnanıyorum, elbette inanıyorum. Fakat kalbim rahat etsin diye?...

— Dört kuş al, kes. Etlerini kemiklerinden ayır, etlerini doğra, kemikleri döv, toz haline getir, bunları birbirine karıştır, kıra çık, bunları dörde taksim et. Ve beherini dört tepeye koy. Sonra : «Buraya gelin» diyerek kuşları çağır ve kudretimizi gör.

İLÂHÎ EMİR ve DİRİLİŞ

Hazret-i İbrahim İlâhî emri yerine getirdikten sonra çağırıyor :

— Kuşlar, buraya gelin!

Dört ayrı tepede, dört ayrı kıyılmış et ve toz

halindeki kemiklerde bir ürperiş... Sonra, dört ölünün dirilişi. Allah'ın ihya ettiği dört kuş, Hazret-i İbrahim'in önüne gelmiştir.

Yine Hitab-ı Rabb-ı İzzet :

— Yâ İbrahim, kudretimizi gördün mü?

Secdeye kapanarak cevap :

— Biliyorum, Allah her şeye kadirdir.

Evet, Cenab-ı Hakk kudretinin azametini muhtelif şekillerde insanlara gösterir.

Şimdi bu ilâhî azametın bir başka tecellisi zühur edecek.

Hazret-i Sâra :

— Ey benim azîz hayat arkadaşım, Cenab-ı Hak bize büyük, pek büyük ihsanlarda bulundu. Fakat evlâd vermedi. Ben Rabbime hamd ediyorum, çünkü senin sayende bana İslâmı nasip etti. Fakat benim sayemde sana evlâd nasip etmedi. Olabilir ki kaba hat benimdir. Benim yüzümden senin evlâd tadından mahrum kalman doğru olmaz, benim gönlüm buna razı olmuyor. Bunun için sana cariyem Hacer'i bağışlıyorum. Onunla evleneceksin. Belki Cenab-ı Hakk sana ondan bir evlâd ihsan eder, diyor.

Hazret-i İbrahim'in yüzü kızarıyor :

— Nasıl olur? diyor.

Hazret-i Sâra :

— Olur, diyor, olacak. Bu benim rızam ve arzum.

Hazret-i İbrahim itiraz edemiyor :

— Peki, diyor.

İtiraz edemiyor, çünkü, bu rıza ve arzu, esasta Allah'ın, Hazret-i Sâra vasıta.

Çünkü, yine büyük bir tecelli zühur edecek.

Murad ve emir pek büyük.

Hazret-i İbrahim :

— Biliyorum, Allah her şeye kadirdir, demedi mi?

Nasıl itiraz edebilir?

NURLU OĞUL!

Hazret-i Hâcer hamile.

Büyük bir lezzetin kokusu, Allah Resulünün burnunda tütüyor.

Bu yaştan sonra evlâd tadını tadacak .

Hazret-i Sâra'da kıskançlığın ilk alâmetleri belirliyor : Huysuzluk.

Ne de olsa kadın...

Dokuş ay sonra, nûr topu gibi bir erkek evlâd, dünyaya gelmiştir.

Hazret-i Hâcer'in uzattığı kundağı, Allah Resulü bağına basarken Hazret-i Sâra'nın gözleri doluyor. Çünkü bu defa kıskançlık ikilemiştir : Biri; Hazret-i Hâcer'in doğurması, diğeri de, doğan çocuğun alnındaki nûr.

Bu nûr, Allahın sevgilisi Hazret-i Muhammed'in (S.A.) nûrudur. Babadan oğula intikal ede de, sahibine gelecektir. Hazret-i Âdem'den başlayarak gele gele Hazret-i İbrahim'e geldi. Şimdi de ondan bu çocuğa intikal etti. Bu nûr o kadar belli o kadar âyân beyân ki... Hazret-i Sâra da görüyor ve üzülüyor. Niçin o, bir evlâd doğurmadı ve sonra bu nûr o evlâda intikal edemedi? İşte bu üzüntü kıskançlığa inkılâp ediyor. Bunda da yine büyük hikmetler saklı.

Hazret-i İbrahim, oğluna «İsmail» ismini veriyor. Bu adın İbrânice mânâsı vardır :

Allah'a mutî.

Allah'ın Halîli, dünya lezzetinin en büyüğü ile sereflenmiştir.

Nûrun hamili erkek evlâd tadı.

Oğlunu o kadar seviyor, o kadar çok seviyor ki... Kucağından hiç eksik etmiyor. O, böyle yaptıkça, Hazret-i Sâra'nın kıskançlığı artıyor.

Nûr yüzlü çocuk, iki yaşına gelmiştir.

Hazret-i Sâra, kendi kendini yiyor.

Bununla da iktifa etmiyor, Hazret-i İbrahim'e de rahat vermiyor.

Artık kıskanan kadının hâlini ve erkeğin azâbını düşünün.

Fakat, Hazret-i İbrahim'in ne günahı var? Hazret-i Sâra kendi elile kendi sînesine bu yarayı açtı.

Evet, o da bunu biliyor. Bildiği için kendisine de kızıyor :

— Ah, ah, diyor. Bütün kabahat bende. Kendi elimle, Hâcer'i ona verdim.

Orası öyle, ama Hazret-i Hâcer'in de ne suçu var ki? Hazret-i Sâra ona da göz açtırmıyor :

— Bana bak, diyor. Sen bu evde benim rahatımı kaçırdın, bu çocuğu doğurmakla. Bunu, senin yanına bırakmam. Vallahi ya seni öldüreceğim yahut bir yerini sakat bırakacağım.

Fakat sonra, pişman oluyor : Öldürmek ne demek? İnsan öldürülür mü?

— Aman Allahım, diyor, tövbe, sözümü geri aldım.

Fakat yemin de etti.

Karar veriyor : Yemini yer bulsun diye. Hazret-i Hâcer'in bir yerinden bir nebze et kesecek. Ve bir müsait fırsat kolluyor. İstedliğini yapıyor. Hâ-

cer'in omuzuna tırnağını batırıyor, derisinden biraz koparıyor. Hem hıncını alıyor, hem de yeminini yerine getiriyor.

Hazret-i Hâcer feryad ediyor.

Nûr yüzlü çocuk ağlıyor.

GÜÇ DURUM!

Hazret-i Sâra tam olarak hıncını alamamıştır. Yine Hazret-i İbrahim'e çatıyor.

Allah Resulü, biri suçsuz fakat muzdarip, diğeri kıskançlıkla perişan iki kadın arasında ne yapacağını şaşırmıştır. Cenab-ı Hakka şikâyet ediyor :

— Yâ Rab, tahammülüm kalmadı!

Emir :

— Sabret!

Ateşe tahammül eden insan oğlu, kadının cefasına tahammül edemiyor. Hem de Peygamber. Buyurun, hilkattaki esrarın bir düğümü daha.

— Yâ Rabbi, ne yapayım?

— İdare et. O senin ilk göz ağrındır. Onun gönlünü hoş tut. Sor, nasıl isterse öyle yap!

Hazret-i İbrahim ilâhî emre daima mutîdir.

Soruyor :

— Ey benim sevgilim, söyle istediğini?

— İstediyimi yapacak mısın?

— Yapacağım, çünkü Rabbimden emir aldım.

— Derhal bu cariyeyi ve bu çocuğu al, buradan götür. İssız bir yere bırak, onlarla bir tek kelime konuşmadan dön. Derhal buraya gel.

Hazret-i İbrahim susuyor.

Ne peki, ne de hayır.

Nasıl peki der?

Ciğer pâresini ve onun anasını, Allah'ın çölündeki ıssız bir yere nasıl kendi eliyle götürüp bırakır? Bu mâsumların ne kabahatı var? Bu revay-ı hak mıdır?

Cevap veremiyor, susuyor.

Ne büyük dert, ne büyük imtihan.

— Aman Yâ Rabbi, ben ne yapacağım?

Bu defa Cenab-ı Hakk Cebrail Aleyhisselâm ile emrini tebliğ ediyor :

— Sâra'nın istediğini yap!

Hazret-i İbrahim Sâra'ya :

— Peki diyor, istediğini yapacağım.

Hazret-i Sâra acele ediyor :

— Hemen şimdi ve dediğim gibi.

— Peki, peki.

Allah Resulü kalkıyor, bir iki günlük yiyecek ve içecek hazırlıyor, yatak yorgan ve çamaşırdan ibaret bir denk yapıyor. Oğlunu kucağına alıyor.

Hazret-i Hâcer'e de :

— Haydi yürü, diyor.

Evden çıkıyorlar.

Gidiyorlar.

Götürüyor.

Nereye?...

O da bilmiyor.

Gidiyorlar, işte o kadar. Allah'ın çölünde yürüyorlar.

NEREYE YÂ İBRAHİM?

Birden bire Hazret-i Cibril karşısına çıkıyor :

— Nereye Yâ İbrahim?...

Hazret-i İbrahim, bitkin bir halde cevap veriyor :

- Sâra'nın elinden başımız aldık, gidiyoruz.
- Bunları nereye götürüyorsun ?
- Ben de bilmiyorum.
- Allah'ın emrini sana bildiriyorum : Hâcerle İsmail'i, Allah'ın evine götürüp bırakacaksın!
- Dedğin yer neresidir ?
- Mekke'de, Beytulmamur'dadır.
- Lütfet de, sen bizi oraya götür yâ Cebrâil.
- Gelin.

Hazret-i Cibrîl, Cennetten bir burak getirerek Allah'ın misafirlerini, Allah'ın emrettiği yere, bir anda nakletmiştir.

— İşte burası. Bunları buraya bırak ve sen, verdiğin söze uyarak Sâra'nın yanına dön; bu atı sana bırakıyorum, diyor ve gözden kayboluyor.

Beytulmâmûr.

Mekke-i Mükerrerme.

Haremi Şerif.

Burası mı?...

Evet burası!...

Peki ama, burası, Allahın ıssız iki dağının arası. İn, cin yok. Yalnız taş ve kumdan ibaret bir yer.

Evet şimdi öyle, ama sonra görürsünüz, buranın halini. Hele, Allah'ın sevgilisinin nûrunu alında getiren çocuk, buraya yerleşsin bir defa. O zaman görün, bu dağ, bu taş nûrla nasıl hayat bulur da, bütün cihanı buradan nûra garkeder. Şu dağdan, taştan ve kumdan ibaret arz parçası, Allah'ın nûru ile öyle bir parlayacak ki... Evet arz, şu kara toprak, şu dağ, şu taş, Allah'ın nûru ile şakır, şakır, öyle bir ziya verecek ki.

Hazret-i İbrahim, Allah'ın emrine uyarak, bu iki dağ arasına yatağı, yorganı seriyor. Üzerine Hazret-i Hâcer ile oğlu İsmail'i oturtuyor, yanlarına bir kaç günlük yiyecek ve içeceklerini bırakıyor.

— Sizi, Rabbime emânet ediyorum, diyor ve geldiği yere, Hazret-i Sâra'nın yanına dönmek üzere hareket ediyor.

Hazret-i Hâcer, fırlıyor. Hazret-i İbrahim'in eteğine yapışıyor :

- Sen nereye?
- Gidiyorum.
- Bizi burada yalnız mı bırakıyorsun?
- Rabbimin emri böyle.

Hazret-i İsmail, iki yaşındaki nurlu çocuk ağlıyor :

- Baba!...
- Oğlum!
- Babam!...
- Evlâdım!...

Hazret-i İbrahim'in gözlerinden sâkin, sâkin yaşlar iniyor.

Üç çift ıslak göz.

Üç mahzun kalb.

Ve yine nurlu çocuğun yalvaran sesi :

— Babacığım! Babacığım!...

Ve üç çift bakışın birbirinden kaçınan halî.

Sanki üçü de birbirini daha fazla üzmemek için, başlarını, başka, başka taraflara çeviriyorlar.

Hazret-i Hâcer, oğlunu bağrına basıyor, Hazret-i İbrahim'e :

— Peki, diyor, madem ki emir Allah'ın, gidebilirsin. Rabbimiz bizi korur.

YALINIZ İKİ İNSAN!

Hazret-i İbrahim, yaşlı gözlerle bir kere daha karısına ve oğluna mahzun mahzun baktıktan sonra, Cebrâil Aleyhisselâmın bıraktığı Burak'a biniyor ve geriye, Hazret-i Sâra'nın yanına dönüyor.

Mukaddes vadide, ana - oğul yalnız kalmışlardır.

Hazret-i Hâcer ellerini göklere açıyor :

— Yâ Rab, diyor ben, senin emrine râzıyım. Sen benim vekilimsin, Sana tevekkül ettim.

Sonra gözlerini oğluna çeviriyor : Hazret-i İsmail nûr yüzlü yavru ağlıyor, o da ağlıyor.

Ana ağlıyor.

Oğul ağlıyor.

İssiz iki dağ arasının bu mukaddes toprağını, nûrlu göz yaşları suluyor.

Aradan muztarip yedi gün geçiyor.

Yalnızlık, ıssızlık, ızdırab... Şimdi bir de mide ızdırabı başlamıştır : Susuzluk.

Çünkü, içecek suları bitmiştir.

Hazret-i Hâcer'in ağzı, boğazı ve dudakları, susuzluktan kupkuru kesilmiştir.

Ya yavrunun?...

Feryadından belli.

Durmadan ağlıyor.

Kadıncağız, kendi ızdırabını unutuyor, yavrusunu susturmak için, onun ızdırabını durdurmak için, habire emziriyor.

Fakat kendisi sudan mahrum olduğu için, sütü kesilmiştir.

Zavallı, mâsum, ağlamaktan çathyacak. Hazret-i Hâcer bitkin bir haldedir. Yavrusunu göğsünden çekiyor, yere bırakıyor. Çocuk nerede ise susuzluktan can verecek.

Son bir gayret... Yerinden sığıyor, etrafına bakmıyor... ne gelen var ne giden... ne bir ses ne bir nefes... havada uçan bir yabancı kuş bile yok.

Birden bire koşmağa başlıyor.

Koşuyor, koşuyor, koşuyor... ve sağdaki tepeye çıkıyor. Burası : «Safâ»'dır.

Duruyor.

Etrafına bakmıyor; hiç bir hayat eseri yok. Çünkü su yok.

Dönüyor, aşağı doğru, yine koşmağa başlıyor... Koşuyor, koşuyor, koşuyor, koşuyor.

Bu defa geldiği yeri geçmiş soldaki tepeye çıkmıştır : Burası «Merve».

Yine duruyor.

Yine etrafına bakıyor.

Yine hiç bir şey yok.

Yine susuzluk.

Yine ızdırıp.

Yine ümitsizlik.

Artık kendisini hiç düşünmüyor, düşündüğü tek şey : oğlu.

Tekrar dönüyor ve koşuyor, yine «Safa» tepesine yine dönüyor ve yine koşuyor. Yine «Merve» tepesine. Böylece tam yedi defa koşarak gidip ve geliş (1).

Sonra, Merve'de bitkin bir çöküş.

(1) Şimdi hacılar, aynı şekilde Safa ile Merve arasında yedi defa koşarlar. Bu sünnettir.

VE BİR SULTAN

Arkadan bir nida :

— Yâ Hâcer!...

Hazret-i Hâcer, sesin geldiği tarafa bakıyor, kimseyi göremiyor.

Kimse yok.

Biraz sonra yine hitap :

— Yâ Hâcer, aşağı in, oğlunun bulunduğu yeri yokla. Allah, senin oğlunu zâyi etmez. Senin oğlun burada Kâbe'yi inşa edecektir.

Hazret-i Hâcer, etrafına bakıyor, sesin sahibini göremiyor.

Bu kim?...

Bu kimin sesi?...

Bu Hazret-i Cibril'in sesidir.

Fakat şu anda görünmüyor.

Hazret-i Hâcer koşarak oğlunun yanına geliyor.

İşte Cebrâil Aleyhisselâm şimdi görünüyor.

Hazret-i İsmail'in yanında durmuştur. Hazret-i Hâcer'e soruyor :

— Ey zayıf kadın, sen kimsin?...

Hazret-i Hâcer, tanımadığı bu insan şeklindeki Meleğe :

— Ben Allah Resulünün ayâliyim, diyor.

— Kocan, bu تنها yerde sizi kime ısmarladı?

— Allah'a.

— Öyle bir Sultana ısmarlamış ki, her hususta size kâfidir. Şuraya bak.

ZEMZEM!

Hazret-i Hâcer, Cibril'in işaret ettiği yere bakıyor, susuzluktan bitkin bir halde yatan nûr yüzlü

çocuğun ayaklarının dibinde, bir su akmaktadır.

Sevincinden ne yapacağını bilemiyor.

Evvelâ yavrusunu bu güzel sudan kana kana doyuruyor, sonra kendisi de içiyor.

Daha sonra akıp gitmekte devam eden suyun etrafını kumlarla : Zemzem, zemzem «dur, dur» diyerek çeviriyor. Su, bir kaynak halini almış, akıntı durmuştur.

İşte Zemzem budur. Zemzem kuyusu, nûr yüzlü çocuğun hürmetine, onun ağlarken, susuzluktan bitâp vücudunun, feryatla sarsılan topraklarının kumlara değdiği yerden, Allah'ın emrile fışkıran lezzetli mukaddes sudur.

Hazret-i Hacer, henüz İlâhî hikmetten ve büyük sırdan habersizdir. Ne olur ne olmaz, belki biraz sonra su kalmaz korkusile, ihtiyat olarak bir kaba su doldurmağa kalkıyor.

Cebrâil Aleyhisselâm :

— Lüzumu yok, diyor.

Sonra kendisinin kim olduğunu ve İlâhî sırrı, Allah'ın emrile ifşa ediyor :

— Korkma, bu suyu, senin Rabbin ziyâde edecektir. Bu su hiç bitmeyecektir. Senin Rabbin, bu makamı kullarına ibadet yeri yapacaktır. Senin şu nûrlu oğlun, Peygamber olacaktır.

Esrarı ifşa ettikten sonra, Cebrâil Aleyhisselâm gözden kaybolmuştur.

Hazret-i Hâcer yine yalnız

Fakat içinde bir huzur var : Büyük nîmet olan suya kavuşmuştur.

Hayran hayran suya bakıyor.

Su, olduğu gibi duruyor; için, için kaynıyor.

Biteceğe, tükeneceğe, kaybolacağı benzemiyor.

Cenab-ı Hak, Hazret-i Hâcer'in korkusunu bertaraf etmek için, suyun akışını durdurmuştur. Ama, bekasını sağlamıştır.

Akmıyor ama; var.

Taşmıyor ama; fıkır fıkır kaynıyor.

Resulûllah Efendimiz buyurmuştur :

— Allah İsmail'in anasına rahmet eylesin, eğer Zemzem suyunu olduğu gibi bıraksaydı, etrafını kumla çevirerek «dur» demese idi, bugün bu su, buradan bir nehir halinde akmakta devam ederdi. Çünkü bu su Hazret-i İbrahim'in bereketlerindedir.

ISSIZ VADİ ŞENLENİYOR!

Su ve hayat...

İşte Allah'ın kudreti.

İnsanı, topraktan yarattı, kupkuru toprağa can verdi. Su ile de hayat verir.

Gökten su yağdırır, ölü toprağı çamur yapar, çamurdan canlı çıkarır, ihya eder.

Gökten ateş, taş, toprak da yağdırır da; canlıyı öldürür, hayatı yok eder. O da ayrı.

Dünyada hayat, su ile toprak arasında başlar, son bulur, doğar ölür, doğar ölür, muayyen güne kadar... Bu, ilâhî takdir ve kudretin eseridir.

Bunu görüp anlamak lâzım.

Su olan yerde hayat var.

Zemzem kuyusunun üzerinde kuşlar uçuyor.

Çünkü Zemzem kuyusunda su var.

O halde, kuşların uçtuğu yerde hayat var.

Ticaret için Şam yolunu tutan Cürhüm kabilesinin susayan kervan halkı, kuşların uçtuğu yerde

su olduğunu anlamışlardır. Buraya koşuyorlar ve geliyorlar.

Evet tatlı, berrak, lezzetli bir su ve suyun yanında bir kadın, bir de nûr yüzlü çocuk.

Hazret-i Hâcer'e soruyorlar :

— Sen kimsin?...

Hazret-i Hâcer boynunu bükerek cevap veriyor :

— Ben, Allah'ın bir kuluyum...

— Bu çocuk?...

— Benim oğlum...

— Ya bu su?...

— Allah onu bu çocuğun hürmetine ihsan etti..

— Biz, çok defa buradan geçtik, burada böyle bir su yoktu, bu su yeni olsa gerek?...

— Evet yeni... Allah dilediği anda yoktan var eder.

— Müsaade eder misin bu sudan içelim?...

— İsteddiğiniz kadar.

Kervan, kana kana lezzetli sudan içiyor.

Oh ne güzel, ne mübarek su.

Birbirlerine bakıyorlar.

Kalplerinde acâip bir his var : Bu suyun başında, bu suyun etrafında, bu iki insanın yanında yaşamak arzusu.

Burada yaşamak istiyorlar.

Bu iki dağ arasını, bu dağların etrafını, bu çölün ortasını öylesine sevmeğe başlamışlardır ki...

Birdenbire karar veriyorlar : Buraya gelip yerleşecekler.

Soruyorlar :

— Yâ Hâcer, müsaade eder misin, gelip sana komşu olalım, burada evler yapalım, burada oturalım, seni de gözetelim, oğlunu büyütelim... Sen de

yalnızlıktan kurtulursun, biz de böyle güzel bir yere kavuşuruz?...

Hazret-i Hâcer :

— Siz bilirsiniz, Allah, dilediğine, dilediğini verir.

Çöl... Allah'ın kupkuru iki dağının arası... Allahın Nûrunu taşıyan küçük yavrunun ayak bastığı bu yer, üç seneden beri inanılmayacak bir hale gelmiştir.

Arabın Cürhüm kabilesini buraya koşturan mukaddes suyun etrafı, insanlarla, hayatla dolu.

Hazret-i İsmail, altı yaşına gelmiştir. Cürhüm kabilesi; Hazret-i İsmail ile annesine, büyük itibar göstermektedir. Nûrlu çocuk mükemmel Arapça öğrenmiştir. Hiç bir ihtiyaçları kalmamıştır. Mukaddes yavru, Cürhüm kabilesinin baş tacıdır.

Fakat Hazret-i İbrahim, üzgün... Üç seneden beri Safa ile Merve tepeleri arasında cereyan eden hallerden habersiz.

O, Hazret-i Sâra'mın yanında... ondan izinsiz buraya gelip olup bitenleri öğrenemiyor. Hazret-i Sâra da onların adını ağza aldırılmıyor.

Bu, İlâhî takdir.

Her şey Allah'ın emrile.

Tevekkülden başka çare yok.

BİRGÜN

Bir gün, kendisini ziyarete gelen Cebrâil Aleyhisselâm'a soruyor :

— Yâ Cibril, Hâcer'le İsmail'in ahvali nicedir?

Hazret-i Cibril :

— Merak etme diyor, onların hâli iyidir. Cenab-ı Hak onlara bir su verdi, sonra o su ile oraya hayat verdi. Şimdi orası bir şehir oldu. Hâcer'le İsmail'in sıhhatı ve rahatı iyidir. Allah'ın iznile, onlara bakan, büyüten iyi insanlar, iyi komşular edindiler.

Hazret-i İbrahim bu haberle huzura kavuşuyor, fakat, evlâdını görmek iştiyakı şiddetleniyor. Hazret-i Sâra'yı da üzmetten çekiniyor.

Haydi bir tecrübe :

— Yâ Sâra, müsaade eder misin, gideyim de, bir defa oğlumu göreyim?...

Hazret-i Hâcer'den hiç bahsetmiyor.

Karımla oğlumu, demiyor, sadece «oğlumu» diyor, ne olur ne olmaz.

Hazret-i Sâra, düşünüyor : Hazret-i İbrahim oğlunu görmek istiyor.

Haklı, bir tek evlâd... Allah'ın çölünde yapayalnız... Yanında anası var, evet ama, bu da babası... Sonra, ne haldeler acaba?

— Peki, diyor, git, ama, şu şartla : Atına binip gideceksin, İsmail'i bulacaksın, atından inmiyeceksin, onu görüp hemen buraya döneceksin. Hâcer'le tek kelime konuşmak yok.

Siz olsanız ne yaparsınız?

Olmaz mı dersiniz?...

İyi ki, bu kadarına da müsaade etti, bu da kâr. Hiç omazsa, oğlunu bir kerecik olsun dünya gözile görecektir. Bu da ne büyük nîmet.

— Peki, diyor. Öyle yapacağım.

Ve meşhur Burak'a atladığı gibi, Mekke-i Mükerremenin yolunu tutuyor.

Mubarek at uçuyor.

Her şey takdirde gizli.

Her sırda onun takdiri.

Her takdirde bir hikmet saklı.

Otuzbeş günlük yolu, yarım günde katetmiştir.

İşte, oğlu ile karşı karşıya.

Oğlunu alıyor, kucaklıyor.

Onu bağrına basıyor.

Hazret-i Hâcer'le göz göze geliyor. Fakat onunla bir kelime bile konuşmuyor.

Hemen koşarak avdet.

Ve bir kaç ay sonra, yine aynı şekilde bir izin, yine aynı sür'atle dönüş.

Yine bir kaç ay sonra yeni bir müsaade.

Ve böylece bidayette (sür'atli avdet) şartına bağlı yatsız izinler.

İki seneden sonra Hazret-i Sâra çok sevdiği kocasına, Mekke'de ikinci zevcesi Hazret-i Hâcer'in yanında her ziyaretinde iki gece kalabilme iznini veriyor...

Hazret-i İbrahim üzgün...

İki derdi var : Biri; Hazret-i Sâra'nın tahakkümü, diğeri de; kardeşinin oğlu Hazret-i Lût'un azgınlardan çektiği eziyet.

Bu fanî dünyada, dertsiz insan olur mu? Bilhassa Peygamberlerin derdi gibi büyük dert?

Allah Resulü, Hazret-i Sâra'nın bütün sıkıcı hallerine rağmen, ona hak veriyor; onunla evlendiği zamanı düşünüyor : 15 yaşında, dünyanın en güzel

kızı idi o. Allah'sızlarla mücadele ederken, bu genç kız, anasını, babasını, devletini, sarayını terk etti. Tevhîd dinini kabul etti. Sonra kimseyi dinlemedi. Bütün debdebe ve ihtişama tekme vurdu. Allah Resulüne katıldı. Ve Allah yolunda; hicrete, Allah yolunda âvâre olmağa can attı. Ona :

— Ne yapıyorsun? Senin gibi genç bir kız böyle bir sergüzeşte nasıl kendisini atar, evini, barkını, anasını, babasını, şöhretini, servetini, devletini, sarayını terk eder de; Allahın çölünde âvâre olmağa, nasıl razı olur? dedikleri zaman o :

— Hiç bir sözünüz kulağıma girmiyor. Boşuna uğraşıyorsunuz, gideceğim. Gideceğim, çünkü; Allah'a îman ettim. Sizin gibi îmansızların yanında kalamam. Yârânlara iltihak edeceğim, dedi.

— Allahsız'lar istihza ederek sordular :

— Sen de İbrahim'in yârânından oldun demek? Genç kız göğsünü gererek cevap verdi :

— Evet, Allah Resulünün yârânındanım!
Allah Resulünün yârânı olmak kolay mı?

Ve bir kimse Allah Resulünün yârânından olunca, Allah'ın yârı oldu demektir. Böyle bir kimsenin derecesini ve mertebesini Allah tâyin etmiştir.

Böyle bir kimse, artık Allah yolunda âvâre olmaktan korkar mı?

Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'de tövbe sûresinin 20 - 21 nci âyetlerinde bu kimsenin derecesini bildiriyor :

«Allah Resulüne îman eden ve bu sebeple muhâcir olan ve Allah yolunda mallarile, canlarile, cihad edenlerin mertebesi Allah'ın indinde pek büyük ve pek güzeldir. Zafere ve fevze nâil olanlar onlardır. Allah onları rahmet ve rıza içinde daimi nîmet

olan Cennetlerle müjdeler. Onlar o Cennetlerde ebediyen kalacaklardır. Onlara Allah indinde büyük ecir vardır.»

İnsan, Allah'ın ve Resulünün yârı olursa, hiç kimseyi dinlemez. Hiç kimse onu Allah yolunda âvâre olmaktan menedemez. İster anası, ister babası, ister kardeşi, isterse evlâdı olsun. Çünkü, mü'min : küfrü, imanına tercih etmez.

Cenab-ı Hak, tevbe sûresinin 23 - 24 ncü âyetlerinde şöyle diyor :

«Ey Mü'minler, babalarınız, kardeşleriniz küfrü, imana tercih ederlerse, onları veli ittihaz etmeyin, yâni; onların dediğine uymayın, onları veli ittihaz edenler, zâlim olurlar. Babalarınızı, oğullarınızı, kardeşlerinizi, karılarınızı, aşiret ve akrabanızı, kazandığınız mallarınızı, kesadından korktuğunuz ticaretinizi, sevdiğiniz evinizi, barkınızı, köşkünüzü, yalnız Allah ve Resulünden ve Allah yolunda cihattan daha çok severseniz, Allah'tan ukûbet gelmesini bekleyiniz. Allah fâsıkları irşâd etmez.»

Allah yolunda âvâre olmak kolay değildir.

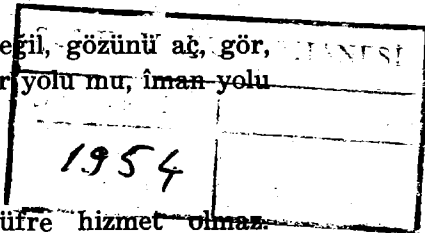
— Efendim, ne yapayım, anam, babam, kardeşim, karım hep o tarafa bağlı, ben de ister istemez onlara tâbi oluyorum.

Yağma yok. Bu mâzeret değil, gözünü aç, gör, anla. Onun yolu nasıl yol? Küfür yolu mu, iman yolu mu?

— Evet, küfür yolu ama...

Aması, maması yok.

Göz göre göre, bile bile küfre hizmet olmaz. Hizmet şöyle dursun, kalpten en ufak bir temâyül bile küfürdür. Sen imana hizmet edeni bırak, küf-

rün, paslı, kapkara yoluna koş... Sonra : «Ben de mü'minim» de. Yok öyle şey. Sen de onlardan oldun gitti!

— Ama, onlar biz sizdeniz diyorlar, mü'min olduklarını söylüyorlar.

Hayır, hayır, yalan. Seni kandırmak istiyorlar. Hele bir fırsat geçsin ellerine, görürsün.

— Ama, yemin ediyorlar.

Yalan... Yalan yere yemin de ederler. Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'de tevbe sûresinin 56'ncı âyetinde onları bize şöyle bildirmiştir :

«Onlar, sizden olduklarına yemin ederler, halbuki sizden değildirler. Lâkin, korkularından sizden olduklarını iddia ederler.»

Allah'ın Habibi Efendimize bile, kaç defa söz verdiler, muâhede yaptılar «Sana dokunmayacağız» dediler, yine sözlerinde durmadılar. Onu öldürmek için hep fırsat aradı koca kâfirler. Fakat, Allah o kâfirlere fırsat vermedi. Resulünü korudu. Ona birçok «yârân» ihsan etti. O yârân, Allah yolunda, Allah Resulü ile beraber âvâre olmaktan korkmadılar.

Cenab-ı Hak, habibi Hazret-i Muhammed'e Hazret-i Cibril vasıtasile muhâcir olmak emrini verdi :

— Yâ Muhammed, kâfirler seni öldürmeğe karar verdiler. Sen bu gece evindeki yatağında yatma!

Ve Allah; Habibine su Ayet-i Kerimeyi gönderdi ve böylece duâ, sonra hicret etmesini emretti :

«Yâ Rabbi, beni rıza ile ve hoşlukla Medine Şehrine idhal et ve rızanla ve kolaylıkla Mekke'den çıkar. Ve bana senin tarafından bir hüccet ver ki, o hüccet, muhaliflere karşı, bana yardımcı olsun!»

Efendimiz, evini saran kâfirlerin yüzüne bir avuç toprak saçarak ve Kur'an-ı Kerim'den biraz

okuyarak üfledi. Evinden çıktı. Onlar kör kütük ke-sildiler. Göremediler. Hazret-i Ebubekir'in evine gel-di. Ona :

— Bana hicret emrolundu, gidiyorum, dedi.

Hazret-i Sıddık :

— Anam, babam sana feda olsun Yâ Resulâllah, yağının tozuna yüzümü süreyim, bensiz mi gidiyor-sunuz? diye sordu.

Efendimiz buyurdular :

— Hayır, seninle...

Allah'ın, Resulünün ve Allah yolunun fedakâr âşığı, sevincinden ağlıyor :

— Canım sana fedâ olsun Yâ Habiballah!

Gördünüz mü, Allah Resûlüne yâr olanın en büyüğünü?

Ve ikisi de, birer deveye bindiler. Hicret yolu-nu tuttular.

İkisi.

Yalnız.

Ve sessiz.

Tehlikeli ve korkulu yol.

İki arkadaş.

İki yolcu.

Fakat, bu iki yolcu arasında bir üçüncü var :
Allah.

Bu yolun yolcularına, Allah refik olursa, güç-lük olur mu?

Bu iki büyük muhâcir de maslahat icabı, arka-larında çoluk çocuklarını bıraktılar. Hazret-i Ebûbe-kir, kızlarını ve babasını Mekke'de bıraktı.

Bakın inceliğe, ve 'man derecesine; Allah, Pey-

gamber ve iman yolunda; erkek, kadın farkı diye bir şey yok. Ama bazen biri, bazen öteki daha üstün.

Ebûkuhufe, Hazret-i Ebûbekir'in babası, Hazret-i Esmâ, kızı. Babası ihtiyar ve âmâ. Hazret-i Ebûbekir kızına :

— Bana bir miktar nakit para getir çekmecedenden, diyor.

Hazret-i Esmâ, evdeki bütün nakit parayı getiriyor. Babasına veriyor. Hazret-i Ebûbekir'in babası âmâ, görmüyor ama duyuyor. Oğlu Hazret-i Ebûbekir gidince, torunu Hazret-i Esmâ'ya çatıyor :

— Olmaz böyle, diyor. Ebûbekir bütün parayı aldı gitti. Size hiçbir şey bırakmadı. Çok sıkıntı çekeceksiniz...

Bakın şimdi Allah'ın yârânından, Hazret-i Esmâ'nın tavrına ve cevabına :

— Hayır, diyor, bıraktı. Nasıl bırakmaz. İşte çekmece para dolu.

Ve çekmeceyi, âmâ dedesinin eline veriyor. Çekmece dolu ve şangır şangır ses veriyor.

Ebûbekir'in babası :

— Eh... Eh... diyor, mesele yok... Bu mal bize yeter.

Gördünüz mü, mal sıkıntısı ve parasızlık korkusu —ama Allah yolunda— insanı ne hale getiriyor?

Halbuki, Hazret-i Esmâ'nın getirdiği çekmece de, on para bile yoktur. Para sesini ve hissini veren ve ihtiyar âmâyı sükûnete sevk eden; Hazret-i Esmâ'nın doldurduğu taş parçalarıdır. Gördünüz mü. Allah yolunun sâdik bekçisini ve iman derecesini?

Çünkü bir defa iman etmiş ve Allah kelâmını diline virdetmiştir :

(Lâ tahzen, innallâhe maa nâ) «Mahzun olma. Allah bizimle beraberdir.»

Sonra, Medine-i Münevverede, Allah Resûlünü ve onun sâdik arkadaşını bağrına basanların sevinci... Medine müslümanları, sevinçlerinden ne yapacaklarını şaşırılmışlardır. Onları, paylaşamıyorlar. Çoluk çocuk, büyük küçük, sokaklara döküldüler.

Ve sonra gerek, bu iki muhâcire ve gerekse diğer büyük küçük bütün muhacirlere, Medine Müslümanlarının büyük dostluğu... Büyük dostlar... büyük dostluklar... Allah yolunun yolcuları, hep beraber kaynaşınca : İslâmın büyük satveti ve şevketi. Nûrun azameti, dünyayı sarıyor.

Ya işte Allah Resûlünün yârânından olmak, kolay değildir. Ama olunca da, makam büyük... Ne rütbelere, ne mertebelere, ne sıralara var o makamlarda... Allah velilerinin makamlarında...

Bakın, bir küçük mertebe ve sır misâli :

Hazret-i Ebûbekir, Allah Resûlü ile hicret yolunda mağaradadır. Cübbesini parçalayarak tıkadığı deliklerden biri açık kalınca, ayağının topuğunu dayıyor ve deliği tikiyor. Oradan bir böcek gelir de Allah Resûlüne zarar verir diye korktuğu için. Fakat böcek gelmiyor, bir yılan geliyor. Bu da, Allah Resûlüne âşık, huzura varmak istiyor, ama, Hazret-i Ebûbekir'in topuğu bırakmıyor. Bir zorluyor, iki zorluyor, üç zorluyor, olmuyor. Nihayet silâhını kullanıyor. Yolunu kapıyan topuğu ısırıyor. Fakat, bu yol, yine kapalı, yine bu dağ, yol veren cinsinden değil. Hazret-i Ebûbekir, dişlerini sıkıyor, yılanın zehirine dayanabildiği kadar dayanıyor. Yol vermiyor yılan... daha ne kadar dayanabilir? Orasını Allah bilir. Fakat alnından şakır şakır ter akıyor.

Allah Resulü, soruyor ve meseleyi öğreniyor, sonra :

— Birak, diyor. Yılan gelsin buraya...

Hazret-i Ebûbekir, ayağını delikten çekiyor. Yılan içeriye giriyor ve Allah Resûlünün eteğine yüz sürüyor sonra yüzüne bakıyor.

Efendimiz, yılanı soruyor :

— Niçin benim mağara arkadaşımı soktun?

Yılan, dile geliyor ve diyor ki :

— Yâ Resûlallah, ben bin ikiyüz senedenberi senin hasretinle bu mağaranın toprağını döşek, taşını yorgan yaptım kendime. Bu mağarada itikâfa çekildim. Geldiğini görünce, sana koştum. Fakat yolumu kapalı bulunca bu küstahlığa cür'et ettim. Benim boynum kıldan ince, ferman senindir, Yâ Habiballah!

Allah Resulü yılanın özrünü kabul ediyor. Sonra ısırıldığı, arkadaşının topuğuna dudaklarile ıslattığı parmağını sürüyor, ıztırap duruyor, yara iyileşiyor. Biraz sonra da, Allah yolunda büyük muhâcirin büyük arkadaşı hafif bir uykuya dalmıştır.

Bu; uyku değil. Bu hâl; hicâbın ref'idir.

Evet perde kalkmıştır. Hazret-i Ebûbekir görüyor.

Mağaranın bir tarafı yarılmış, yarılan tarafın dışında bir derya, deryanın üzerinde bir gemi... Geminin içinde bir delikanlı... Deryanın karşı sahilinde enfes bir bağ, bir bahçe, bir bostan...

Delikanlı Hazret-i Ebûbekir'e sesleniyor :

— Yâ Ebâbekir, sakın sıkılma, eğer istersen, seni bu gemi ile karşı sahile geçireyim, orada, o bağda, o bostanda, Cenab-ı Hakkın san'atını görürsün.

Sıddık-ı Ekber cevap veriyor :

— Benim bağım, bostanım; Cemal-i Muhammed'dir (Sallallahü Teâlâ Aleyhi ve Sellem)

Ve derhal uyanıyor.

Adetâ korkmuştur.

Allah Resulünün cemâlinden mahrum kalacak diye.

Alıp oraya götürecekler de, gârda Allah'ın Habibini yalnız bırakacak diye.

Cenneti bile, ona feda ediyor.

Büyük dost, büyük arkadaş... Allah yolunun sâdik yolcusu, Sıddık-ı Ekber bu.

Uyanır uyanmaz, Efendimiz ona buyuruyorlar :

— Yâ Ebâbekir, şimdi gördüğün rüyayı, sen mi söylersin, yoksa ben mi söyleyim?

— Yâ Resûlâllah, sizden dinlemek daha hoştur.

Allah Resulü anlatıyor :

— Yâ Ebâbekir, gördüğün o derya «Kevser»dir. O gemi «Muhabbettir» o delikanlı «Rıdvan»dır. O bostan «Cennet»tir. O yarık Cennete açılan bir pencere idi. Eğer, kâfirler bizim burada olduğumuzu keşfeder ve üzerimize yürürlerse, melâike bizi o gemiye bindirip cennete götürecekler.

İşte Allah yolunun muhacirlerine, Allahın hazırladığı nîmet...

Allah yolunda âvârelik kolay değil ama, bu yolun âvâresi eğer şehit olursa, derya üzerindeki gemi hazır, Rıdvan ile birlikte, hemen Cennet; bir de Rüyettullah... İşte en büyük rütbe ve derece...

Şimdi bir de, Allah, nûr, hidâyet ihsan edince, küfrün karanlıkları içindekilerin, nûrlu muhâcirlerle, nasıl nûrlandıklarını görün.

Efendimizin Peygamberliğinin beşinci senesi...

Mekke kâfirleri korkunç şekil almışlardır. Müslümanlara yapmadıkları kalmıyor. Efendimiz, bazı Müslümanlara Habeşistan'a hicret müsaadesi veriyor...

Evvelâ, onbir erkek ve dört kadın Müslüman, hicret ediyorlar. Bu muhâcirlerin başında Allah Resulünün damadı Hazret-i Osman ve kızı, yâni Hazret-i Osman'ın zevcesi Hazret-i Rûki'ye var.

Bunlar bir müddet Habeşistan'da kalıyorlar. Habeş İmparatoru kendilerine çok ikram ediyor. Fakat kısa müddet sonra Mekke'den iyi haber alarak vatanlarına dönüyorlar. Ama, yine pek kısa bir zaman sonra kâfirlerin ezâ ve cefâsı artıyor. Bu defa, eskileri dahil olmak üzere, yüz üç Müslüman Habeşistan'a hicret ediyor. 82 erkek 21 kadın.

Allah yolunun yüz üç âvâresi.

Yine kızıl kâfirlere lânet ederek, gizlice Mekke'yi terk ediyorlar. Habeşistan'a geliyorlar.

Habeş İmparatoru Necâşi, kendisi hıristiyan, fakat misafirperver. Müslümanlara büyük i'zâz ve ikramda bulunuyor. Her birine yer, iş gösteriyor...

Mekke kâfirleri, bu hale vâkif olunca, deliye dönüyorlar. Bütün korkuları, İslâmın yayılması. Ya nûr Habeşistan'a da yayılırsa?

Bütün mesele burada... En büyük korku bu... Nûr düşmanlarının en korktukları şey nûr. Allah'ın nûru. Sonra, utanmadan, sıkılmadan kendilerine de «Münevver» derler. Nûrun düşmanı, Nûrlu olur mu?

İşte bu nürsuzlar, Allah'ın nûruna, akılları sıra mâni olmak için, Habeşistan yolunu tutuyorlar. Bir heyet halinde, Necâşi'ye geliyorlar. Ona Tâif Sahtıyanından yapılmış çeşit çeşit, acâip, bir çok hediyeler getiriyorlar.

Meğer Necâşi Tâif sahtıyanını pek severmiş. Necâşi'nin adamlarına da bu kabil makbul hediyeler var. Maksatları, Necâşi'den, Müslüman muhâcirleri istemek, onun adamlarının da, kendilerine yardımını sağlamak.

Evvelâ, Habeşistan Patriğini ve bazı vezirleri ziyaret ediyorlar, onlara getirdikleri hediyeleri veriyorlar, maksatlarını anlatıyorlar.

Patrik ile İmparatorun vezirleri Mekke'li kâfirlere :

— Siz, diyorlar, keyfiyeti İmparatora arzedin biz de size yardım ederiz, mesele hallolur.

Mekkeli nûr düşmanları, İmparator Necâşi'nin huzuruna çıkıyorlar. Derhal habis âdetleri üzere, evvelâ İmparatora secdeye kapanıyorlar. Sonra getirdikleri hediyeleri takdim ediyorlar.

Necâşi, kâfirlerin reisi Amr'a soruyor :

— İstedığınız nedir ?

Amr :

— Efendimiz, diyor, Mekke'de bir çok kabiller vardır. Bunlardan Hâşimi kabilesinden bir kimse peyda oldu. Peygamberlik dâvâsı güdüyor. Bir çok sihirbazlıklar yapıyor. Bir yeni din çıkardı. Bazı kimseler ona inandılar, kendi dinlerini terk ettiler. Biz, bunlarla mücadele ediyoruz. Fakat bunların bir kısmı, şuraya buraya firar ediyorlar. Bunların arasında akrabalarımız, amcazadelerimiz, teyze çocuklarımız da var. Sizin memleketinize de kaçıp gelenler oldu, şimdi buradalar. Bunların, kendi dinlerini terk ettikleri gibi İmparator Hazretlerinin dinini de kabul etmediklerini öğrendik. Anaları, babaları, hı-sımları İmparator Hazretlerinden rica ederler ki; on-

ları bize teslim ede ve bizimle beraber Mekke'ye göndere...

İmparator, sağında duran Patriğe, solundaki vezirlere soruyor :

— Ne dersiniz?

Onlar da :

— Evet, diyorlar, her millet, her kavim, kendi milletinin, kendi kavminin halini iyi bilir. Mekkeli Müslümanları, bunlara teslim edip, geriye göndermek, bu suretle Mekkelilerin gönlünü almak müna-siptir.

Necâşi'nin fena halde canı sıkılmıştır. Yüzünü buruşturarak :

— Hayır olamaz, bana gelip sığınanları, ben düşmanlarının eline teslim etmem, diyor.

Necâşi, münevverdir. Tevrat'ı İncil'i okumuştur. Mukaddes kitaplardan Resûlullah'ın vasıflarını öğrenmiştir. Onun zuhurunun yakın olduğunu, hattâ kavminin, Mekke'den onu da hicrete mecbur edeceğini, zaten biliyor. Kâfirlerden Allah Resulünün adını soruyor :

— Muhammed, (S.A.S.) diyorlar.

Tamam!

Beklediği âhir zaman peygamberi.

Fakat Mekkeli ve yerli kâfirlere belli etmiyor. Tekrar soruyor :

— Onun dini, mezhebi nedir, sizi neye dâvet ediyor?

Mekke'li kâfirlerin reisi Amr :

— Onun mezhebi yok, diyor!

— Buraya gelen Müslümanların?

— Onların da...

— Mezhebi ve istinadgâhı olmayan ve bana sı-

ğınan kimseleri, ben size nasıl teslim ederim? Ama, isterseniz onları da buraya çağıralım, onlarla karşı karşıya konuşun. Her iki tarafın da ahvalini öğreneyim, ona göre bir karara varırız, olur mu?

— Peki...

İmparatorun adamları, muhacir Müslümanları, birer birer meseleden haberdar ediyorlar; imparatorun huzurunda meclis aktedilecek.

Müslümanlar, toplanarak imparatorun divanına gelirken, ne diyeceklerini, nasıl hareket edeceklerini konuşuyorlar. Hazret-i Câfer'e :

— Sen konuş, diyorlar, hepimiz susalım.

Ve öyle oluyor.

İmparatorun büyük sarayında büyük içtima salonu...

İmparator Necâşi, ortada; Patrik, vezirler sağında, solunda.

Mekkeki kâfirler onların karşısında ve sol tarafta...

Müslümanlar geliyorlar, içtima salonuna girince, imparatora selâm veriyorlar. Fakat kâfirlerin yaptığı gibi secde etmek yok.

Necâşi soruyor .

— Niçin böyle yaptınız? İmparatorun huzurunda yerlere kapanmak lâzım değil mi?

Hazret-i Câfer cevap veriyor :

— Biz Allah'tan başkasına secde etmeyiz. Bizim peygamberimiz, bizi Allah'tan gayriye secde etmekten menetti. Dinimizde secde etmek, ancak Allah'a karşı olur.

İmparatorun kalbini bir titreme, bir heybet istilâ etmiştir.

Nûrun zelzelesi.

Bu heybet, imparatorun adamlarını, patriği de, derlenip toplanmağa, müslümanlara karşı tazimkâr bir vaziyet almağa, sevk ediyor.

Koca salonu İslâmın heybeti kaplamıştır.

İmparator Necâşi, Müslümanlara hitap ediyor :

— Hemşehrileriniz, istiyorlar ki, ben sizi onlara teslim edeyim, ne dersiniz?

Hazret-i Câfer cevap veriyor :

— Onlara lütfen sorunuz, biz, onların köleleri miyiz?

İmparator Mekkeli kâfirlere :

— Karşılıklı konuşun, ben de dinleyim, diyor.

Mekkeli kâfirlerin reisi Amr :

— Hayır, diyor, bunlar hür kimselerdir.

— Bizim size borcumuz var mı?

— Hayır.

— Sizden kimseyi öldürdük mü?

— Hayır.

— Peki, bizden ne istiyorsunuz?

Amr, bu defa Hazret-i Câfer'e cevap vermiyor.

İmparatora dönüyor ve :

— İmparator Hazretleri, diyor, bunlar, bizim babalarımızın, dedelerimizin dinine muhalefet ediyorlar, putlarımıza düşmanlık ediyorlar. Gençlerimizin âkidesini bozuyorlar. Cemaatımızı, birbirinden ayırdılar. Bunları bize teslim edin ki, biz bunları eski dinlerine sokalım.

İmparator Müslümanlara :

— Siz de, diyor, halinizi anlatın.

Hazret-i Câfer konuşuyor :

— Biz, diyor, cahildik, puta tapardık, ölü eti yerdik, bir çok günahlar irtikap ederdik. Cenab-ı Hakk bize acıdı, kendi içimizden bize bir Peygamber

ihsan etti. Haseb ve neseb sahibi, sâdık, emîn, meşhur ve mâruf bir zat olan bu Allah Resulü, bizi Allah'a ibadete sevketti. Bize doğru yolu gösterdi. Bizi her türlü günahlardan uzaklaştırdı. Bize öyle bir kelâm getirdi ki, hiç bir söze benzemez. Vâzıh delillerle, zâhir mucizelerle, bize mâlum oldu ki; O, hakikaten Allah Resulüdür. Getirdiği kelâm; Allah kelâmıdır. Biz, onu tasdik ettik, Allah'ın kitabına ve kelâmına îman ettik. Bâtıl dinden, Hak dinine rücû ettik. Şu gördüğünüz ve bunlar gibi diğer Mekkelî inatçı putperest kâfirler, bize Allah'a ve Resulüne îman ettiğimiz için düşman oldular. Bizi çeşit çeşit belâlara mâruz bıraktılar. Envai çeşit azaplarla bizi ta'zip ettiler. Bunlara mukavemete kudretimiz kâfi gelmedi. Peygamberimizden müsaade istedik. O da bize muhâcir olmamıza izin verdi. Biz de, İmparatorlar arasından sizi seçtik. Sizin himayenize iltica ettik ki, bu zalimlerin zulmünden âsûde kalalım. Onların eline esir düşmeyelim.

İmparator Necâşi, Hazret-i Câfer'e soruyor :

— O Allah kelâmı dediğinizden ezberinizde olanı varsa okur musunuz?

Hazret-i Câfer :

— Hay, hay, diyor ve Kur'an-ı Kerim'den Mer-yem sûresini, Eûzu besmeleden sonra, okumağa başlıyor :

[Kâf, Hâ, Yâ, aayn saad]

[Zikru rahmeti Rabbike abdehû zekeriyyâ, İz Nâdâ Rabbehû nidâen Hafiiyyâ.]

«Yâ Muhammed, bu okuduğumuz, Rabbının, kulu Zekeriyya Aleyhisselâm'a rahmetinin zikridir. Zekeriya : Rabbî olan Allah'a, hafiiyyen nidâ ettiği vakit, Rabbinin ona ihsan ettiği rahmetinin zikridir.»

Hazret-i Câfer'in büyük bir vecd ve hûşû içinde dudaklarından dökülen Allah kelâmı, Necâşi ile patriği, vezirleri titretmeğe başlamıştır.

Nûr, kalpleri titretiyor.

Hazret-i Câfer Meryem sûresine devam ediyor :

«Zekeriyya Aleyhisselâm : Ben ihtiyarladım, saçım ağardı, şimdiye kadar, sana ettiğim dualarda hâib olmadım. Benden sonra yerime geçecek olan amcazadelerimin ef'âlinden korkuyorum. Zevcem de doğurmuyor. Kudretinle bana bir çocuk ihsan et. O çocuk bana ve Hazret-i Yakup soyuna vâris olsun. Yâ Rabbî, onun sözünü ve işini rızana yakın et, dedi. Allah da : Ey Zekeriyya, biz seni Yahya isimli bir erkek çocukla müjdeleriz. Ondan evvel bu ismi hiç kimseye vermedik, dedi. Zekeriyya : Yâ Rabbî, benim nereden çocuğum olur, zevcem kısır, ben de pek ihtiyar oldum, dedi. Allah : Bu böyledir ve benim için kolaydır. Seni de evvelce hiç bir şey olmadığı halde, yarattım, dedi. Zekeriyya : Yâ Rabbî, zevce-min gebeliğini bilmem için bana bir alâmet ver, dedi. Allah da : üç gün mütemadiyen insanlara söz söyleyemez olduğun zaman, zevcenin gebe olduğuna alâmettir, dedi. Zekeriyya Aleyhisselâm, ibadet yerinden çıktı ve kavmine, sabah, akşam Allah'ı tesbih etmelerini işaret etti.»

«Yâ Yahya; Tevrat'ı, sarılarak, ictihad ederek al, dedik. Ve Yahya'ya çocukluğunda Peygamberlik verdik. Tarafımızdan onun kalbine insanlar için merhamet ilka eyledik. Onu, günahlardan temizledik. Yahya da, mutî ve meâsiden ictinab edendi. Anası-na, babasına, mutî idi. Mütekebbir ve Allah'a âsi de-ğildi, doğduğu, öldüğü ve tekrar diriltildiği gün, Allah'tan ona selâm olsun.»

«Yâ Muhammed, bu sûrede, Meryem'in kıssasını ve Meryem'in ehlinden ayrılıp Şark tarafına gittiği zamanı zikret. Meryem Şark tarafına gitti ve ehlile kendi arasına bir perde çekti. Ona Cebrâil'i gönderdik. Cebrâil, tam yaratılmış bir insan şekline girmişti. Meryem, Cebrâil'e hitâben : Ben senden Rahman'a sığınırım. Allah'tan korkarsan bana taarruz etme, dedi. Cebrâil, ben sana meâsiden temizlenmiş bir erkek çocuk bağışlamasına sebep olmak için, senin istiâze ettiğin Rabbinin elçisiyim, dedi. Meryem, benim çocuğum nereden olur, bana insan temâs etmiş değildir. Ben fâcire de değilim, dedi. Cebrâil : Bu, böyledir; Rabbin dedi ki : Bu benim için kolaydır. Ben, o çocuğu kudretim kemâline alâmet ve insanlara bizden rahmet olarak veririm, dedi. Ve böyle olması mukadder idi. Meryem gebe oldu. Ve ehlinden daha uzak bir yere çekildi. Orada ağrısı tuttu. Oradaki hurma ağacına dayandı. Ve doğurdu ve utandığı için : Daha evvel öleydim, unutulmuş olaydım da, bugünü görmeyeydim, dedi. Ve Meryem; Bulunduğu yerin altından; Rabbin senin altındakini Seyyid yaptı, mahzun olma, hurma ağacını salla, sana kemâle ermiş taze hurma düşer. Ye, iç ve gözün aydın olsun, diye bir nidâ işitti.»

Hazret-i Câfer Meryem sûresinin burasına kadar okuduktan sonra susmuştur. Başını kaldırıyor, bir de ne görsün : İmparator, Patrik, Vezirler : Kur'an-ı Kerim'in haşyetinden, hüngür hüngür ağlamaktadırlar.

Hem ağlıyorlar, hem de İlâhî haşyetle titriyorlar.

Diğer taraftan Mekkeli azgın putperestlerde, en ufak bir hareket yok. Allah Kelâmının mânâsını,

kendi lisanları olduğu ve anladıkları halde, putları gibi kaskatı duruyorlar; kalplerine hiç tesir etmemiştir. Hâin, hâin bakıyorlar.

Taş gibi duruyorlar.

Gönülleri, kalpleri, mühürlü olduğu için, nûr sırayet edemiyor. Allah bu kâfirlerin kalbine kilit vermiştir.

İmparator Necâşi Mekke kâfirlerine dönüyor :

— Bu sözler Allah sözüdür. Hazret-i Musâ'ya gelen sözlerin geldiği yerden gelmiştir. Ben bu insanları size veremem, buradan gönderemem, diyor.

Kâfirler, meyûs ve kederli olarak İmparatorun meclisini terk ediyorlar.

Dışarıda, Amr :

— Ben, diyor, bu Müslümanlara bir iş edeyim de görsünler. Yarın bunların hepsini İmparatora öldürteceğim.

Putperestlerden Abdullah İbni Rebia :

— Yapma, diyor, aramızda akrabalık vardır. Doğru olmaz.

Fakat Amr dinlemiyor :

— Hayır, diyor, bunları mahvedeceğim, elimden kurtulamazlar.

Ertesi sabah, tekrar İmparatorun huzuruna çıkıyor ve :

— İmparator Hazretlerini haberdar etmek isterim ki, diyor, bizim bu Mekkeli Müslümanlar, Hazret-i İsa hakkında sizin itikadınıza muhalif sözler söylemektedirler...

İmparator, tekrar Müslümanları huzuruna davet ediyor ve soruyor :

— Siz, Hazret-i İsa hakkında ne diyorsunuz?

Hazret-i Câfer bilâ fütur cevap veriyor :

— Allahın dediğini deriz, diyor ve Nisâ sûresi-
nin 171 nci âyetini okuyor. Âyet-i Kerîmenin meali
şudur :

«Ey ehli kitap. Hazret-i İsa hakkında size bil-
dirilen hududu ifrat veya tefrit suretile tecavüz et-
meyin. Cenab-ı Hakkı, muhâl olan vasıflarla (Hu-
lûl), (İttihad); (vâlidîyet) gibi sıfatlarla tavsif et-
meyin. Allahı, zatına mahsus ve lâıyk sıfatlarla tav-
sif edin. Meryemin oğlu Mesih İsa, Allahın Resulü,
ve Meryeme ilka ettiği kelimesi ve emridir. Allah ve
Peygamberlerine iman edin. İlâh üçtür, demeyin.
Artık teslisten vazgeçin, sizin için hayırlı olan şeyi
yâni tevhidi seçin. Allah birdir. Çocuğu olmaktan
münezzehdir. Göklerde ve yerlerdeki bütün mevcut-
ların hepsi onundur. O, her şeyden müstağnidir. Her
şey, ona muhtaçtır. İnsanların her işi onun kefaleti
altındadır. O, vekili umûrdur.»

İmparator Necâşî'nin gözleri tekrar nûrlu yaş-
larla dolmuştur. O sırada yerde, halının üstünde gö-
züne ilişen bir küçük çöp parçasını alıyor, Hazret-i
Câfer'e göstererek :

— Hazret-i İsa ile sizin dediğiniz arasında, şu
kadar bile fark yoktur. Selâm size ey Müslümanlar.
Yanımdan buraya geldiğiniz Allah Resulüne de se-
lâm. Ben şahadet ederim ki, Hazret-i Muhammed,
Allah'ın Resulüdür. İncil'de onun hakkında vasiyet-
ler vardır. Ey benim dostlarım ve kardeşlerim, be-
nim mülkümde dertsiz, gamsız oturun, size burada
kimse bir şey yapamaz. Allah bana bu mülkü, rüş-
vetsiz verdi. Ben de size, mülkümde yer verirken,
rüşvet kabul etmem... Ve hiç kimseyi de dinlemem.

İmparator Müslümanlara karşı söylediği bu söz-

leri bitirdikten sonra, Mekkeli putperestlere dönüyor :

— Bir cemaat ki, Peygamberini tekzip eder. O cemaatın hediyesi, bana gerekmez, diyor ve putperestlere, getirdikleri hediyeleri iade ediyor.

Kâfirler, Hâib-ü hâsir, imparatorun yanından ayrılıyorlar Ve perişan bir halde Mekke'ye dönüyorlar.

Haniya, Müslümanları mahvedeceklerdi? İmparatora öldürteceklerdi?...

Zavalı Amr!... O zaman; Allah yolunda âvâre olmağı göze alan muhâcirleri, Allah için muhâcir olanları; Allahın, muhafaza edeceği olan dostları olabileceğini aklına getirmemişti. Hem öyle bir dost ki... Koskoca bir imparator. Allah onun kalbine nûrdan bir kıvılcım ihsan etti ve tamam... Müslümanları bağrına bastı, hem onları korudu, hem de kendisini...

Şimdi biz geelim, Hazret-i İbrahim'in Sâra ile olan dertli haline. Evet, Hazret-i Sâra işte böyle bir sadık Müslümandı. Bütün gençliğine, güzelliğine, debdebesine, saltanatına rağmen, Allah yolunda her şeyi göze almış, Hazret-i İbrahim'e iman etmiş, onunla muhacir olmuş, sonra Allah'ın emrile onunla evlenmiş, bütün gençliğini ona vermiş, acı ve tatlı günler görmüş, sevmiş kıskanmış ve nihayet evlâd hasretiyle de yanmış, kavrulmuştur.

Büyük, fedakâr kadın, kıskançlık etmekte haklıdır.

Ah, ne olurdu, Cenab-ı Hakk Hazret-i Sâra'ya da bir evlât ihsan edeydi?... Edeydi de, hem onun

mahzun gönlünü şâd edeydi, hem de kıskançlık ortadan kalkaydı...

Bir de Hazret-i Lût'un hâyâsızlardan çektiği ıztıraplara Cenab-ı Hakk bir çare ihsan etse...

REZİLLER!

Evet, Hazret-i Lût, çok muzdarip... Sık sık Sedum'dan Kıst'a geliyor, kavminin rezaletlerinden Hazret-i İbrahim'e şikâyet ediyor. Tahammül edilir şey değil. Fakat emir Allah'tan; tahammül etmeğe mecbur.

Ne kadar rezil, ne kadar hâyâsız, ne kadar îmansız millet!... Nüfusları yüzbinleri aşan beş şehir (Mü'tefikât) rezalet ve hacâlet yatağı.

Evvelâ, baştan başa dinsiz, îmansız, putperest, sonra fecî hâyâsızlık, erkekler, erkeklere musallat, kadınlar da kadınlara...

Öyle bir cemiyet ki : Ahlâk namına hiçbir şey yok. Hazret-i Lût söz geçiremiyor. Karısı bile putperest ve rezil. Allah Resulüne, yalnız iki oğlu ve dört kızı ve daha sekiz kişi îman etmiştir.

Hazret-i Lût, rezilleri îmana, doğru yola dâvet ettikçe ,onlar daha fazla azıtıyorlar. Yapmadıkları kalmıyor. Rezâlet âyinleri almış yürümüştür. Erkekler bir tarafta, kadınlar bir tarafta...

Erkekler erkeklerle, kadımlar kadınlarla çırıl çıplak gayri tabii zevk ve safâ âlemlerinde. Çekinme, utanma, hâyâ etme yok. Bu hâl; alenî ve pervasızca : Erkeğin karısı erkek, kadının kocası kadın. Haddin varsa itiraz et (ayıp) de. Derhal alaya alıyorlar :

— Ayıp mı? Ne ayıbı be? Vay mürteci vay!...

Hazret-i Lût yalvarıyor :

— Yapmayın, etmeyin, Allah'tan korkun!...

Onlar :

— Sen, neden bahsediyorsun? diyorlar. Biz dünyaya zevk için geldik. Bize mâni mi olmak istiyorsun?...

Ve inadına, caddelerde çırıl çıplak gezmeğe, önlere gelenlere sataşmağa koyuluyorlar. Kazara, edepli, kapalı, namuslu bir kadın veya erkek gördüler mi, derhal saldırıyorlar, elbisesini, üstünü başını örtüsünü yırtıyorlar. Avret yerlerini açıyorlar :

— Seni mürteci seni, diyorlar. Açı, saçıl bakalım, öyle edepli, namuslu, hâyâhî gezmek yok. Bizim gibi olacaksın!...

Yani, sizin gibi namussuz olacak!...

Yani, sizin gibi ahlâksız olacak!...

Yani, sizin gibi hâyâsız olacak!...

Düpedüz, sizin gibi, erzel, esfel, eşna olacak!...

Peki ama, sonra siz ne olacaksınız biliyor musunuz?...

Biraz daha bekleyin, göreceksiniz.

Hazret-i Lût, bu Allahsızlara yine nasihat ediyor :

— Niçin böyle yapıyorsunuz? Siz öyle bir günah işliyorsunuz ki, sizden evvel hiç bir millet böyle bir günah irtikap etmedi... Erkek, erkeğe, şehvetle saldırıyorsunuz. Kadınları bırakıp, erkeklere musallat olan sizin kadar câhil kavim olur mu?...

Allahsız reziller, dillerini çıkararak, kahkahayı basarak alay ediyorlar.

Hazret-i Lût devam ediyor :

— Gelin, Allah'ı tanıyın. Bu rezaleti, bu fesadı

bırakın, beni dinleyin. Bu halinizde devam ederseniz Cenab-ı Hak size azâp gönderir.

İmansızlar, yine maskarahlıklarında berdevam.

Yine, alay ederek, verdikleri tek cevap şu :

— Allah'ın azâbını bize getir de görelim?

Olmaz, Allah'ın hidâyet etmediğine, kimse doğru yolu gösteremez. Kalplerine nûr sızınıyor.

Nûr, Allah'ın hidâyetidir.

Kim inkâr ederse etsin.

Nürsüz münevver, olamaz.

Nûr, illâ nûr...

Ama, bu; Allah'ın nîmeti.

O verirse olur, vermezse, insan yandı.

İşte Allah'ın âyeti :

«... Yehdî li nûrihî menyeshâ»

Allah, dilediğini nûruna sevkeder, hidayet eder, dilediğine nûr verir.

Fakat mü'minin vazifesi, kendi cinsinden olan insana acımak ,ona nûru, hidayeti, doğru yolu göstermek. Ona, acıyarak, yalvararak hidâyete çağır-mak.

Hazret-i Lût, Allah'sızları, bütün rezaletlerine rağmen, sabırla doğru yola dâvete devam ediyor.

Ama, iş yok.

Hayâsızlar, çok fazla azıtmışlardır. Hazret-i Lût'un «Allah, nûr, doğru yol» demesine de, artık tahammül edemiyorlar. Allah Resulüne :

— Yâ Lût, diyorlar, artık sesini kes, bu sözlerden vazgeç... Vaz geçmezsen, seni içimizden kovarız. Memleketimizden çıkarırız.

İşte Allah'sızların malûm tehdidi.

— Kovarız, atarız, çıkarırız.

Kimi?

«Allah» diyeni mi?

Ya, o sizi bırakıp giderse?

Sonra, onun sahibi, sizi de topyekûn buradan kovar, atar, çıkarırsa?

Bu ciheti, aklınıza hiç getirmiyorsunuz.

Evet, böyle bir şeyi düşünmüyorlar.

Onlar, rezâletlerinde hem devam ediyorlar, hem de Hazret-i Lût'u susturmağa çalışıyorlar. Allah'ın nûruna kavuşmuş bir mü'min, Hazret-i Lûta misafir olarak geldi mi, reziller, ona da musallat oluyorlar; yakalıyorlar, tasallut etmeğe çalışıyorlar. Hazret-i Lût :

— Ne yapıyorsunuz, utanmıyor musunuz, misafire saygı, hürmet yok mu sizde? deyince, onlar :

— Çık, git buradan, sen burada oturamazsın, seni istemiyoruz. Ya git, yahut misafir falân demeyiz, sana kim gelirse, onu da yakalarız haberin olsun, diyorlar.

Artık yapılacak şey kalmadı.

Bu rezilleri, doğru yola getirmeğe imkân yok.

Hazret-i Lût'un sabrı ve tahammülü tükenmiştir, ellerini göklere açıyor ve yalvarıyor :

— Rabbî, neccinî min-el kavmi'z - zâlimîn.

«Allahım, beni bu zalim kavmin elinden kurtar!..»

Hz. İBRAHİM MAHZUN!

Hazret-i İbrahim, Kıst şehrinde bütün zenginliğine, Allah'ın ihsân ettiği berekete, Allah'ın yaydığı nûrlu mü'minlerin içinde bulunmasına, bir taraftan şükrederken, diğer taraftan mahzûn... Hazret-i

Sârâ ihtiyarladı; evlâd yüzü görmedi. Hazret-i Lût da kâfirlerin, rezillerin içinde perişan...

Evet, Hazret-i İbrahim mahzûn... Fakat, sofrasından yabancı misafir hiç eksik değil... daima civardan gelen misafirlerle yemek yiyor. En büyük zevki, sofrasında misafire ikram etmek.

Bugün de, iki nûr yüzlü yabancı misafir gelmiştir; Tanrı misafiri.

Hazret-i İbrahim, emrediyor, bir dana kestiriyor, körpe dana etinden misafirlerine yahni pişirtiyor.

Yemek sofraya gelmiştir. Allah Resulü misafirlerine :

— Buyurun, diyor.

Fakat misafirler, yemeğe el uzatmıyorlar. Evvelâ kendisi Bismillah diyerek bir lokma alıyor, belki ev sahibinin başlamasını bekliyorlardır. Fakat misafirlerde yine hiç bir hareket yok.

Hazret-i İbrahim misafirlerine yine :

— Buyurun, diyor.

Misafirler yine yemeğe el atmıyorlar.

Hazret-i İbrahim soruyor :

— Niçin yemiyorsunuz?

Misafirlerden biri :

— Bizim âdetimizdir, diyor, yemeğin bedelini vermedikçe yemeyiz.

— Peki öyle ise, bedelini verin, öyle yeyin.

— Bedeli nedir?

— Bu yemeğin bedeli; 'başlarken «Bismillah», doyunca da «Elhamdülillah» demektir. Çünkü, bu nimet, benim değil, Allah'ındır. Allah'ın verdiği bu nimetin bedeli de; budur, böyle ödenir.

Birinci misafir ikinci misafirin kulağına bir şey

söylüyor, sonra her ikisi de Bismillah diyerek ellerini yemeğe uzatıyorlar. Alır gibi yapıyorlar, ama alıp yemiş değildirlere. Hazret-i İbrahim farkına varıyor ve ürküyor, gönlüne bir korku, bir şüphe giriyor.

Niçin, ikram edilen yemekten yemiyorlar?

Hem yemiyorlar, hem de, yemediklerini, gizlemeğe çalışıyorlar.

Acaba, kötü bir niyetleri mi var?

Maksatları bir suikast mı?

Hazret-i İbrahim, şüphelenmekte haklıdır.

Çünkü, o zamanki usule göre, bir kimseye bir fenalık etmek, suikast yapmak isteyenler, o kimse-nin yemeğini yemezlerdi.

Allah Resulünün benzi değişmiştir. Kendisi de yemekten elini kesiyor. Misafirlerin yüzüne şüphe ile bakıyor.

Hazret-i Sârâ, ayaktadır. Konuşmaları dinlemiştir. Kocasının endişesini, benzinin sarardığını görüyor ve gülüyor. İçinden de :

— Tuhaf şey, diyor. İki yabancından korkulur mu, ne yapabilirler sanki? Bizim bu kadar adamımız ve askerimiz var?

Misafirler de birbirlerinin yüzlerine bakıyorlar. Sonra Allah Resulünün endişesine son vermek istiyorlar :

BÜYÜK MÜJDE!

— Yâ İbrahim, diyorlar. Bizden korkma, biz Allah'ın Melekleriyiz.

Hazret-i İbrahim ferahlıyor.

Evet, bu iki misafir Allahın iki büyük meleği;

Hazret-i Cebrâil ile Hazret-i Mikâil'dir. İnsan kıya-fetinde, Allah tarafından gelmişlerdir.

Sofraya oturdukları zaman bunlardan Hazret-i Cebrâil, Hazret-i Mikâil'in kulağına bir şey söyle-miştir. Daha o zaman, Hazret-i İbrahim, bu gizli fi-siltıdan şüphelenmişti. Halbuki, Hazret-i İbrahim; «Allah'ın nîmetinin pahası : Başlarken Besmele, do-yunca da Hamddır», deyince Hazret-i Cibril Hazret-i Mikâil'in kulağına :

— Gördün mü, demiştir, Allah bu zatı boşuna «Halîl» ittihaz etmedi.

O zaman, kendilerini belli etmek istememişler-di. Fakat şimdi, artık kim olduklarını söylüyorlar ve Hazret-i İbrahim'e iki büyük haberi bildiriyorlar.

Hazret-i Cibril, sözüne devam ediyor :

— Yâ İbrahim, biz Allahın emrile Lût kavmini helâk etmeğe memur edildik. Şimdi oraya gidece-giz. Buraya geldiğimiz sebebi, yine Allahın emrile sana bir müjde vermek içindir. Müjdeler olsun, Ce-nab-ı Hak sana Hazret-i Sârâ'dan bir erkek evlât ihsan etti. Doğunca o çocuğa İshak ismini verecek-siniz. İshak'ın da bir erkek evlâdı dünyaya gelecek, onun da adı : Yâkub olacaktır. Yâkub nesli, üreye-cek evlâtları çoğalacaktır.

Hazret-i İbrahim susuyor. Cebrâil Aleyhisselâ-mın sözleri, çok hoşuna gitmiştir; ama, biraz da ga-ripsiyor : Kendisi doksan yaşında, Hazret-i Sârâ yetmiş yakın. Bu vaziyette, Hazret-i Sârâ'dan ço-cuk?

«Nasıl doğar?» demiyor... «Allah isterse, her şey olur» diyor ve öyle tefekküre dalarken, Hazret-i Sârâ atılıyor :

— Vah banaaaa, diyor bu yaştan sonra, ben ço-

cuk mu doğuracağım? Ne acâip şey bu. Hem sonra, ben kadınlıktan kesildim, ihtiyarladım gitti, kocam benden ihtiyar?...

Hazret-i Cibril cevap veriyor :

— Allah'ın emrine taaccüp mü ediyorsun?

— Hayır, hâşâ, ama...

— Allahın rahmeti ve bereketi sizin üzerinizdedir, ey ev sahipleri...

Hazret-i Sârâ, kocasının yüzüne bakıyor, ne dersin gibilerden.

Sevinmek istiyor, öylesine sevinmek, sevincinden ağlamak, sonra ellerini göklere açarak Allah'ına hamdetmek istiyor.

Bütün hayatı boyunca, bütün genç kadınlığı boyunca hasretini çektiği en büyük hazineye kavuşmanın zevkini tadacak. Bu tadın gelen müjdesini, kocası nasıl karşılıyor. O da, bu acâip haberin müjdesiyle ne haldedir? O da : «Evet» derse, o zaman tam olarak inanacak ve işte o zaman sevinecek.

Hazret-i İbrahim yine bir şey söylemiyor. Öylece duruyor.

Hazret-i Cibril devam ediyor :

— Yâ İbrahim, biz sana, hak sözü müjdeledik, Allah'ın rahmetinden ümid kesenlerden olmayın.

Hazret-i İbrahim :

— Amennâ ve Saddakna, diyor.

Sonra Hazret-i Sârâ'ya dönerek ilâve ediyor :

— Müjdeler olsun Yâ Sârâ!...

İşte şimdi tam sevinç...

Âlemlerin Rabbinden Meleğe, Melek'ten Allah Resulüne, ondan da Hazret-i Sârâ'ya verilen kat'i ve büyük müjde...

Hazret-i İbrahim, Allah'ın tebliğine inanmadı-

ğından değil, hâşâ, fakat işin acâip oluşundan, ufak bir şaşkınlık hali geçirmişti. Evet, insan için acâip, fakat Allah için gayet basit.

Hazret-i Sârâ ise daha çok şaşırdığı ve peygamber olan kocasının evvelâ evet demesini beklediği için, onun tasdik ve tebliğine kadar tereddüdü devam etti. Şimdi artık büyük sevinç içindedirler.

Cenab-ı Hakkın irâdesi sâdır olmuştur. Hazret-i Sârâ'nın mahzun gönlünü evlât zevki ile şâd etmek, ilâhî murâd haline gelmiştir. Ne büyük ilâhî ihsan. Karı - koca, yaşlı gözlerle secdeye kapanıyorlar :

Fakat Hazret-i İbrahim'i birdenbire yine bir hü- zün kaplamıştır :

— Demek Lût kavmi, helâk olacak? diyor.

Hazret-i Cibril :

— Evet, diye cevap veriyor. Vâde tamam. Allah'ın emri sâdır oldu. Yalnız Lût'a îman edenler kurtulacak. Lût'un karısı kurtulamaz. Çünkü, o da kâfirlerle beraberdir.

İki büyük Melek, tebliğ vazifesini yaptıktan sonra gözden kayboldular.

ÜÇ DELİKANLI

Üç güzel delikanlı.

Sodum sokaklarında.

Öyle güzel, öyle güzel delikanlılar ki...

Sodum'un ahlâksız erkekleri, akıllarını kaçır- caklar...

Onları işaret ederek, birbirlerini adetâ tahrik ediyorlar...

— Şunlara bakın, şunlara...

— Kim bunlar?...

— Nereden gelmiş bu oğlanlar?...

— Bunlar yabancı. Burada böyle oğlan yok...

Ve azgınların kabadayıları, delikanlıların peşine düşüyor...

Delikanlılar, gayet alımlı, çalımlı, Sedum cad-delerini bir bastan öbür başa katediyorlar...

Bir ara, caddenin bir yerinde bir kıza rastlıyor-lar... Delikanlılardan biri, genç kıza soruyor :

— Lût'un evi nerededir, bilir misin?...

Genç kız :

— Ne yapacaksınız? diyor.

— Ona misafir olmak istiyoruz da...

— Peki buyurun, benim arkamdan gelin.

Kız önde, delikanlılar arkada, gidiyorlar.

Yol gösterici genç kız : Hazret-i Lût'un kızıdır.

Sedumlu azgınlar, Allah Resulünün kızının ya-nına sokularak soruyorlar :

— Kim bu oğlanlar, kız?

— Misafir...

— Nereye götürüyorsun?

— Babama...

— Size mi gelmişler?

— Evet, babamın misafirleri...

Azgınların, ağızları kulaklarına varıyor :

— Oh, diyorlar kendi kendilerine, mükemmel.

Bu güzel oğlanları, bu gece Lût'un elinden alırlar, ya-sadık.

Hazret-i Lût'un kızı, misafirleri evine getirmiş-tir. Babasına haber veriyor :

— Babacığım, misafirler geldi.

Allah Resulü :

— Buyursunlar, diyor.

— Babacığım, fevkalâde güzel üç delikanlı.

— Olsun efendim, buyursunlar.

Kızın telâş, misafir delikanlıların fevkalâde güzel oluşundan.

Allah Resulünün tevekkülü ve «olsun» deyişi de; kızının telâşına rağmen, Allah'a tevekkülünden.

Kızın telâş; endişeden ileri geliyor. Çünkü, Sedum azgınlarının hâli malûm. Bu misafirleri kabul etmek kolay ama, korumak güç.

Sefâletin, rezâletin son haddi; bir kenç kız, genç oğlanların, azgın erkeklerden muhafaza edilmesi telâşında... Allah, böyle bir milletin belâsını vermez de kim verir?... Bundan daha sefil cemiyet olur mu?...

Delikanlılar, Hazret-i Lût'un huzuruna selâm vererek giriyorlar. Allah Resulü, misafirlerinin selâmını alarak :

— Buyurun, diyor, hoş geldiniz, safa geldiniz.

Sonra, misafirlere saygı, izzet, ikram.

Fakat, Allah Resulü melûl ve mahzun...

Misafirler, hakikaten fevkalâde güzel gençler!

Kavim, fevkalâde rezil ve alçak...

Genç kızın hakkı var; bu gençleri korumak, Allah'sızların eline teslim etmemek, pek güç.

Allah Resulü, misafirlerini evinin içinde, kimse'nin göremeyeceği bir odada gizliyor ve Allah'a sığıntıyor.

Fakat en büyük düşman evin içinde : Hazret-i Lût'un karısı...

Kadın; gâvur. At, atılmaz; sat, satılmaz. Kov, kovulmaz. Rezil kadın, milyonluk kâfirlerin safında. Hazret-i Lût'un safında ancak ondört Müslüman. Sesini çıkaramıyor ki...

Sedum'un oğlanı rezilleri; gece yarısına doğru, Allah Resulünün kapısına dayanıyorlar. Hazret-i Lût'a :

— Ver o oğlanları bize!... diyorlar.

Allah Resulü, alçakları başından savmak için :

— Gittiler, diyor.

Fakat evin içindeki düşman, gâvur kadın :

— Buradalar, burada, diye sesleniyor. İçeride-
ler. Kocam onları sakladı, size vermek istemiyor, gi-
rin alın...

Görün gâvur kadının yaptığı işi!...

Şimdi ne olacak?...

Azgınlar dayatıyorlar :

— Yâ Lût, çıkar dışarıya oğlanları!

Allah Resulü yalvarıyor :

— Yapmayın, Allah'tan korkun, misafirlerime
dokunmayın!

— Kes sesini, ver onları bize. Sana biz deme-
dik mi evine misafir kabul etme, seni rahat bırak-
mayız. Madem ki misafir aldın, şimdi onları bize
vereceksin.

— Yahu etmeyin, ayıptır!

Ayıptan anlar mı Allah'sızlar. Hep birden Haz-
ret-i Lût'un evinin kapısına yükleniyorlar. Hurr-raa,
içeriye... Avluya doluyorlar.

Hazret-i Lût yalvarıyor :

— Ey kavmim, ne yapıyorsunuz, kendinize ge-
lin! İşte kızlarım, onları size veriyorum, onlarla ni-
kâhla evlenin, sizin hakkınızda bu kızlar iyidir, te-
miz kızlardır bunlar : Allah'tan korkun, misafirle-
rime dokunmayın!...

Hâyâsızlar ısrar ediyorlar :

— Hayır, diyorlar. O oğlanları bize vereceksin. O güzel oğlanlar dururken, biz senin kızlarını ne yapalım? Boşuna konuşma, sen de bilirsin ki senin kızlarında bizim hakkımız yok. Ne diye kızlarını ileri sürüyorsun? Biz ne istediğimizi biliyoruz. Oğlanları bize vermen lâzım, başka lâfa lüzum yok...

Hakikaten öyle, söz kâr etmiyor... Lâftan anlamıyorlar. Hazret-i Lût çaresiz kalmıştır, ağlıyor :

— Yazık size, diyor. Eğer arkam ve kuvvetim olsa, siz bana bunu yapabilir mi idiniz?

Allah'sızların gözleri birşey görmüyor, odalara saldırıyorlar, misafirleri alıp götürcekler.

Üç hâyâsız, delikanlıların bulunduğu odaya giriyor, kapının kenarında oturmakta olan birinci misafirin üzerine saldırıyorlar. Kolundan tutarak dışarıya çekiyorlar :

— Yürü!...

Misafirlerde telâş yok.

Üzerine saldırılan birinci misafir, üç hâyâsızın yüzüne :

— Füüüü... diyerek üflüyor.

Hâyâsızlar, ellerini misafirlerden çekiyorlar kendi gözlerine götürüyorlar.

Oğuyorlar gözlerini.

Açıp kapıyorlar, göz kapaklarını.

Boşuna uğraşmayın.

Gözleriniz görmüyor.

Kör oldunuz.

Evet kör olmuşlardır.

Gözlerini tutarak odadan dışarıya çıkıyorlar. Evin içini istilâ etmiş bulunan diğer Allah'sızlar, yalpa yapa, yapa, gözlerini oğuştura oğuştura oda-

dan çıkan arkadaşlarının halini görünce, feryadı basıyorlar :

— Lût'un sihirbazları, arkadaşlarımızı kör ettiler!

Sonra kör olan hâyâsızların kollarına girerek hep beraber evin içinden sokağa çıkıyorlar. Sokak kapısının önünde feryad ediyorlar :

— Ey ahali, bakın şu Lût'un bize yaptığı işe! Arkadaşlarımızı kör etti. Bunca zaman içimizde sihirbazlık ettiği yetmedi, şimdi daha üç sihirbaz geçirdi, onlarla bize fenalık yapıyor!...

Gecenin epey ilerlemiş bu saatinde, sokaktaki feryad büyüyor, etraftan feryadı duyanlar koşup geliyorlar, yaygara genişliyor, bağırان bağırانا :

— Artık bu işe bir son verelim, Lût'u öldürelim, evini, barkını yıkalım!

— Öldürelim, yakalım, yıkalım, mahvedelim bu sihirbazları!...

Allah'sızların gürültüsü, ortalığı kasıp kavuruyor. Hazret-i Lût'un benzi sararmıştır. Genç misafirlerin yüzüne şüphe ile bakıyor :

— Hakikaten bu delikanlılar, sihirbaz olmasınlar? diye düşünüyor.

Misafirler Allah Resulünün endişesini seziyorlar, içlerinden birisi :

— Yâ Lût, korkma ve mahzun olma. Biz senin Rabbinin habercileriyiz. Biz, seni bu kavmin şerrinden kurtarmağa geldik.

Konuşan : Cebrail Aleyhisselâm'dır. Diğer iki delikanlı da Hazret-i Mikâil ile Hazret-i İsrâfil. Bu üç büyük Melek, insan sûretine girerek gelmişlerdir. Şimdi kim olduklarını, Hazret-i Cibril, Allah Resûlüne bildiriyor ve devam ediyor :

HABER YAKIN, SABAH YAKINDIR!

— Yâ Lût, bu rezil kavim sana bir şey yapamayacaktır. Korkma, gece yarısını biraz geçince, ehlini ve cemaatini al, şehirden çık git. Seninle beraber çıkanlara tenbih et, arkalarına dönüp bakmasınlar. Acele edeceksiniz. Seher vakti olmadan Mü'tefikât şehirlerinin hudutları dışına çıkmış olacaksınız.

Hazret-i Lût, Meleğ soruyor :

— Siz burada mı kalacaksınız?

— Evet!

— Burada ne yapacaksınız?

— Senin Allahsız kavmini helâk edeceğiz.

Allah Resulü, o kadar muzdarip ve muazzeptir ki, sızlanıyor :

— Öyle ise, niçin hemen değil, ne bekliyorsunuz?

Hazret-i Cibril, gayet sâkin cevap veriyor :

— Vâde sabah vaktidir. Sabah yakın değil mi? (Eleyse-s - subhu bi karîb?)

İşaret ve ilham...

Kalp-te huzur.

İmanda kuvvet...

Vakti intizar.

Ervâhın bahar alâmetleri göründü.

Letâfet, kesâfete galip.

İlâhî nûrun tecellileri, Mir'ât-ı Kulûbde nümâyân.

Ses, gönüle sindi. Bahar-ı ervahı intizar et.

Üç, dört türlü, bahar yok mu?

Lâleli, güllü, bahar mı?

Ef'âln müşâhadesi mi?
 Yâ, Âsârın müşahadesi?
 Müşahade-i mahbub mu?
 Ah-u nâle, niye?
 Neden bahar-ı dîldeki tecelliyât?
 Ve.

Sünbüller, bahar-ı ervahta bitti. Bülbüller feryatta.

Akl gözü ile bak.
 İmanın letâfetini gör.
 Def-i atş eylersin.
 Nûh Aleyhisselâm, az mı çekti?...
 Unutuldu mu o günler?...
 Resûllerin yolu : dikenlidir.
 Uzun, izdıraplı yıllar.
 Ne çıkar?...
 İleride sabah var.
 Kaçınılmaz sabah.
 İki bahar daha var :
 Şu : Fasl-ı bahar.
 Evet, şu da; Rebî-ül ebrar.
 Her ikisinde de ayrı birer zevk var.
 İkisi de bizim için.
 Dünya için, ahiret için.
 İman için, lezzet için.
 Bahar-ı Eşbah'da, nebât ve koku biter.
 Üreyen ve türeyen tohum ve koku.

Yerden : -Ve ahyeynâ bilî beldeten meyyiten- sırrının zuhûr

Ümitle dolu bahar : Bahar-ı ervah.
 Kalplere, nûru dolduran ebrarın baharı.
 Toptan Hayat-ı dîl ve din.
 Oradan, muhabbet şarâbı sunulur.

Perdenin öbür tarafını görebilen, bunu bilir.
 Letâfetin nümâyân olduğu ân.
 Âriflerin görebildiği hâl.
 Ne zebân takrir edebilir, ne de beyân.
 Tahkiki, can kulağına bağlı.
 Irk, haseb ve neseb kabul etmeyen haslet.
 Dîl-ü cân ervâhının baharıdır bu.
 Âlem-i Zâhirinin terbiyesi sebebidir bu.
 O halde, haber yakın,
 Sabâh, yakındır.

Hazret-i Lût, kendisine tâbi olan ondört mü'min ile beraber gece yarısından sonra Sedum şehrini terketmiş, seher vaktine doğru, azgınların bulunduğu şehirlerin hudutları haricine çıkmıştır.

Şimdi tam seher vaktidir.

Allahsız şehirlerin azgın kâfirleri, rezaletleriyle mest ve gafil bir haldedirler.

Allah'ın vaad ettiği saat gelmiştir.

İmansızların, yerin dibine geçecekleri saat.

İşte Hazret-i Cibril, kanadını yere sokuyor ve yerin altını üstüne getiriyor.

Sedum, Gamura, San'a, Duma ve Didom şehirleri, bir anda temellerinden sökülerek havaya kalkmış, sonra başaşağı yere saplanmış.

İmansızlar binalarıyla beraber yerin dibine geçmişlerdir.

Ne bir ses ne bir nefes!

Altı üstlerine gelmiştir.

Azınlığın, imansızlığın, Allahsızlığın âkibeti; budur.

Hazret-i Lût da, mü'minlerle beraber Kıst'a, Hazret-i İbrahim'in yanına gelmiş ve burada yerleşmiştir.

Kıst şehrinde, islâm ve îman hüküm sürüyor. Allah'ın vaadi yerine gelmiş; Hazret-i Sârâ da, Hazret-i İshak'ı doğurmuş, evlâd tadına nail olmuştur. Artık Hazret-i İsmail'i kıskanmıyor, kocasına sık sık, Hazret-i Hâcer ile Hazret-i İsmail'i ziyarete müsaade ediyor.

Hazret-i İbrahim, Mekke'ye gelip gidiyor. Hazret-i Hâcer'in yanında rahatça kalıyor.

Hazret-i İsmail on yaşına gelmiştir.

Efendimizin nûrunu alında taşıyan muhteşem çocuk; Hazret-i İbrahim'in göz bebeği... Erkek evlâdın on yaşına vüsülü; baba muhabbetinin kemâle erdiği zamandır.

İşte şimdi, dünya muhabbetinin kemâl zamanı.

Hazret-i İbrahim, yine Mekke'dedir. Oğluna misafir gelmiştir.

Zilhicce ayının sekizinci günü.

İbadetle mesguldür.

Âlemlerin Rabbine ibadet ve nîmetine hamd.

KURBAN !

İbadet bitince, bir ara uyku bastırıyor.

Ve bir rüya : Hazret-i İsmail... yanında bir melek... Hazret-i İbrahim, meleğe bakıyor, ama konuşmuyor, susuyor. İçinde, sanki bir endişe var. Melek :

— Yâ İbrahim, diyor. Ben Allah'ın elçisiyim. Sana, Rabbinin emrini tebliğ ediyorum : Kalk, bu oğlunu kurban et!...

Hazret-i İbrahim, titriyerek uyanmıştır.

Düşünüyor.

Bu bir rüya, fakat Rahmânî mi, şeytânî mi?
Bir karar veremiyor.

Aynı gece, sabaha karşı, yine bir rüya yine aynı
Melek, yine tebliğ :

— Yâ İbrahim, Rabbin emrediyor; oğlunu kurban et!

Allah Resulü, yine telâşla uyanmıştır. Yine mütereddit.

Yine kendi kendine soruyor :

— Bu rüya Rahmânî mi, şeytânî mi?

Ertesi gece, yine aynı şekilde bir rüya ve emir :

— Yâ İbrahim, oğlunu Allah için kurban et ve sözünü yerine getir. Rabbin, sana bunu emretti. Rabbin sana günah işlemeği emretmez. Tâatı, emreder.

Allah Resulü uyanmıştır. Gördüğü rüyanın Rahmânî ve doğru rüya olduğuna tamamen kanaat getiriyor.

Evet, ahdı vardı. Bir oğlu olursa, onu, Allah'a kurban edeceğine söz vermişti. O bu ahdını unutmuş değildi. Her gün aklında idi. Fakat babalık sevgisi, her gün bir parça ona bu ahdini geciktiriyordu. Bu gecikme, artık daha fazla uzayamazdı. Çünkü ilâhî hatırlatma sâdır oldu. Kurban :

Allah için kurban!

On yaşındaki oğulu kurban etmek...

Muhabbet sarayının sultanı evlâd, kurban edilecek.

Kurban, Hazret-i Âdem'le başlar. On kısımdır :

Birincisi : Kurbaan-ı kabuldür. Hazret-i Âdem'in oğlu Hazret-i Hâbil'in, Allah için kestiği koçtur. Cenab-ı Hak, bunu kabul etti.

İkincisi : Reddedilen kurbandır. Hazret-i Âdem'in oğlu Kaabil'in kurbanıdır. Cenab-ı Hak, onun kestiği kurbanı kabul etmedi. Reddetti. Buna : Kurban-ı Şekâvet de denir.

Üçüncüsü : Kadr ve menzilet kurbanıdır. Efendimizin dedesi Abdülmuttalibin, oğlu Abdullah (Efendimizin babası) için kestiği kurbandır.

Dördüncüsü : Kurban-ı Şefkattır : Efendimizin ümmeti için, kurban ettiği koçtur.

Beşincisi : Fazilet kurbanıdır : Hacıların Mina'da kestikleri kurbandır.

Altıncısı : Muhabbet ve rahmet kurbanıdır : Muhammed ümmetinin, her zaman Allah için kestikleri ve fakirlere dağıttıkları kurbanlardır.

Yedincisi : Kurban-ı azamettir : Kiyâmet gününde cennet ile cehennem arasında, melekler tarafından kesilen kurbandır. Bu kurban; koç suretine sokulan «Ölüm» dür. Melekler, bu koçu Cennet ve Cehennem ehline göstererek kurban ederler.

Sekizincisi : Ehl-i aşkın kurbanıdır. İnsanın nefsini Allah için kurban etmesidir. Fakat, kendi kendini keserek, öldürerek, katil olarak değil. Bunun sebebi, iştihak-ı visâldır. Bakın nasıl : Mâlik İbni Dinâr anlatıyor :

— Çölde seyahat ediyordum. Bir delikanlı gördüm. Bir hurma ağacının altında namaz kılıyordu. Yanına vardım, namazını bitirince ona selâm verdim. Selâmı aldı, sonra o hurma ağacından biraz hurma topladı. Bana verdi. Ben ona :

— Dostum, nereye gidiyorsun? dedim.

— Mekke'ye, dedi.

— Sana yoldaş olmak isterim, dedim.

— Bana yoldaş olmağa kudretin yetmez, dedi ve benden ayrıldı.

Ben, onu gizlice takip ettim. Mekke'ye vardık. O, Mina'da Mescid-i Hayfta namaza durdu. Namazını bitirdikten sonra, ellerini dergâh-ı Kibriyaya açtı: «Yâ Rab, dedi, herkes sana kurbanını kesti, benim nefsimden başka sana kurban edecek şeyim yok. İsterim ki, nefsimle sana yakın olayım.» Sonra, şehadet parmağını boğazına sürerek; «Bismillah» dedi ve orada can verdi...

Dokuzuncusu : Allah yolu mücahidlerinin kurbanıdır ki, «Mûtû kable en temûtû» sırrınca, nefsi-i emmârelerinin fenâ buluşudur.

Onuncusu : Kurban-ı Keramettir; Hazret-i İbrahim'in, oğlu Hazret-i İsmail'i kurban etmeğe karar verişidir.

Emir : Allah'tan.

İtaat : Halilullah'tan.

Allah'ın Halîli, zevcesi Hazret-i Hâcer'e :

— Ey benim sevgili oğlumun anası, diyor. İsmail'i güzelce yıka, sonra güzel kokular sür, bir dostu ziyarete gideceğiz.

Hazret-i Hâcer, büyük hâdiseden habersiz, Allah Resulünün emrini yerine getiriyor : Nûrlu çocuk, anasının ihtimamlı ellerile yıkanmış, güzel kokulara bulanmış, misk gibi kokmaktadır.

Hazret-i Hâcer, biricik oğlunu kocasına gösteriyor :

— İsmail hazır!

Hazret-i İbrahim, sevgili oğluna :

— Yanına bir bıçak bir de ip al, diyor.

Hazret-i Hâcer soruyor :

— Bıçakla ipi ne yapacaksın?

Allah Resulü titriyor. Fakat belli etmek istemiyor.

Nasıl belli eder?

Nasıl söylér?

Nasıl :

— İsmail'i keseceğim, kurban edeceğim, diyebilir?

Diyemiyor.

— Belki, diyor, çiftliğe uğrarız, Allah rızası için bir koç kurban ederiz.

Ah bir koç!...

Allah rızası için kurban edilecek olan güzel koç!

Güzel evlât:

Nürlü ciğerpâre.

Allah'ın Halîli olmak kolay mı?

Allah'a söz vermek kolay mı?

Allah'ın emrinden çıkmamak, kolay mı?

Allah Resulü önde, Hazret-i İsmail arkada, belinde ip, elinde bıçak evden çıkıyorlar.

Hazret-i Hâcer, arkalarından bakıyor. Baba oğul, ne de güzel yürüyorlar. Birbirlerine ne kadar da benziyorlar. Allah, ne büyük nîmet ihsan etti. Çok ıstırap çektiler ama, şimdi ne kadar mes'ut hissediyor kendisini. Onlara, arkalarından sesleniyor :

— Çabuk gelin kuzum, beni merakta bırakmayın.

Her ananın söylemeğe alışmış olduğu söz : merak...

Fakat bilmiyor.

Bilse ki, bu gidişte en büyük merak gizli?

Bilse ki, bu gidişteki maksat, dönmemektir.

Bilse ki, can pâresi, kurban edilmeğe götürülüyor...

Çıldırır.

Hazret-i İbrahim ile nûrlu çocuk konuşarak, şehrin dışına çıkmışlardır. Hazret-i İsmail soruyor :

— Babacığım, nereye gidiyoruz?

— Büyük bir dosta oğlum.

— Onun evi nerededir?

Allah Resulü yine titriyor.

Ne yapmalı ne demeli?

Büyük hakikat, biraz sonra belli olacak, alıştırmak lâzım :

— Oğlum, diyor, o büyük dost; evden, mekândan münezzehtir. Yerler, gökler onun mülküdür.

— Babacığım, o dost bizimle oturup yemek yer mi?

— Hayır oğlum, O, yemekten, içmekten de münezzehtir.

Nûrlu çocuk, susuyor.

IBLİS TELÂŞTA!

Baba - oğul konuşmadan yürüyorlar.

Yürüye yürüye, Beşir dağının eteklerine gelmişlerdir. Şimdi dağa tırmanıyorlar.

Dağ sallanıyor.

Zangır, zangır dağ titriyor.

Ve dile geliyor :

— Yâ Rab, bu ne gündür ki, bir Peygamber, kendi oğlunu, kendi elile benim üzerimde öldürecek

Nûr yüzlü çocuk şaşırmıştır. Babasına soruyor :

— Babacığım, ne oluyor? Dağ niçin sallanıyor?
Allah Resulü, tam bir tevekkülle cevap veriyor :

— Allah kadirdir. İstedigini yapar.

Yine baba - oğul susuyorlar.

Yola devam.

İblis telâsta.

Mel'unun asıl vazifesi, şu anda : Allah'a mutî insanı, azdırmak. Caydırmak için elinden geleni yapacak.

Kendi kendine :

— Eğer, diyor, bu fırsattan istifade edemezsem yazık bana.

Ve Hazret-i Hâcer'e koşuyor; bir ihtiyar kıyafetindedir. O'na soruyor :

— İsmail'i babası nereye götürdü?

— Bir dost ziyâretine beraber gittiler.

— Hayır, babası, onu kesmeğe götürdü.

— Baba evlâdını keser mi?

— Zannederim ki, Allah'tan emir aldı...

— O zaman mesele yok. Biz Allah'ın emrine uyarız.

Olmadı.

Şeytan, îmanlı kadını azdıramadı.

Koşarak, baba ile oğulun yanına geliyor.

Allah Resulü önde, nûrlu çocuk arkada, dağın son yokuşlarını tırmanmaktadırlar.

İblis, aynı ihtiyar kıyafetile, Hazret-i İsmail'in yanına yanaşıyor, yavaşça :

— Oğlum, diyor biliyor musun, baban seni nereye götürüyor?

Nûrlu çocuk, gayet müsterih, cevap veriyor :

— Büyük bir dosta.

— Bilmiyorsun, seni öldürmeğe götürüyor...

— Sen hiç gördün mü ki, bir baba, oğlunu öldürmüş olsun?

— Ama, bunu Allah, babana emretmiş.

— O zaman olur. Biz Allah'ın emrine mutfiiz.

Yine olmadı. Şeytan, yine telâşta... Muvaffak olamıyor. Bu defa nûrlu çocuğun yanından hızla ileriye fırlıyor, Hazret-i İbrahim'in yanına sokuluyor :

— Yâ İbrahim, diyor, dikkat et, yanlış yoldasın, gördüğün rüya, şeytanın işidir. Şeytan, rüyanda sana, oğlunu kurban etmeni söyledi. Sakın bu işi yapma, Allah'a âsî olursun.

Halîlullah, şeytanı tanımıştır :

— Ey Allah'ın düşmanı, diyor. Senin mel'ane-tinle, Allah'ın emrini yerine getirmeyeceğimi mi sanıyorsun? Defol şuradan!

Şeytan, sırra kadem basmıştır.

Baba - oğul da dağın tepesine varmışlardır.

Fakat, şeytan; şeytandır, İblis, mel'undur. Gizlendiği dağın içinden gûya dağ konuşuyormuş gibi, sesleniyor :

— Yâ İsmail ben Beşir dağı, sana sesleniyorum : Şimdi burada, senin kanın dökülecek, senin mezarın benim toprağım olacak.

Nûrlu çocuk etrafına bakınıyor. Sonra, babasına telâşla soruyor :

— Bu ne demek babacığım?

Allah Resulünün hüznü, oğlunun saf, temiz telâş ve heyecanla büsbütün artmış, kalbinden kopan babalık şefkatinin yaşları, gözlerine kadar dolmuştur. Kendisini zaptederek :

— Bu; şeytan, oğlum, şeytan bu! diyor ve ağlamamak, gözlerinde biriken yaşları yağmur gibi

akıtmamak için, susuyor, başını öbür tarafa çeviriyor.

Dağın tepesindeler.

Baba - oğul konuşmadan duruyorlar.

Allah'ın dağı.

Kimsecikler yok.

Dağın ortasında, Allah'ın emrine mutî, Allah'ın büyük Peygamberi, Allah'ın Halîli. Bir de, onun ciğerpâresi ve Allah'ın Habibi Hazret-i Muhammed'in (Sallallâhü aleyhi ve sellem) nûrunu alnında taşıyan mübarek çocuk.

Büyük şefkat... büyük sevgi... Biricik evlât... Allah'a verilen söz... Allah'ın, bu sözü hatırlatışı ve emri... Arkada hâdiseden habersiz zavallı ana... Karşıda bıçak... Dağın içinde gizlenen şeytan... Ve herşeyi bilen, gören, Hâzır ve Nâzır Allah.

EMİR ALLAH'TAN!

Yâ Rab, ne büyük an... Ne büyük imtihan...

Resul; Mutî.

Kurbanlık; Mâsum.

Gökte melekler ağlıyor :

— Sübhanallah, diyorlar, bir Peygamber, bir Peygamberi boğazlıyacak!...

Hazret-i İbrahim, birden bire oğlunu kolundan tuttu. Yanına çekti :

— Elindeki bıçağı ve belindeki ipi bana ver!

Nûrlu çocuk, babasının dediğini yapmıştır.

Hazret-i İbrahim, bıçağı ve ipi bir kenara bırakıyor. Sonra oğlunu kucaklıyor.

Nûrlu çocuk şaşırmıştır.

Allah Resulü, durmadan ağlıyor, kendisini zaptedemiyor.

Hazret-i İsmail soruyor :

— Babacığım, niçin ağlıyorsun?

Şu an; artık büyük sırrın meydana konacağı andır. Daha fazla beklemeğe, gizlemeğe vakit müsait değil.

Hazret-i İbrahim, oğluna büyük hakikati söylüyor :

— Evlâdım, oğlum, diyor, seni boğazladığımı, rüyamda gördüm, sen ne dersin? Allah'ın emrine itaat eder misin?...

Bu da bir imtihan. Allah'ın Resulü oğlunu imtihan ediyor...

Bakalım sabredecek mi?... İster sabretsin, ister etmesin, Allah Resulü, Allah'ın emrini yerine getirecek ama, her baba, kendisinde olan bir vasfı, bir meziyeti, evlâdında da görmek ister.

Hazret-i İbrahim, Allahın emrine mutî, oğlunda da bu meziyeti görmek istiyor.

Nûrlu çocuk soruyor :

— Babacığım, beni kesmeni Allah sana emretti mi?...

— Evet oğlum, Allah emretti, çünkü ben, Allah'a söz vermiştim : Yâ Rabbî, demiştim, bana bir erkek evlâd ver, bir defa tadını tadayım, sonra onu, sana kurban etmeği vaad ediyorum. Cenab-ı Hak da, seni bana verdi. Gerçi ben, Allah'a karşı olan vaadimi bugüne kadar hiç unutmadım. Ama, babalık şefkatile, hep geciktirdim. Nihayet Cenab-ı Hak bana sözümü hatırlattı ve seni kurban etmemi emretti. Ben; Allah'ın emrini yerine getirmeğe mecburum.

Nûrlu çocuğun yüzü gülüyor.

O kadar sevinmiştir ki...

Hazret-i İbrahim, taaccüple :

— Oğlum, diyor, bu sevinç ne? Ben sana, ke-sileceğini haber veriyorum, sen ise sevincinden di-vâneye dönüyorsun?

Hazret-i İsmail, memnun ve mes'ut cevap ve-riyor :

— Babacığım, diyor, nasıl sevinmeyim ki, be-nim murâdım, dostun rızası üzere, dostla mülâkat-tır. Ancak Rabbimin rızası beni rahmetinin civarı-na ve Cennetine idhal eder. Babacığım, sen emir edi-leni yap, inşaallah beni, sabredicilerden bulursun. Fakat; anamın yanından ayrıldığımız zaman, niçin bunu bana söylemedin babacığım? Anamla da he-lâllaşırdım?

Hazret-i İbrahimin kalbi, yerinden fırlıyacak gi-bidir.

Babalık şefkatinin müthiş acısından başka, bir de oğlunun ana hasreti ızdırabı, bağırını yakıyor. Ve gözlerindeki yaşlar boşalıyor :

— Oğlum, evlâdım, diyor. Söyleyemedim, kork-tum. Sen, yahut anan razı olmazsınız da, ben Al-lah'ın emrini yerine getiremem, diye korktum.

— Korkma, babacığım, korkma. Ben sana na-sıl isyan ederim, Allahın emrini yerine getirmene nasıl mâni olurum? Senin gibi bir babanın hakkını edâ etmek, en büyük saadettir. Bilhassa Allah'ın emri ve rızası olursa.

Hazret-i İbrahimin gözlerinden mütemadiyen yaşlar akmaktadır.

Allah'ın Halîli, Allah'ın emrini yerine getirme-

nin, kendisine güç gelmesinden ağlamıyor. Oğluna kıyamadığı için ağlıyor.

Resûlullâh Efendimizin de, oğlu İbrahim ölünce, mübârek gözlerinden yaşlar akmıştı. Hazret-i Ebûbekir :

— Yâ Resûlâllah, demişti. Siz bizleri Allah'ın emri olan ölüm karşısında ağlamaktan menettiniz, «sabredin» buyurdunuz, niçin sizin gözlerinizden yaş geliyor?

Efendimiz buyurmuşlardı :

— Gönül mahzûn olur, gözden yaş akar. Bu, sefkattan ileri gelir. İnsanın elinde değildir. Ben sizi, sesle ve feryadla ağlamaktan menederim.

GÖMLEĞİMİ ANAM KOKLASIN!

İşte şimdi, Hazret-i İbrahim'in akıttığı göz yaşı da, mahzûn gönlünün eseri, babalık şefkatinden ileri geliyor. Hazret-i İsmail :

— Ağlama babacığım, diyor, ağlama. Oğul fedâ etmek senden, can fedâ etmek benden. İşini çabuk gör, çünkü, benim canım, büyük dostun yüzünü görmekte isticâl ediyor. Babacığım, Nemrûd seni ateşe attığı zaman, sen sabrettin de, Allah senden râzı oldu. Ben de, Allah için boğazlanmağa râzı olayım ki, inşallah, Cenab-ı Hak, benden de râzı olur. Gerçi senden ayrılacağım ama, Rabbîma kavuşacağım. Dünya nîmetlerinden mahrum kalacağım ama, Cennet nîmetlerine nâil olacağım. Benim için sakın mahzûn olma, bil ki, can acısı bir ân içindir. Bu acıya tahammül etmek kolaydır. Fakat, ben seni düşünüyorum. Çünkü sen, ömrünün sonuna kadar evlâd

acısına sabra ve tahammüle mecbursun. Müsaade eder misin babacığım, bazı ricalarım var, söyleyeyim? .

— Söyle benim gözümün nûru.

— Evvelâ, iple elimi ayağımı, iyice can acısile senin işini zorlaştırmıyayım. Elbisenin eteklerini kaldır, kanım sıçrayıp üzerine bulaşmasın. Bıçağı iyice bile ki, ben ruhumu çabuk teslim edeyim. Senin de işin kolay olsun. Beni keserken, yüzüme bakma, belki babalık şefkatın işine mâni olur. Sırtımdan gömleğimi çıkar, sonra beni boğazla, temiz gömleğimi anama götür, benden selâm söyle, gömleğimi koklasın, benim kokumu alsın, ağlamasın. Onu teselli et. De ki : Şefaattçın senden evvel Cenab-ı Rabbi İzzete gitti. Allah'tan seni ister. Başka şey istemez, memûldur ki, Cenab-ı Hak, onun bu arzusunu reddetmez.

Hazret-i İbrahim mahzûn mahzûn ciğerpâresine bakarak :

— Ey benim oğlum, diyor, Allah'ın emrini yerine getirmekte sen ne güzel yardımcıydın.

Sonra, ellerini göklere açıyor ve yalvarıyor :

— Yâ Rabbî, benim zaafıma ve ihtiyarlığıma merhamet et. Yâ Rabbî, benim günahlarım yüzünden, bana merhamet etmezsen, bârî bu mâsum yavruya rahmeyle!

Nûrlu çocuk ellerini göklere açıyor :

— Ey büyük Allahım, diyor, bana, bu büyük emre sabretmemi nasip et...

Ve duruyor, dalmıştır. Gözleri, ufuklarda sanki bir şeyler görmekte...

Sonra babasına dönüyor :

— Babacığım, diyor, bak, bak! Göklerin kapı-

ları açıldı. Bütün Melekler bizi seyrediyorlar. İşte hepsi de hayretlerinden Cenab-ı Hakka karşı secdeye kapandılar : «Yâ Rab, diyorlar, bir Peygamber elinde bıçak, Senin rızan için oğlunu kurban etmek üzere, onun baş ucunda bekliyor. Sen bunlara merhamet nazarınla bak Yâ Erhamerrâhimîn.»

Sabırlı çocuğun bu sözleri, gamlı babanın ızdırabını büsbütün artırmıştır. Hazret-i İbrahim, gözlerini ellerile kapıyor ve tekrar ağlıyor.

Filhakika, bütün Melâike, bu acaip hali, Allah'ın emrile seyretmekte. Bir taraftan Allah'a yalvarırlarken, diğer taraftan birbirlerine :

— Ne büyük Peygamber, Allahın ne büyük dostu! Cenab-ı Hak Hazret-i İbrahim'e rüyâ tarihiyle bu emri verdi. Ya uyanık olduğu halde vahyetse, kimbilir daha ne büyük fedakârlıklara katlanır? demektedirler.

Ne hikmettir, bir çok Peygamberlere uyku halinde oldukları zaman, bazı mühim emirler ve mihrnetler tahmil edilmiştir.

Hazret-i Adem, bir uyku sonunda Cennetten çıkmak derdine müptelâ oldu. Ona :

— Yâ Âdem, denildi, hem Huzûr-u mahbûb, hem de uyku olmaz.

Hazret-i Yûsuf uyudu; uzun yıllar babasından ayrı kalmak derdine müptelâ oldu.

Hazret-i Dâvud uyudu; hitâb vâki oldu :

— Yâ Dâvud, hem Hilâfet, hem uyku olmaz.

Resulullâh Efendimiz, yattı ve örtündü :

— Ey örtülü olan, kalk ve inzâr et! denildi.

Hazret-i İbrahim, mihrapta kendinden biraz geçince :

— Kalk, oğlunu boğazla, denildi.

Bunların her birinde, ayrı bir hikmet saklıdır.

Hazret-i İbrahim, oğlunun sabrı ve cesareti karşısında, kendisini toparlıyor ama, bir türlü bıçağı eline alıp, büyük emri yerine getirmeğe başlayamıyor.

Nûrlu çocuk :

— Ne duruyorsun, babacığım, diyor. Allah'ın emrettiğini yerine getir, Allah'a muhabbette, tevakkuf olmaz.

Hazret-i İbrahim elemli, elemli :

— Oğul, diyor, sen kesmenin zorluğunu bilmiyorsun, acele etme!

Hazret-i İsmail gülüyor :

— Babacığım, diyor. Sen benim şu anda gördüğümü görsen, benim yerime kurban edilmeni isterdin.

— Ne görüyorsun yavrum?

— Gördüğüm şu babacığım : Bütün melekler sana bakıyor. Rabbim da bana. Ben istiyorum ki, çarçabuk, şu anda Rabbımın bakışları karşısında, canımı fedâ edeyim.

Hazret-i İbrahim susuyor.

Birden bire bıçağı eline aldı. Beraber getirdiği bileği taşında güzelce biledi.

Bıçak ustura gibi.

Şöyle bir yokladı : Mükemmel... Filin kellesini bile, bir vuruşta uçurur.

Oğlunu kolundan tuttu, yere yatırdı : elini ayağını ipe bağladı.

BABACIĞIM ACELE ET!

Mübarek kurban, sağ tarafına yatmıştır, boynu bükük, bekliyor.

Hazret-i İbrahim'in sağ elinde bıçak, sol elinde oğlunun toprağa yaslanmış başı...

Allah Resulü :

— Yâ Rab, diyor, bu benim oğlum, kalbimin zîneti, gözümün nûru. Şu cânımın pâresini kurban etmeği bana emrettin, ben de hâlis niyyetle ve sadakatla Sana kurban ediyorum ve Sana hamd ediyorum. Yâ Rabbî, canımın cânını kurban ederken bana kolaylık ihsan et, sabır ver. Bismillâh...

Allah Resulü, keskin bıçağı, nûrlu çocuğun boğazına dayadı, onun sâkin haline son bir göz attı, vedâ ediyor :

— Şimdilik, kıyâmete kadar sana vedâ ediyorum ey benim canımın canı. İnşallah kıyâmette buluşuruz.

Nûr yüzlü çocuğun sabrı tükenmiştir :

— Babacığım, diyor, bırak vedâ şimdi, emri Hakkı yerine getirmekte acele et, gecikiyorsun. Allah'a güç gelmesin diye korkuyorum.

Hazret-i İbrahim, artık Allah'ın emrini yerine getirmekte acele ediyor.

Tekrar :

— Bismillâh... der demez, Hazret-i İsmâil :

— Dur babacığım, diyor, bir saniye dur...

Hazret-i İbrahim, keskin bıçağı oğlunun boğazına vuracağı sırada, olduğu gibi kalmış ve durmuştur.

Hazret-i İsmail :

— Babacığım, diyor, elimi ayağımı çöz, Melekler bize bakıyorlar. İstiyorum ki, onlar da, benim kendi arzum ile kurban edilmeğe razı olduğumu görsünler.

NÛR VE BİÇAK!

Hazret-i İbrahim, hiç cevap vermeden oğlunun elini, ayağını derhal serbest bıraktıktan sonra, aynı vaziyette kıpırdamadan yatan bu kurbanın başını tekrar sol elile tutmuş, sağ elile de körpe boynuna :

— Bismillah! diyerek bıçağı bütün kuvvetile indireceği sırada, eli titremiştir.

Yapamıyor, gözünden damlayan bir damla yaş çocuğun yanağını ıslatıyor.

Hazret-i İsmail :

— Babacığım, diyor yüzümü ört ki, görmeyesin, babalık şefkatin işine mâni olmasın, elin titremesin.

Hazret-i İbrahim bir bezle oğlunun yüzünü örtüyor.

Bu sırada kalbine İlâhî hitap :

— Yâ İbrahim! Evlâd muhabbeti mi, seni kusura sevk ediyor?

Hazret-i İbrahim, bu defa ilâhî haşyetle titriyor, artık kalbinde, yalnız Allah sevgisi var. Başka muhabbet kalmamıştır.

— Bismillah! der demez, kıldan ince, kılıçtan keskin bıçak, nurlu çocuğun boynuna inivermiştir.

Aaaa, bu ne?

Bıçak, geri tepti ve kesmedi.

Allah Resulü, şaşırmıştır.

Nûrlu çocuk :

— Ne yapıyorsun babacığım? diyor, yavaş alıyorsun.

Hazret-i İbrahim :

— Hayır, diyor, hayır oğlum! Bıçak kesmiyor.

— Gayet kuvvetli vur babacığım.

Hazret-i İbrahim, yine bütün kuvvetile, keskin bıçağı oğlunun boynuna indiriyor.

Fakat hayır, bıçak yine tersine dönmüştür. Kesmiyor.

— Babacığım, hızlı çal boynuma bıçağı!

Hazret-i İbrahim, büsbütün üzgün ve hayretler içindedir :

— Evlâdım, diyor, kesmiyor, bıçak kesmiyor!

Sonra, bıçağı yanında bulunan bir taşa çalıyor, taş iki parça olmuştur.

— Babacığım, bir kere daha bütün kuvvetinle bıçağı vur şah damarıma! Geç kalıyoruz.

Bıçak, peygamber kuvvetinin bütün azametile, körpe kurbanın, güzel boynuna iniyor, fakat heyhat! Bıçak iki parça olmuştur. Ama, nûrlu çocuğun boynu, sapa sağlamdır. Hazret-i İbrahim, elinde kalan bıçağın yarısını hiddetle yere atıyor.

Bıçaktan ses :

— Yâ İbrahim! Nemrûdun ateşi seni niçin yakmadı?

Allah Resulü sese cevap veriyor :

— Allah, ateşe «Yakma!» dediği için.

— Yâ İbrahim, Allah ateşe bir defa «Yakma!» dedi, halbuki bana yetmiş defa «Kesme!» diye emir geldi. Bana sakın kızma.

KİM DAHA CÖMERT?

Hazret-i İbrahim bu hale mütehayyirdir.

Duruyor.

İçinde yine bir korku :

— Acaba, Allahın emrini yerine getirmekte geç mi kaldım? hata mı ettim?

O bu tahayyür ve taaccüb içinde iken, hitab-ı Rabb-ı İzzet :

— Yâ İbrahim, biz senin rüyanı tasdik ettik. Sen, sana düşen vazifeyi yaptın. Biz muhsinlerin mükâfatını böyle veririz.

Hazret-i İbrahim, dona kalmıştır.

Cenab-ı Hak vazifenin bittiğini bildirdi. Ama şimdi ne olacak?

Oğluna :

— Kalk yerden! diyor.

Nûrlu çocuk, yerden kalkıyor. Baba - oğul birbirlerine bakıyorlar.

Hazret-i İsmail soruyor :

— Babacığım, sen mi cömertsin, ben mi?

Hazret-i İbrahim :

— Oğlum, diyor, elbette ben daha cömertim. Senin gibi bir evlâdı kurban ediyordum.

— Babacığım, senin bir tane oğlun daha var. Halbuki benim bir tek canım var, onu fedâ ediyordum.

— Evlâdım, ben senden cömerdim. Çünkü sen, bir anda ruhunu teslim eder kurtulur gidersin. Fakat ben, kıyâmete kadar mahzun kalırım. İnsanın evlâdını eliyle boğazlaması ne demektir?

Baba oğlun muhaveresini, yine Hitab-ı Rabb-i İzzet kesiyor :

— Ben, sizin ikinizden de cömerdim. Boşuna cömertlik dâvâsı etmeyin.

Baba - oğul, hûşû içinde kalmışlardır. Yere bakıyorlar.

Hazret-i İbrahimin kulağının dibinde bir ses :

— Allahü Ekber, Allahü Ekber!

Hazret-i İbrahim titriyerek sesin geldiği sağ tarafına dönüp bakıyor.

Hazret-i Cibril, bir koç ile bu tarafa doğru geliyor.

Allah Resulü :

— Lâ ilâhe illallâhü, vallâhü Ekber, diyerek, Hazret-i Cibril'e mukabele ediyor.

Cebrâil Aleyhisselâm, koçun boynuzundan tutarak, baba ile oğulun yanına kadar gelmiştir. Nûrlu çocuk da sevinç gözyaşları akıtarak :

— Allahü Ekber ve lillâhilhamd, diyor ve Allah'a hamdediyor.

Hazret-i Cibril, koçu, Hazret-i İbrahim'e uzatarak :

— Buyurun, diyor, Rabbinizin hediyesi. Hazret-i İsmail'in yerine bu koçu kurban etmenizi, Cenab-ı Hak emretti.

Baba - oğul birbirlerine sarılarak, öpüşerek ağlıyorlar.

Sonra, derhal secde-i sükrana kapanarak, Allah'a hamdediyorlar.

Artık baba, evlâdını elile boğazlamaktan, evlâd da tatlı canını fedâ etmekten kurtulmuştur. Fakat bu kurtuluş, sâdece maddî değildir. Bu kurtuluş, ayrıca büyük sadakat imtihanından, ak yüzle çıkmıştır.

Çünkü, Hazret-i İbrahim, keskin bıçağı sevgili oğlunun boynuna dayadığı zaman, Cenab-ı Hak, per-

deyi kaldırmış, bu müthiş anı, göklerdeki meleklerle göstermişti. Bütün melekler, hâdisenin heybetinden ve Halîlullah'ın sadakatından heyecana gelerek ağlamışlardı. Cenab-ı Hak, meleklerle :

— Ben, insanı yarattığım zaman, siz, insanı beğenmemiştiniz, fesada sebep olurlar, kan dökerler, demiştiniz. Şimdi görün, insan, bir baba olarak, benim rızam için, ne büyük musîbete katlanıyor, demişti.

Hazret-i Cibrîl de :

— Yâ Rab, demişti, bu Emr-i azîymdir, büyük kerâmettir.

Yine Cenab-ı Hak Meleklerle şöyle buyurmuştu :

— Yâ, on yaşındaki çocuğun, benim emrimin yerine getirilmesi hususundaki şu isticali ve istiyyaki?... İzzetime ve Celâlime yemin ederim ki; siz şu anda, bütün göklerin melekleri, sırtınıza birer kurban alarak yer yüzüne, bu nûrlu çocuğa götürseniz, onun «Babacığım, Allahın sana emrettiğini yap» demesinin mükâfatı olamaz.

İşte insan denilen şerefli mahlûkun, Allah indinde derecesi.

Gerçi, bunlar Peygamber, bunların derecesi, elbette büyük.

Fakat Eşref-i mahlûkat olarak yaratılan her insanın, Mü'min olmak şartile, Allah indinde derecesi pek büyüktür. Erbab-ı tahkika göre; kıyâmette, hesaptan sonra, Cenab-ı Hak meleklerle emir verecek :

— Mü'minlerin önüne düşün, Cennetteki yerlerine götürün!

Melekler, kıskanacaklar demeyelim de bu izzet ve ikbâla bir parça taaccüb edecekler ve :

— Yâ Rab, diyecekler, bu ne büyük ikram...

Cenab-ı Hak buyuracak :

— Büyük ikram mı? Siz ne diyorsunuz? Her mü'mine sekiz Cennet versem, yine onların ruhlarını halkettiğim zaman : «Ben sizin Rabbiniz değil miyim?» sualime karşı, verdikleri : «Evet, Rabbimizsin!» cevabının mükâfatı olamaz. Onlara Cemâlimin müşahedesini nâsip edeceğim zaman, hak ettikleri mükâfata nail olmuş olurlar.

Cebrâil Aleyhisselâm, Hazret-i İbrahim'e tekrar :

— Haydi, koçu, oğlunun yerine Allah'a kurban et. Rabbin böyle emretti, diyor.

Tam bu sırada, Hitab-ı Rabbi İzzet vâki oluyor :

— Yâ İbrahim, benim uğruma kurban edilmeğe razı olan oğlun İsmail'e söyle, şu anda benden ne dilerse istesin!

Emir Allah'tan.

Büyük lütûf ve ihsan zamanı.

Ne istenirse derhal verilecek.

Mülk sahibi, hazinesini açtı :

İste ne istersen al.

Nûrlu çocuk, ellerini göklere kaldırıyor ve istiyor :

— Yâ Rab, Senin varlığına ve birliğine iman eden her mü'min, günahı ne olursa olsun, bu imanla Sana gelirse, sen onu affet!...

İlâhî cevap :

— Kabul ettim.

Kâinatın Efendisi, Allah'ın Habibi Hazret-i Mu-

hammed Mustafa Sallallahu aleyhi ve sellem'in nûrunu alnında taşıyanın istediğini gördünüz mü?

Kendisi için bir şey istemiyor, mü'minler için istiyor. Her türlü ihsan hazinelerinin kendisine açıldığı anda, başkaları için talep. Bu hâl, kâinatın Efendisinin nûrunun hasletidir.

BÜYÜK HİKMET!

Şimdi, dağın başında kurban edilmekten kurtulan çocuğun alnındaki nûr ortalığı sürûra gark ediyor.

Mübarek nûrdan bir hitap vâki oluyor :

— Yâ İbrahim, ben senin oğlunun alnında olduğum için ona bıçak kâr etmedi.

Arkadan, Hitab-ı Rabbi İzzet ve nûru tasdik :

— Yâ İbrahim, Habibimin nûrunu alnında taşıyanı ben katlettirmem!

Sonra yine Cenab-ı Rabb-ı İzzetten nûrlu çocuğa hitap :

— Yâ İsmail, sen çocuksun. Senin bu yaştaki tabiatının iktizası : Öldürülmekten korkmaktır. Fakat sen, tabiatının bu muktezasını terkettin. Benim emrime ve kazama, kendini teslim ettin. Ben de, bıçağın tabiatı iktizası olan kesmesini kesmemeğe tebdil ettim.

Görülüyor ki, büyük incelik îmanda ve nûrda-
dır. Allahın emrine itaat, belâsına ve kazasına sabır, yani insan, tabiatı iktizası olan tahammül etmemek, isyan etmek vasfını, îmanı sayesinde sabra tebdil ederse, Allah da tabiatı yakmak olan Cehennem ateşinin bu vasfını, «yakmamak»'a tebdil eder. Mü'-

min kulunu affeder ve Cehennem ateşine yaktırmaz.

Cennet, Cehennem, ateş, bıçak, nîmet, azap; Allah'ın eserleridir. Müessir, Allah'tır. Müessirin emir ve iradesi olmazsa, eser; kılını kıpırdatamaz. Cennette yaratılır da, çıkarılır; Cehenneme girer de, ateş yakmaz. Bıçak boynuna iner de, kesmez. Bunlar hep ilâhî iradenin tecellileri... Ya imtihandır, ya ihsandır, yahut tefekküre vesiledir. Hepsinde, binbir hikmet saklıdır. Eserin tesiri, hakiki sebep değildir. Tesirin muhtelif şekilleri müsebbib olan Allah'ın iradesi mahsûludur. Cenab-ı Hak Hazret-i İbrahim-i Nemrûd'un büyük ateşinden kurtardığı zaman, ona şöyle dedi :

— Yâ İbrahim! Ben seni, Nemrûd'un ateşinden, sen, o ateşe atılmadan evvel kurtardım. İradem, böyle sâdır oldu. İsteseydim seni ateşe atamazlardı. Fakat kâfirler zannederlerdiki, ateşe atabilseler, seni helâk ederlerdi. Bunun için, seni ateşe atmalarına müsaade ettim ki, ateşin seni, emrimle yakmayacağını görsünler ve kaadir olduğumu anlayabilseler, anlasınlar.

Fakat anlıyabilmek de yine Allah'ın lûtfuna bağlı.

Allah, gören nurlu göz ihsan etmezse, görmek ve anlamak nasıl mümkün olur?

Görebilen nûrlu gözler ihsan et Allahım!...

Zavallı insan, ne kadar mağrur ve cahil!... Bak-tığı halde göremiyor.

İlâhî hikmet ve azamet : Allah'ın yarattığı her eser, kendinde bizâtihi bir takım hasletler tahayyül eder. Fakat, mutlaka Allah'ın te'dibi ve tokadı su-ratına iner. Bu tokattan ders alan, kurtulur; almayan, mahvolur gider.

Cenab-ı Hak, Cenneti yarattığı zaman, Cennet bile mağrur oldu :

— Allah'ın eserleri arasında, benim kadar ih-san edici yoktur, dedi.

Sırası geldi, Cenab-ı Hak Cennet-i Hazret-i Âdemle tedip etti ve dedi ki :

— Ey Cennet, sen kendine çok güvendin, ma-dem ki senin ihsanın kemâl derecesinde idi, niçin Âdem'i kendinde tutamadın, niçin ona bir yaprak bile veremedin?

Deniz de, halkedildiği zaman böbürlendi :

— Benim kadar öldürücü kuvvet, Allah halk et-medi.

Sırası geldi, Allah, denizi; Hazret-i Mûsa ile te'dip etti :

— Ey deniz, dedi, sen boğmak dâvâsını eder-sin, niçin Mûsa'yı boğmadın?

Hilkata, kudrete, kuvvete şahit olan ve münkir-lerin tabiat dediği eserler bile, müessirin te'dibile kendilerini toparladıkları halde, akıl, şûur ve idrâk sahibi eser olan insan; ne acıdır ki, müessirin bir çok te'diplerine, tokatlarına rağmen, gaflette ve is-yandadır.

İsyandadır, çünkü o insan, nûrdan mahrumdur. Eğer o insanın kalbine, Allah'ın nûrundan bir kıvılcım sıçrarsa, mesele kalmaz.

Görmediniz mi, kâinatın efendisinin nûrunu al-nında taşıyan Hazret-i İsmail'i, bıçak nasıl kesmedi?

Ya Allah'ın nûrunu kalbinde taşıyan Mü'min? Ateş onu yakar mı?...

Resûlullah Efendimizin nûru, mahlûktur. Yal-nız O'na mahsustur. Allah'ın nûru ise; gayri mah-lûktur. Her Mü'minin kalbine girebilir. Allah'ın nûru,

Mü'minlerin kalbine, Allah isterse girer, baş köşeye geçer, kurulur. İşte Âyet-i Kerîme :

[Efemen şerehallâhü Sadrahû Li'l-islâmi fe hüve alâ nûrin min Rabbihî]

«Allah bir kimsenin kalbini İslâm ile doldurdu mu, onun nûru Allah'tandır. Onun kalbine Allahın nûru girmiştir.»

Allah'ın nûrunu kalbinde taşıyanı, Cehennem nasıl yakar?...

Nasıl yakar ki, Cenab-ı Hakkın hitabı şudur :
— Ey Nemrûd'un ateşi, Nemrûd'a tapanlar senin, İbrahim benimdir. Ey deniz, Firavun ve askerleri senin, Mûsa benimdir. Ey Muhammed, Şefaât senin, Rahmet benimdir. Ey cehennem; Benim nûrumu, kalbinde taşıyanların günahlarını yak, kendilerine zarar verme.

Şimdi, Hazret-i Cibril'in verdiği koçu, Hazret-i İbrahim, oğlunun yerine, Allah'ın emrine göre kurban edecek.

Fakat koç, Allah Resulünün elinden birden bire kurtuluyor ve kaçıyor.

Eyvah, ne yapmalı?

Hazret-i İbrahim de koçun arkasından koşuyor.

Koç Mina dağına doğru ilerliyor. Allah Resulü de arkasından. Hazret-i İbrahim, koçun yolunu kesmek için, yerden taş alıp atıyor. Yedi taş atıyor. Koç yine sığıyor. Daha yedi taş... Ve koç Mina dağında durmuştur. Hazret-i İsmail de babasının ar-

kasındadır. Koç durur durmaz, koşuyor ve koçu tutuyor getirip babasına teslim ediyor.

Hazret-i İbrahim, koçu sıkı sıkı tutmuştur. Ayaklarını bağlıyor, yere yatırıyor.

Şimdi, Cenab-ı Hakkın lütfûna hamd ettikten sonra oğlunun yerine bu mübarek hayvanı kurban edecek.

Artık mesele kalmamıştır : Allah Resulü, Allah'a karşı verdiği sözü yerine getirmiş, Cenab-ı Hak da onu, büyük acıdan kurtarmış, ona Fidyeye olarak bu kurbanı ihsan etmiştir.

— İşte biz, muhsin kullarımızı böyle mükâfalandırırız, buyurmuştur.

Müslümanların kurban bayramında kestikleri kurban ile Haclıların Mina dağında, hacdan sonra kestikleri kurban, bu sebeptir.

Hazret-i İbrahim, mübarek koçu kurban ediyor...

Baba - oğul tekbir getiriyorlar :

— Allâhü Ekber, Allâhü Ekber, Lâilâhe illâlah!

Bu merasime, Allah'ın iznile iştirak eden Meleklerin de sesi karışıyor :

— Allâhü Ekber ve Lillâhilhamd.

Mina dağı tekbir sesleriyle uğulduyor.

Nihayet Hazret-i İbrahim :

— Bismillah Allahü Ekber, dedikten sonra, koçu boğazlamış, büyük vazife tamamlanmıştır.

Baba - oğul, birbirlerine sarılarak sevinçlerinden ağlıyorlar. Sonra evlerine dönüyorlar. Hâdiseyi, Hazret-i Hâcer'den saklamak, onu üzmemek istiyorlar.

Fakat, her nedense, Hazret-i Hâcer'i saatlardanberi bir merak almış olduğu için gözleri yolda... Baba - oğul, onu sokak kapısının önünde meraktan çatlıyacak bir halde buluyorlar.

Hazret-i İsmail anası ile karşılaşır karşılaşmaz, kendisini zaptedemiyerek ağlamağa başlıyor.

Hazret-i Hâcer :

— Ne var, ne oldu, oğlum, niçin ağlıyorsun? diye soruyor.

Hazret-i İsmail, babası ile beraber olup, bitenleri ona anlatıyor.

İmanlı kadın da, Allah'a şükrederek, oğlunu bağrına basıyor.

Hazret-i İbrahim yine yalnız olarak Kıst'a Hazret-i Sârâ'nın yanına dönmüştür.

Hazret-i İsmail, validesi Hazret-i Hâcer'le beraber Mekke'dedir. Daha uzun seneler geçmiş, büyümüştür. Babası sık sık Mekke'ye gelerek kendisini görmektedir.

Hazret-i İsmail artık koca delikanlıdır. Cürhüm kabilesi ile büyük dostluk tesis etmiştir. Epeyce zengindir. Fakat, hayatın derdi, acısı eksik olur mu?... Sevgili anacığı ölüyor.

Hazret-i Hâcer'in vefâtı, Hazret-i İsmail'i iyice üzümüştür. Yalnızlık canına tak diyor. Dostlarının teşvikile Ammâre isminde bir kadınla evleniyor.

Fakat bu evlenme Hazret-i İsmail'e uğurlu gelmiyor. İçinde bir sıkıntı var. Sebebini bir türlü anlayamıyor.

İŞTE CIMRI !

Hazret-i İbrahim, yine her zamanki gibi, oğlu Hazret-i İsmail'i ziyaret için Mekke'ye geliyor. Oğlunun evlendiğini duymuştur. Biliyor. Onun evinin kapısını çalıyor. Kapıyı kadın açıyor. Hazret-i İbrahim'e :

— Kimi arıyorsun? diyor.

Bu sual tuhaf ve biraz kabaca.

Hazret-i İbrahim soruyor :

— Siz kimsiniz?...

— Ben İsmail'in karısıyım.

— İsmail nerede?...

— Evde yok, ava gitti.

Kadın, gayet soğuk... gelen misafire kim olduğunu bile sormuyor. Allah Resulü de, söylemiyor, atından bile inmiyor.

Yine soruyor :

— Hâliniz, ahvaliniz nasıl?

— Çok sıkıntıda'yız.

Hangi sıkıntı?...

Allah, her şeyi bol bol ihsan etmiştir.

Fakat kadın nankör, misafirden korkuyor.

Hazret-i İbrahim :

— Kocan geldiği zaman ona söyle, evin eşğini değiştirsin, diyor ve başka bir şey söylemeden, atını döndürüyor, geldiği yere dönüyor.

Biraz sonra Hazret-i İsmail avdan evine geliyor. Kapıdan girer girmez babasının kokusunu almıştır. Tuhaf şey, baba kokusu evin kapısından tütüyor.

Karıma soruyor :

— Bugün buraya gelen oldu mu?

Kadın :

— Evet, diyor. Bir ihtiyar geldi, seni sordu ve kapının eşiğini değiştirsin, dedi, gitti.

Hazret-i İsmail meseleyi anlıyor...

Gelen, babasıdır, değiştirilmesini istediği eşik de, karısı...

Nûrlu delikanlı, bu beyandaki gizli hikmeti kavriyor.

Bir müddet sonra Ammâre, Hazret-i İsmail'den boşanmış, nûrlu delikanlı, Hâle isminde nûrlu bir kızla evlenmiştir.

Bir sene sonra.

Yine Hazret-i İsmail Mekke'ye, oğlunu görmeye gelmiştir. Fakat Hazret-i İsmail yine evde yok.

Hazret-i İbrahim at üzerinde kapı önünde... Genç bir kadın kapıyı açıyor ve :

— Kocam evde yok, diyor.

Allah Resulü soruyor :

— Nerede?...

— Avda...

— Hâliniz nasıl?

— Allah'a şükür, çok iyiyiz. Buyurmaz mısınız?...

— Hayır, rahatsız etmek istemem.

— Ne münasebet, sizin gibi muhterem bir ihtiyar, bizi nasıl rahatsız eder?... Lütfedin, her halde uzun yoldan geldiniz. Bir lokma bir şey ikram edeyim size...

— Hayır, vaktim yok, teşekkür ederim.

— Üstünüz başınız tozlanmış, bari size yardım edeyim, su getireyim yüzünüzü, saçınızı, yıkayın, serinleyin.

— Attan inmek istemiyorum, hemen döneceğim.

— Zararı yok siz aşağı inmeyin.

Genç kadın, koşuyor, evinden bir desti su, bir leğen alıyor, bir de oradaki büyük bir taşı, atın yanına yuvarlıyor ve Allah Resulüne :

— Siz, diyor, lütfen bir ayağınızı, bu taşa basın, diğer ayağınız üzengide dursun. Böylece hem attan inmemiş olursunuz, hem de elinizi yüzünüzü yıkarınız.

Allah Resulü, genç kadının alâka ve ikramından fevkalâde memnundur. Onun dediği gibi yapıyor. Onun dediği gibi, sağ ayağıyla taşa basıyor, sol ayağı da üzengidedir. Onun döktüğü su ile, saçını, başını yıkıyor. Sonra saçını kuruyor.

Oh... hakikaten serinlemiş, hafiflemiştir.

Genç kadının bir tabak içinde ikram ettiği güzel beyaz peyniri de yiyor... ve hayır dua ediyor :

— Yâ Rabbî, ben kendi zürriyetimden olanları, burada yerleştirdim. Burası çoraktı. Senin evine terk ettim. Sen onları bildiğin gibi rızıklandırı.

Sonra genç kadına :

— Ben gidiyorum, diyor, çok teşekkür ederim. Kocan geldiği vakit, ona benden selâm söyle, kapının eşliğini, iyi muhafaza etsin.

Ve atını sürüp gidiyor.

Hazret-i İsmail avdan döndüğü vakit, yine babasının kokusu burnuna doluyor ve karışına soruyor :

— Bugün kimse geldi mi?

— Geldi, öyle nûrlu bir ihtiyar geldi ki sorma.. Bak şu taşa, buraya ayağını koydu. İşte bastığı yerde izi var. Sana selâm söyledi. Eşiği iyice muhafaza etsin, dedi.

Hazret-i İsmail fevkalâde memnundur :

— Karıcığım, diyor, o gelen benim babam Hazret-i İbrahim Peygamberdir. Eşik dediği sensin. Senden memnun olduğunu ifade etmiş, ne mutlu bize.

Filhakika, Kâinatın Efendisinin nûru, Hazret-i İsmail'den karısı Hazret-i Hâle'ye de intikal etmiştir. Sonra, doğacak oğula intikal edecektir.

Hazret-i İbrahim, Kış'ta Mü'minlerin arasında da ibadetle ve tevhîd dinini neşir ile meşgul... İlâhî muhabbet, bedeninin her zerresini işgal etmiştir. Fakat o, yine İlâhî aşka talip, çünkü Halîl, Celîle taliptir. Daima talip... Bunun için, daima fakir fukara ile bir sofrada... Allahın ihsan ettiği nîmeti yalnız yemiyor... Misafir yoksa, sokağa çıkıyor, sofrasına oturacak fakir arıyor...

KÂFİR ve HİDAYET

Bir gün yine sokaktan bir ihtiyar bulup getirdi... Sofrasına oturttu... Ona ikrân ediyor, beraber yemek yiyecekler.

Fakat misafir kâfir...

Allah Resulü, bunu öğrenince, onu dine dâvet ediyor... Ama, misafir inatçı, küfründe ısrar ediyor. Hatta o kadar ısrar ediyor ki, yemek yemekten bile vaz geçiyor, sofrayı terk ediyor ve kalkıp gidiyor.

Hazret-i İbrahim de, fazla ısrar etmiyor.

İçinden :

— Canı isterse, diyor, bu kadar inat eden kâfire ikrâm hususunda fazla ısrara da lüzum yok, diyor ve onun çıkıp gitmesine aldırış etmiyor.

İnatçı kâfir misafir, kapıdan çıkar çıkmaz, Cenab-ı Haktan Hazret-i İbrahim'e hitap :

— Yâ İbrahim, ben o inatçı kâfirin yetmiş sene beri küfrüne aldırış etmiyorum ve sabah, akşam gıdasını veriyorum da, sen, ona bir defacık yemek vermekten niçin vaz geçtin?

Hazret-i İbrahim ok gibi yerinden sıçramış, ihtiyarın arkasından koşmuş ona yetmiştir :

— Af buyur, diyor, seni üzdüm. Soframı terketmene sebep oldum. Buyurun, beraber yemek yiyeceğiz. Beni affet, ve ricamı kabul et...

İhtiyar misafir, Allah Resulünün ricasını kabul ediyor, beraberce geriye dönüyorlar. Gelip sofraya oturuyorlar.

İhtiyar misafir düşünüyor : Hazret-i İbrahim'in tavrındaki bu değişiklik neden?

Soruyor :

— Yâ İbrahim, evvelki kayıtsızlığın ne idi, şimdiki fazla alâka ve ikramın neden?

Allah Resûlü, Cenab-ı Hakkın hitabını bildiriyor ve :

— Ey benim ihtiyar misafirim, diyor. Rabbim ki, ikrâm edicilerin en büyüğüdür. Ben nasıl olur da, ikramda kusur ederim. Rabbıma şükür ki beni ikaz etti.

İhtiyar kâfir, elini yemekten çekiyor ve hüngür hüngür ağlıyor.

Hazret-i İbrahim soruyor :

— Niçin ağlıyorsun?

Misafir yaşlı gözlerle :

— Nasıl ağlamayım, diyor, bir Allah ki, düşman yüzünden dostunu azarlar, elbette ki O, pek büyüktür. Ben; senin, benim ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'a îman ettim. Bana dinini öğret ya İbrahim!

ALLAH'IN EVİ

Cenab-ı Haktan Haliline emir :

— Yâ İbrahim! Mekke'ye git, oğlun İsmail ile beraber benim evimi inşa et!

Hazret-i İbrahim, yine epey müddet bir ayrılıktan sonra, Mekke'ye gelmiştir. Oğlu Hazret-i İsmail'i bir dağ başında mesgul buluyor, ona :

— Beytullah'ı inşa edeceğiz, diyor.

Hazret-i İsmail :

— Baş üstüne, diye cevap veriyor. Rabbimizin emrine mutîiz.

İnşa edilecek olan bina, Kâbe-i Muazzama'dır. Nereye inşa edeceklerini düşünüyorlar.

Cenab-ı Hak, BEYTÜ'LLAH'ın inşa edilecek yerini Hazret-i Cibrîl vasıtasile Hazret-i İbrahim'e bildiriyor : Eskiden Beytulmâmurun bulunduğu yer.

Hazret-i Âdem, Cennetten dünyaya çıkarıldığı zaman, Allah tarafından Beytulmâmur da Cennetten indirilmiş, şimdi Kâbe'nin bulunduğu yere kondurulmuştu. Kırmızı yakuttan yapılmıştı: İki kapısı vardı. Biri şarka, biri garba bakardı. Bu kapılar zümrüitten yapılmıştı.

Hazret-i Âdem, senede bir defa Serendip dağın-

dan buraya gelir, Beytülâmuru ziyaret eder, burada Allah'a ibadet ederdi. Hazret-i Nûh tûfanında Beytülâmur tekrar göğe kaldırıldı. Yeri boş kaldı. Şimdi, Cenab-ı Hak, Hazret-i Cibril vasıtasıyla, bu yeri, Hazret-i İbrahim'e bildirmiş ve Kâbe-i Muazza-ma'nın buraya inşasını emretmiştir.

Allah Resulü, oğlu ile beraber inşaata başlıyorlar.

Baba; usta, oğul; kalfa.

Berberce uzun çalışmalar.

Kâbe vücuda gelmiştir.

Duvarlarını yükseltip, çatısını kapadıktan sonra, Hazret-i İbrahim'le Hazret-i İsmail ellerini göklere açıyorlar :

— Ey Rabbımız, senin için yaptığımızı kabul et. Sen her şeyi bilici ve işiticisin. Ey Rabbımız, bizi, senin Müslüman kullarından, sana inananlardan, emrine mutî olanlardan kıl. Bizim zürriyetimizden bir ümmet getir ki, senin Müslüman kullarından ve sana itaat edenlerden olsunlar, bize Kâbenin menâsikini, şerâitini, ne şekilde tavaf edileceğini öğret. Tevbemizi kabul et. Sen tevbeleri kabul edicisin! Ey Rabbımız, o ümmete, bizim oğullarımızdan bir Peygamber gönder. O Peygamber, senin âyetlerini, ümmetine okusun, onlara senin kitabını ve hikmetini öğretsin. Onları günahlardan temizleyip, pâk etsin. Onları cehaletten kurtarsın!

Resûlullah Efendimiz buyurmuştur :

— Benim dedem, Hazret-i İbrahim'in Allah'tan istediği Peygamber benim.

Dilek Hazret-i İbrahim'den, kabul Allah'tan.

Esasen takdir daha evvel, dilek daha sonra...

Fakat bu dilekte de bir hikmet saklı.

Hazret-i İbrahim'in duâsı üzerine, Hazret-i Cibril Allahın emrile gelmiştir. Menâsiki Haccı tarif ediyor : Tavafı, Mina'ya çıkışı, Arafatta vakfeyi «duruşu», Cemre yerlerinde taş atmaları, başlarını traş etmelerini, ihrama girişi ve çıkışı, hülâsa hac-cın bütün tertibini bildiriyor.

Hazret-i İbrahim, haccı bu sûretle edâ ettikten sonra, oğlu Hazret-i İsmail'e dönerek :

— Ben, diyor, Kıst'a gidiyorum. Sen, Allah'a emânet ol. Bu mübarek yer, kıyâmet gününde senin makamın olsun. Senin evlâdlarının da makamı olsun.

Sonra, kendi ellerile inşa ettiği Beyti - Mükerrime bakarak :

— Ey Kâbe, diyor, seni de Allah'a ısmarlıyorum!

Ve Hazret-i İsmail'den ayrılıyor. Kıst yolunu tutuyor. Hira dağına çıkmıştır.

Bir Şam tarafına bakıyor, bir de, Mekke tarafına...

Mekke vadisine bakıyor : kurak ve çorak.

Şam ciheti gözlerinin önünde : Bağlar, bahçeler, tarlalar, ekinler, çayırlar, sular, dereler... Ellerini göklere açıyor :

— Yâ Rab, bu Mekke şehrini de emîn bir belde yap, her'türlü semere ile rızıklandır Allahım! Yâ Rabbî, burada, kim, sana ahiret gününe iman ederse, sen de onu güzel rızıklarınla rızıklandır Allahım!

Hazret-i İbrahim duasını bitirmiştir. Susuyor.

O susar susmaz, Cenab-ı Haktan hitâp vâki oluyor :

— Yâ İbrahim, her kim ki, senin evlâtlarından

kâfir olursa ben de onun rızkını eksiltirim ve onu Cehenneme ebedî azaba atarım.

Hazret-i İbrahim korkusundan titriyor... Demek ki, kendi evlâtlarından küfür içinde olanlar da bulunacak.

Tekrar Cenab-ı Hakka yalvarıyor :

— Yâ Rab, beni ve evlâtlarımı, puta tapmaktan ırâk eyle!

Susuyor ve düşünüyor : Allahın sözünde, her halde gizli hikmetler saklı, her halde nûrdan mahrum, puta tapacak olanlar var ki, Cenab-ı Hak onları Cehenneme, ebedî azaba ilkâ edeceğini bildiriyor.

Tekrar ellerini göklere açıyor :

— Yâ Rab! diyor, putlar birçok kişileri yoldan çıkarmışlardır. Fakat sen, gafûrsun, rahîmsin, Allahım, benim evlâtlarımdan, benim yolumda yürüyenler bendendir. Bana âsî olanlar hakkında sana sığınırım. Yâ Rab, oğlum İsmail'i ve onun zürriyetini senin evinin bulunduğu bu yere, Mekke'ye terk ediyorum ki, sana ibadet etsinler. Allahım sen onlara diğer şehirlerdeki insanların kalbini meyl ettir ki buraya gelsinler ve burada bulunmayan nimetleri, buraya taşınsınlar, getirsinler, benim zürriyetimden olanlar da sana şükretsınler.

Hazret-i İbrahim'in duasını Cenab-ı Hak kabul etmiştir. Yine Cebrâil Aleyhisselâm vasıtasile Cenab-ı Hakkın emri :

— Yâ İbrahim, benim evimi, etraftan gelerek tavâf edecek olanlar için temizle ve insanlara, uzak ve yakın herkese seslen, bildir, inşa ettiğin Kâbe'ye gelsinler, haccetsinler.

Hazret-i İbrahim hayretle soruyor :

— Kime sesleneyim, bu dağın başından insan yok ki?...

Hazret-i Cibril :

— Sen seslen, diyor, Cenab-ı Hak senin sesini dilediğine işittirir.

Hazret-i İbrahim, dağın tepesinden etrafa sesleniyor :

— Ey insanlar, Cenab-ı Allah, sizin için bir ev yaptı; sizi, bu evi haccetmeğe davet ediyor. Gelin Allahın evini ziyaret edin.

Tek insanın bulunmadığı, görülmediği dağlardan, ovalardan, çöllerden milyarlarca cevap :

(Lebbeyk, Allahümme Lebbeyk).

Cenâb-ı Hak, azamet kudretile bütün cihanda mevcut Mü'minlere ve gelecekteki mü'min ruhlara, Hazreti İbrahimin hacca davet eden sesini duyurmuştur. Kendilerine, Allahın Hac nasib eylediği mü'minler ve gelecekteki mü'minlerin ruhları bir ağızdan cevap veriyorlar :

«— Rabbimizin emri başımızın üstüne!»

Rivayet ederler ki, Hazreti İbrahimin o günkü davetini duyup da (Lebbeyk) diyenler, mutlaka ömürlerinde bir kere olsun, Kâbe'ye giderek hac farızasını ifa ederler. Fakat Cenab-ı Hakk'ın hac nasib etmediği kimseler, o zaman Halilullahın davetini duydukları halde (Lebbeyk) diyemediler.

Hazreti İbrahim ertesi sene Hazreti Sârâyı ve oğlu Hazreti İshak'ı alarak, Mekke'ye geliyor ve Hac

vazifesini onlarla beraber ifa ediyor. Beytullahı ziyaret ediyor.

Hazreti İsmail, babasına olduğu kadar üvey anası Hazreti Sârâ'ya ve kardeşi Hazreti İshaka da, büyük ikramlarda bulunuyor.

Hazreti İbrahim, her sene hac mevsiminde bu suretle zevcesini, oğlunu ve diğer mü'minlerden bir kısmını da alarak, Mekke'ye geliyor ve Kâbe'yi ziyaret ediyor. Bu suretle, Allah'ın evini ziyaret edenler çoğalıyor. Mekke şehri de Allah'ın lütfu ile şenleniyor.

Hazreti Sârâ, 130 yaşına, varmıştır. Oğlu Hazreti İshak da 60 yaşındadır. Evlenmiş, iki oğlu olmuş ve büyümüşlerdir. Yakub ve Iys.

Cenab-ı Hak, Hazreti İsmail'e ve Hazreti İshak'a da Peygamberlik vermiştir. Hazreti İshak'ın oğlu Hazreti Yakub da Peygamber olacaktır. Bu sûretle, Hazreti İbrahim'in Peygamberler sülâlesi devam edecektir. Hazreti İbrahim 150 yaşını bulmuştur. Fakat sıhhatı ve kuvveti yerinde. Ama Hazreti Sârâ, torunlarını da görüp büyüttükten sonra 130 yaşında vefat ediyor. Halilullah, çok sevdiği Hazreti Sârâ'nın vefatına çok kederleniyor... Uzun hayat arkadaşını kaybetmiş olmanın acısı, pek büyük... Fakat ne denir?

Hazret-i İbrahim, 180 yaşına gelmiştir. Oldukça ihtiyardır, ama, hâlâ dinç... Sakalında bir tek ak bile yok...

BEYAZ SAKAL VE HESAP!

Fakat işte, ilk ak tel.

Allah Resulünün sakalına ilk ak düştü.

Hazret-i İbrahim, telâşta ve hayrette. Çünkü, bu diyarda, şimdiye kadar saç, sakalı ağaran, görülmüş değildir. Kendisinde görülen bu halden dolayı hayrette.

Soruyor :

— Yâ Rabbî, Haliline bu ayıp neden?

Cenab-ı Haktan cevap :

— Yâ İbrahim, bu; vekârdır. Vekâr-ı İslâmdır, izzettir, aklın kemalidir, sükündür. Celâlime yemin ederim ki, benim vahdâniyetimi ikrar eden, bana ibadet ederek bu vekâra mazhar olan kullarımı, kıyâmet gününde hesaba çekmekten, ben hicap ederim.

Hazret-i İbrahim yalvarıyor :

— Allahümme, zidnî vekaaren ve hilmâ!

«Allahım, benim vekârımı ve hilmimi ziyâde eyle!»

Ertesi sabah, uykudan kalktığı zaman, ne görse beğenirsiniz?

Sakalı; kar topu halini almıştır.

Cenab-ı Hakka şükrediyor.

Cenab-ı Hakk, Hazret-i İbrahim'e on sahife göndermiştir.

Gökten nâzil olan mukaddes kitaplar yüzdörttür. Bunların yüzü; suhûf, dördü; büyük kitaptır. Suhûftan onu; Hazret-i Âdem'e, otuzu; Hazret-i İdris'e, ellisi; Hazret-i Şît'e, onu da; Hazret-i İbrahim'e nâzil olmuştur. Büyük kitaplardan Zebur; Hazret-i

Dâvud'a, Tevrat; Hazret-i Musâ'ya, İncil; Hazret-i İsa'ya, Kur'an-ı Azîmüşşan da; kâinatın Efendisi, ahir zaman Peygamberi Hazret-i Muhammed Mustafa sallallâhü aleyhi veselleme nâzil olmuştur.

Ashab-ı Kirâm'dan Ebû Zer, Efendimize sordu :

— Yâ Resulâllah, Hazret-i İbrahim'in suhufunda neler vardı?

Efendimiz buyurdular :

— Nasihatlar ve mev'izalar vardı. Bu mev'izalardan bir kısmı şöyledir : «Ey benim kulum, ben sana hükümdarlık verdim. Maksadım, halka zulmetmen değildir. Matlubum; halkı zâlimlerin elinden hâlâs etmendir. Mazlumları, bana el açtırma, beddua ettirme. Çünkü mazlumun duasını ben, reddetmem, kâfir dahi olsa. Akıllı kişi, vaktini dörde taksim etmelidir. Birinde; Allah'a ibadet etmeli, birinde; Allah'ın yarattıklarını ve nîmetlerini tefekkür etmeli, birinde; kendi işlediklerinin muhasebesini yapmalı, birinde de; helâlinden kazanmalı ve yemelidir ki, Allah'a ibadet için kuvvet bulabilsin. Akıllı kişi, zamanını bilen, işini gören ve dilini saklayandır. Sözü nü, işinden sayan kişi, ancak lâzım olduğu zaman ve lâzım olduğu kadar konuşur, çok konuşmaz.

Hazret-i İbrahim, Cenab-ı Hakkın emirlerine riayette son derece dikkatli ve sabırlı olduğu ve Allah onu Halîl ittihaz eylemiş bulunduğu halde, yine daima hatadan korunması için Allah'a yalvarmaktadır. Cenab-ı Hakk, ona :

— İnnî Câilüke linnâsi imâmâ.

«Yâ İbrahim, biz seni halka imam yaptık. Herkes sana tâbi olsun diye» diyor.

Yani, Allah, Halîlinden, onun gidişinden, tutumundan, kulluğundan, o kadar memnun ki herkesin onun gibi olmasını makbul sayıyor ve ona uyulmasını emrediyor. Fakat o, yine yalvarıyor:

— Ya Rab, bu cihanda sen bana bilgi ver ve beni sâlih kullarına ilhak et. Benden sonra gelecek olan mü'minlerin de bana dua etmelerini isterim. Yâ Rab, beni, Cenneti Naiminin veresinden eyle.

Cenab-ı Haktan cevap :

— Ve ateynâhü, fiddünya haseneten ve innehü fi'l - âhireti leminessâlihîn.

«Biz, ona, —Hazret-i İbrahim'e— dünyada ecir verdik. O, ahirette de sâlihlerdendir.»

Şimdi, bütün Müslümanlar, dünyanın dört bir tarafındaki İslâm dininin bütün mensupları, ana dilleri ne olursa olsun, her gün beş vakit namazlarında, bir tek dille, Hazret-i İbrahimi medhü senâ ederler :

— Allahümme Salli alâ Muhammedin ve alâ Âli Muhammed, kemâ salleyte alâ İbrahîme ve alâ Âli İbrahîm. İnneke Hamîdün Mecîd. Allahümme bârik alâ Muhammedin ve alâ Âli Muhammed kemâ bârekte alâ İbrahîme ve alâ Âli İbrahîm, İnneke Hamîdün Mecîd.

Ve Allah : «Sen olmasaydın, sen olmasaydın eflâki yaratmazdım» dediği, habibi Hazret-i Muhammed Mustafa Sallallâhü aleyhi ve selleme şöyle buyurdu :

— Size verdiğim bu İslâm dini, atanız İbrahim'in dinidir. Yâ Muhammed, biz sana, İbrahim'in dinine uyasın diye vahyettik.

SON İHSAN : ÖLÜM!

Hazret-i İbrahim, 180 yaşında, ak saçlı, ak sakallı...

Allah Resultü, Cenab-ı Hakka soruyor :

— Yâ Rabbî, benim vekârımı, hilmimi ziyâde ettin. Sana hamdediyorum. Yalnız bilmek isterim, dünyada bu lütfündan sonra, kuluna ne ihsan edersin?

Hitab-ı Rabbi İzzet :

— Ölüm!

Hazret-i İbrahim yalvarıyor:

— Allah'ım, beni öldürme, çünkü : dünya işlerim henüz bitmedi. Ahiret hazırlığımı henüz tamamlayamadım. Bana mühlet ver, ben kendim «ölüm»'ü istediğim vakit, benim canımı al!

Ve Cenab-ı Haktan hitap :

— İsteddiğin mühleti verdim, Yâ İbrahim!

Yaş; 200. Ak saçlı, ak sakallı Peygamber 20 sene daha uğraşmış, didinmiş, Allah yolunda çırpınmıştır.

Cenab-ı Hak, Azrâil Aleyhisselâm'a emir veriyor :

— Git, Halilim İbrahim'in ruhunu kabzet, fakat rızasile.

Melekülmevt, hayrette. Kendi kehline :

— İlâhî hikmet! diyor, insanoglu kendi arzusu ile ölmeğe razı olur mu hiç?

Ve düşünüyor :

— Nasıl edeyim, nasıl bir çare bulayım ki, hem

Cenab-ı Hakkın emrini yerine getireyim, hem de, Hazret-i İbrahimin rûhunu, rızasile kabzedeyim?

Ve çareyi buluyor...

Azrâil Aleyhisselâm, ihtiyar bir adam sûretine bürünüyor : Beli iki kat, saçı, sakalı ağarmıştır. Gözlerinden sular damlıyor. Eli, ayağı, başı titriyor. Güç hal ile yürüyerek, Hazret-i İbrahim'in evine geliyor. Kapısını çalıyor.

Allah Resulü, zavallı ihtiyarı izzet ve ikramla içeriye alıyor. Hal, hatır soruyor, sonra emrediyor : sofraya oturuyor.

İhtiyara :

— Buyurun, sofraya, diyor.

Sofraya oturuyorlar.

İhtiyar misafir, yemeğe el atıyor : Eli titriyor : Müşkülâtle eline lokmayı alıyor, ağzına götürürken lokma elinden düşüyor. Tekrar alıyor. Titreyen eli ağzına varamıyor, lokmayı ağzına diye, burnuna götürüyor. Hülâsa ihtiyarlığın bütün fecaatı, bu ihtiyarda toplanmıştır.

Hazret-i İbrahim üzgündür.

İhtiyara soruyor :

— Dostum, hasta mısın, sana yardım edeyim, hastalığına doktor, ilâç bulayım?

İhtiyar, tebessüm ediyor ve :

— Evet hastayım, diyor, fakat benim hastalığıma sen çare, ilâç bulamazsın.

— Nedir hastalığın?

— İhtiyarlık.

— Kaç yaşındasın?

— İkiyüz yaşındayım.

Hazret-i İbrahim, irkiliyor...

Demek ikiyüz yaş, ihtiyarlığın kemâl bulduğu yaş!

Demek, kaderde bu hale düşmek de var!

İhtiyar misafirine soruyor :

— İkiyüz yaşına varan herkes, senin gibi mi olur?

İhtiyar, Allah Resulüne mânâlı, mânâlı bakarak :

— Zannederim, diyor.

Hazret-i İbrahim, tekrar titriyor ve susuyor.

İhtiyar misafir :

— Ne var, diyor, niçin seni düşünce aldı?

Hazret-i İbrahim :

— Evet, diye cevap veriyor, beni düşünce aldı, çünkü ben de bugün ikiyüz yaşına bastım. Acaba, ben de, senin gibi mi olacağım, diye düşünüyorum.

— Hiç şüphe etme!

Hazret-i İbrahim yine titriyor.

Bu ihtiyar gibi olmak?

Elden, ayaktan kesilmek?

Doğru dürüst bir lokma ekmeği, ağıza atamamak...

Bu hâl, çok acı!

Sade acı değil, feci!

Fakat, Allah'ın verdiği ömüre kızmak olur mu?

Allah daha yüz yıl ömür verir de, sonra bu halde bile yaşatır.

Ve bu hal, ne kadar devam eder?

El tutmaz, ayak tutmaz, insan tek başına yürüemez, gezemez, oturamaz, kalkamaz, yatamaz. Bir çocuk, bir bebek gibidir. Elinden tutmak, yürütmek, yatırmak, kaldırmak, yedirmek, içirmek icap eder.

Hani, nerede o dağları deviren insan?

Ne oldu ona?

Nedir bu hal?

Bu hal, Allah'ın varlığının, birliğinin delilidir.

Görmek, düşünmek ve anlamak için, bu : bir âyettir : «Ve men nuammirhu, nünekkishü filhalk, efe lâ yakılûn»

Kâinatı yaratan, Âlemlerin Rabbi olan Allah diyor ki :

— O insanı ben yarattım. Yoktu. Yoktan var ettim. Bebekti; büyüttüm. Koca adam oldu. Güçlü kuvvetli yaptım. Senelerce pehlivan gibi yaşadı. Hâlâ da kuvvetine güveniyor. Yâ ben ona uzun bir ömür verir de, onu, ilk doğduğu günkü haline, irca edersem? Yâni, onun ilk ânını, yaratıldığı ânı, bebek halini, nüks ettirirsem?

O zaman ne yapar?

Hali nice olur o zaman?

Bunu düşünmüyorlar mı o gafil insanlar?

Düşünmüyorlar...

Koca gafil, düşünmüyor.

Kendisini hâlâ delikanlı zannediyor.

Saç sakal ağardı.

Nerede ise, el ayak tutmıyacak.

Fakat hâlâ, gençlik iddiasında koca budala.

Nasıl düşünür, nasıl düşünebilir ki, Allahını tanımıyor?

Kendisini yaratanı tanımayan, Allah'a karşı, müddeti hayatında, bir defacık olsun, başını, secde-i rahmana koymayan koca sapık, kendi hâlini, âkibetini, sürüm sürüm sürüneceğini, hiç düşünebilir mi?

Ozanneder ki, âlem, daima o âlemdir.

Zavallı bilmez ki, artık her adımı, kendisini bir parça daha, çukura, mukadder azaba götürmektedir.

Fakat Allah Resulü Hazret-i İbrahim, ihtiyarlığın, uzun ömrün, «Erzel ömür» olabileceğini, anlıyor ve korkuyor.

Halbuki, o Cenab-ı Haktan, din için, İslâm için, daha biraz çalışmak fırsatına nail olmak maksadile, ömür istemiş, ölümü istememişti.

O, ölümü, mücerret vakıa olarak kabul etseydi, emr-i Hak olan ruhunu Rabbına teslim etmekten çekinmezdi. Çünkü, zahirî haliyle ölüm, kalbin durmasından ibarettir. Bâtinî hâli; Allah'a rücûdur.

Fakat, Allah'ın ihsan ettiği dünya ömründeki hayatında, insan; sadece çarpan bir kalpten ibaret değildir. İnsan : İlähî nîmet ve ihsan olan : ruh, akıl, sır, nefis, gibi hassalara mâliktir. Bu hassaların, ayrı ayrı ubüdiyet yolları ve vazifeleri vardır. İnsanın kalbi; bu lâtif olan ubüdiyet şubelerinin merkezidir. Eğer ubüdiyet merkezi olan kalp, nûrlu olursa, diğer şubelerin faaliyeti de, nûrlu ve feyizli olur. Çünkü direktif kalbin elindedir.

İşte, bunun içindir ki, kalbi nûrlu olan insan, diğer ubüdiyet hassalarını, lâtif bir şekilde ve ubüdiyet yolunda faaliyette bulundurmaktan büyük bir zevk alır ve ne kadar yaşlanırsa yaşlansın, ihtiyarlığın farkına varmaz, ubüdiyet safasının büyüklüğü karşısında, ölümü, bütün mihnete ve meşakkate rağmen, aklına getirmez ve istemez.

Fakat, kalb nürsüz, karanlık olursa; ubüdiyyet yolları da zifiri karanlık, birer boş dehlizden ibaret kalır. Ruh, letafetini kaybeder. Akıl, mânâyı idrâk

etmez. Sır'dan eser görünmez. Nefs, emmâreden ibaretir.

Ve bu haldeki insan, hayvandan beterdır.

«Ke'l-en'âmi bel hüm edal.»

İşte bu insan, dünyadaki ömrünü tüketip de, son günlerinin yaklaştığını anladı mı, ruhunda müt-hiş bir ızdırab başlar : Yok olmak acısı.

Çünkü o, ebedî hayata inanmaz. Her şeyin bu dünyada biteceğine kanidir. Ölmekle, bütün hayvanî zevkleri, eğlenceleri, lezzetleri sona erecektir. Hayvanlıktan mahrum kalacaktır. Ve bunun için telâştadır, muztariptir. Zavallı mahlûk! yalnız ve yalnız dünya muhabbeti ile mest olduğu için, ölüm; onun nazarmda nihayetsiz bir hasret ve hüsrândır.

Halbuki, nûr ile cilâlî ve aydın olan, yâni münevver kalpte : ebediyete açılmış pencere vardır. Oradan ruha, Kur'an lisanından îman feyizleri ve dersleri geldiği için sahibi, hakikata vâkıftır ve müsterihtir.

Bu müsterih insan için ölüm; bir «fena bulmak», yok olmak değildir.

Ölüm : ebedî hayatın başlangıcıdır. Ebedî saadetin kapısıdır.

Mü'min için ölüm; ufül değildir.

Hazret-i İbrahim işte bunun için ölümü seviyordu. Ölüm, ufül olsa idi, sever mi idi?

O : «Lâ uhıbbu'l âfilin» dememiş mi idi?»

Fakat, ölümü tehir etmesini, Cenab-ı Haktan yalvarması; ruhunun, aklının sırrının, nefsinin biraz daha ubûdiyyet yolunda gayret sarfetmesini istemesinden ileri geliyordu.

Çünkü, dünya ömrü, ubüdiyyete sebep ve vesiledir. Ebedî hayatın başlangıcıdır. Bu hayatta, kör ve sağır olan, bekâ âlemine de, öylece intikal eder.

Kim bu dünyada kör oldu, âhirette de kördür. Hatta oradaki perişanlığı ve şaşkınlığı daha fazladır (İsrâ sûresi 72 nci âyet).

Bakan gözde nûr olmazsa, dünyanın ve dünya hayatının mâhiyetini anlayamaz. Çünkü o göz, nûr ile değil, nâr ile bakmaktadır. Bundan dolayı da, mahzûn ve mükedderdir. O gözün sahibine Hazret-i Mevlânâ şöyle der :

— Ey hüznün ve keder sahibi, yavaş, yavaş ve azar azar, nûr'u nâr'a vur ki; senin Nâr-ı İlâhî ile bakışın, nûr-i ilâhî ile bakışa tahavvül etsin.

Allah'ın nûru ile bakmak ve görmek...

İşte bütün mesele...

Evvelâ, nûru görmek, sonra nûr ile eşyayı görmek.

Şu halde göz nûruna nûr şart.

Çünkü, göz, yani basar, görür, buna göz nûru denir. Fakat görüleni anlayan basirettir. Yani, göz nûrunun nûrudur. Bu da, kalp nûrudur. Bu nûr : nûr-i İlâhîdir. Ancak ilâhî nûrula münevver kalbin basireti, marifetullah iktisap edebilir.

Kâinatın Efendisi Hazret-i Muhammed, (s.a.v.) Cenab-ı Hak ona mahsus bir nûr halk ve ihsan etmiş olmasına rağmen, ilâhî nûr için daima şöyle duâ ederdi :

«Allahümmec'al fi kalbî nûren, ve fi sem'î nûren ve fi basarî nûren ve an yemînî nûren ve an şimalî nûren ve min fevkî nûren ve min tahtî nûren ve min emâmî nûren ve min halfî nûren, vec'alnî nûrâ.»

— Yarabbî kalbime, kulağıma, gözüme, sağıma,

soluma, üstüme, altıma, önüme ve arkama nûr ih-san et, beni serâpâ nûra gark et Allahım!

Cenab-ı Allah da şöyle buyurdu :

«Allâhü nûrussemâvâti vel'ard = Allah, göklerin ve yerin nûrudur.»

Sonra, kendi kelâmı olan Kur'an-ı Azîmüŝşâna «Nûr» dedi ve buyurdu :

«Vettebiunnûr = Nûra tâbi olun!»

Habibinin de duâsını kabul etti. Onu, serapa nûr yaptı ve şöyle buyurdu :

«Kad câeküm minallahi nûr = Hazret-i Muham-med size Allah tarafından nûr olarak geldi.»

Ve nihayet Allah, Hazret-i Muhammed Ümme-tinin mü'minlerine de «Nûr» dedi ve şöyle buyurdu :
«Fehüve alâ nûrin mîr Rabbihî.»

Kâfirler ise, daima Allahın nûrunu, güya söndürmek için, uğraşıp durdular.

Cenab-ı Hakk da der ki :

— Kâfirler, çatlasalar da, patlasalar da, ben nûrumu daha ziyade parlatırım.»

Ve parlatıyor.

Bunu, nûr-i İlähî ile bakan gözler görüyor. Nûr ile bakamıyanlar ise, hakikatları nûrlu gözlerle karşı örtmeğe de çalışırlar. Beyhudedir. Çünkü, mü'min, iyi, güzel işi görür, çünkü nûr ile bakar ve memnun, mesrurdur. Mü'min kardeşini de memnun etmeğe çalışır. Ve bilir ki, Resulullah şöyle buyurmuştur :

(Min efdalil âmâl, idhâlû's - sürûr alel mü'minîn = Mü'minleri sevindirmek, işlerin en iyisinden olanıdır.)

Münkirler, mü'minlere :

«— Hani en iyi iş, nerede?» derler.

Nurlu göz görüyor, nurlu gözler idrak ediyor, inkâr boşuna.

Hazreti Nuh'a da, inkârcı kavmi sordu :

«— Hani sevap?»

Allah Resulü şu cevabı verdi :

«— Görmeyelim diye, örttüğünüz tarafta.»

Sonra ellerini göklere açtı ve dedi ki :

«— Rabbi innî deavtü kavmî, leylen ve nehâren, felem yezidhüm duâî illâ firârâ. Ve innî küllümâ deavtühüm litağfirelehüm, cealû esâabiahüm fî âzânihim vestağşev siyâbehüm ve esarrû vestekberû istikbârâ.»

(Yâ Rabbi, ben kavmimi, gece gündüz, tevhid ve hidâyet yoluna davet ettim. Benim davetim, onların firarını arttırmaktan başka bir şey yapmadı. Ben onları, senin afv ve mağfiret etmen için doğru yola ne zaman dâvet ettimse, sözlerimi işitmek için, kulaklarını parmaklarile tıkadılar, yüzümü görmemek için elbiseleriyle örtündüler, bu hallerinde inâd ve isrâr ettiler ve son derecede kibr-ü azamet tasladılar.)

Evet. Çünkü, kavm nûrdan mahrum idi.

Sonra?

Sonrası malûm : Helâk ve ebedî azâb.

ALLAHIM, ARTIK CANIMI AL!

İşte şimdi şu anda, Hazret-i İbrahim'in korkusu; karşısındaki ihtiyarın hâlerinden ileri geliyor :

Korktuğu şey : elden ayaktan kesilmek, ihtiyarlık dolayısıyla, ilk doğduğu hale yâni şuuru noksan, idrakî kıt hale düşmek ve böylece ubûdiyet va-

zifelerinden mahrum kalmak, ebedî hayat kapısı olan ölüm anında büyük saâdet lezzetini tatmadan göçüp gitmek. Ellerini göklere açıyor ve yalvarıyor :

— Allahım benim artık canımı al, beni bu hale düşürme?

İhtiyar misafir, tebessüm ederek :

— Korkma yâ İbrahim, diyor, sen bu hale düşmeyeceksin.

Ve hemen ihtiyar kılığından çıkarak. Melek kıyafetini iktisap ediyor.

Hazret-i İbrahim, karşısındakinin Melek olduğunu görünce soruyor :

— Ey Melek, senin adın nedir?

Azrail Aleyhisselâm cevap veriyor :

— Melek-ül mevt.

Allah Resulü :

— Yâ Azrail, diyor, Mü'minlerin ruhunu nasıl aldığını bana gösterir misin?

— Ölüm Meleği :

— Başını sağa çevir ve bak, diyor.

Hazret-i İbrahim Meleğin dediğini yapıyor ve bakıyor:

Gördüğü manzara şudur: Nûr yüzlü bir delikanlı... genç, dinç hayat dolu... Ebedî hayatı temsil ediyor. Ona bakan göz, onun gibi olmak, öyle bir edâyâ mâlik olmak arzusile kamaşıyor. Ve sanki o nûr yüzlü delikanlı kendisine bakana :

— Gel bu tarafa, sen de böyle olacaksın, seni bu hâl bekliyor, diyen bir müjdecidir.

Bu müjdeye kapılmamak, bu hâle arzı iştihak etmemek imkânsız.

Hazret-i İbrahim, başını, ölüm Meleğine çeviriyor ve soruyor :

— Bana, bir de, kâfirin canını nasıl aldığını gösterir misin?

Ölüm Meleği :

— Yâ İbrahim, diyor, korkarım ki görmeğe tahammül edemezsin.

— Görmek istiyorum, görmeliyim.

— Başını sola çevir ve bak.

Hazret-i İbrahim başını sol tarafa döndürüyor ve bakıyor.

Aman Allahım, feci manzara.

Korkunç bir adam, saç sakal birbirine karışmış, siyah elbiselere bürünmüş, ağzından pis kokular, burnunun deliklerinden ateşler fışkırıyor.

Allah Resulü ürkerek, başını Azrail Aleyhisselâma döndürüyor ve :

— Ey Melek-ül mevt, diyor öldüğü zaman, kâfire bu manzaranın dehşeti bile en büyük cezadır. Allahım Mü'minleri korusun.

Duruyor, biraz düşündükten sonra soruyor :

— Yâ Azrail, buraya niçin geldin, beni ziyarette mi, yoksa canımı almağa mı?

— Rabbimin emrile ve eğer müsaade edersen, ruhunu kabzetmeğe geldim.

Hazret-i İbrahim, tekrar susuyor ve düşünüyor.

Ölüm Meleği soruyor :

— Niçin cevap vermiyorsun Yâ İbrahim? Yoksa râzı olmuyor musun?

Hazret-i İbrahim :

— Kalbimde bir şüphe var da... diyor.

— Şüpheden nedir?

— İzâle eder misin?

— Çalışırım.

— Ey, Melek, sen hiç gördün mü ki, bir dost, dostunun canını alır?? Rabbim beni Halil ittihaz etti. Halilinin canını nasıl almağa razı olur?

Azrail Aleyhisselâm :

— Yâ Halilallah, bu sözünü hemen varayım Cenab-ı Hakka arzedeyim, diyor ve derhal Allah Resulünün yanından ayrılıyor.

Biraz sonra tekrar gelmiştir.

Hazret-i İbrahim'e :

— Yâ Halilallah, diyor, dediğini Cenab-ı Hakka arzettim buyurdu ki : «Halilime sor, hiç bir dost gördün mü ki, dostuna kavuşmaktan kaçır?»

Cenab-ı Hakım bu müjdesi Halilullahı gaşyetmiştir. Büyük dosta kavuşmak iştıyaki ile kavruluyor.

Bir taraftan seviniyor, bir taraftan da gözle-rinden sessiz sessiz yaş akıyor.

Hitab-ı Rabbı- İzzet vâki oluyor :

— Niçin ağlıyorsun Yâ İbrahim?

Hazret-i İbrahim, cevap veriyor :

— Senin havfından Allahım! Hesap güntünün korkusundan Allahım!

— Korkma, Halilimle görülecek hesabım yoktur.

— Yâ Rabbî, bilmek isterim, bir Mü'min ki, Senin havfmdan gözünden yaş akıtır, sevabı nedir?

— Yâ İbrahim, o kulumun ecri, benim mağfi-retim, Cennetim ve Rıdvânımdır.

— Yâ Rabbî, bir Mü'min kulun ki, yetimi ve dudu gözetir, onlara sahip çıkar, o kuluna ne ecir verirsin?

— Yâ İbrahim! Ben o mü'min kulumu, kıyâmet gününde, Arş'ımın gölgesi altında gölgelendiririm.

— İlâhî sana hamdolsun.

Hazret-i İbrahim Cenab-ı Hakla konuştuğundan sonra Azrâil Aleyhisselâm'a dönüyor :

— Çabuk Yâ Azrail, diyor, çabuk ol, canımı al. Çabuk ol ki, bu can dostu müstaktır. Bir an evvel O'na kavuşmak istiyor. Rabbimin müjdesinden daha güzel ihsan olamaz bana.

Ve Melek-ül mevt, Halilullah'ın mübarek ruhu- nu derhal kabzediyor.

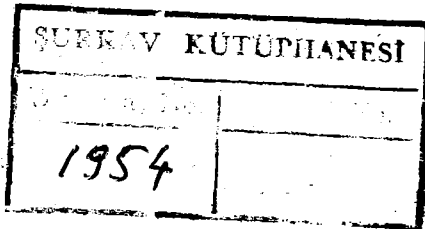
Hazret-i İbrahim :

— Allahım! Beni sâlihlere ilhak et! duasile ruh-u pâkini, teslim ediyor.

Mubarek nâ'sını oğlu Hazret-i İsmail, Hazret-i Sârâ'nın mezarının yanına defnediyor.

İşte Halilullah'ın bu fâni hayattaki ömrü böyle sona erdi. Allah yolunda ne belâlara sabretmedi. Nemrûd'un ne cefâlarına tahammül etmedi. Ateşe atıldılar, evinden, yurdundan çıkardılar, muhâcir ettiler, Allah'a hamdetti ve Allah'ına kavuştu. Cennet-i A'lâdaki ebedî makamına ulaştı. Allah, şefaatinde bütün mü'minleri mazhar eylesin. Âmin!

S O N

Halilü'r-rahman camii ve balıklı göl – URFA

İnsanların en üstünü Habîbullah (Allah'ın sevgilisi) Hz. Muhammed Aleyhi's-selâm...

O'ndan sonra ki Halilü'rrahman (Allah'ın dostu) Hz. İbrahim Aleyhi's -selâm...

İşte bu kitab Halilü'r-rahman Hz. İbrahim'i anlatıyor.

Atamız Hz. İbrahim Aleyhisselâm'ı ve nür düşmanı Nemrud'u sahih kaynaklardan Abdurrahman Şeref Lâç'ın akıcı üslubuyla takdim ediyoruz.

FAZİLET NEŞRİYAT